

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN KENYON

UNLEASH THE NIGHT

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back . . .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilinmiyor

GECEYİ SERBEST BIRAK

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[Limani](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Sonsöz](#)

[Sözlük](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

Limani

Tüm insanların ve hayvanların içinde ebedi bir sığınak arzusu vardır. Zulümden, avlanmaktan ya da zarar görmekten uzak bir yer. Ancak uzun zaman önce hem insan hem de hayvan olanlar için böyle bir yer yoktu. Gündüzleri dört ayakları üzerinde, geceleri ise iki ayakları üzerinde yürüyebilenler için.

Herkes tarafından avlandılar ve sığınacak bir yer bulamadılar.

Tüm hikâyeler gibi onların hikâyesinin de bir başlangıcı vardı; ters giden sonsuz bir aşkın başlangıcı. Asırlar önce, kendisi için tüm dünyadan daha değerli bir kraliçesi olan eski bir Yunan kralı vardı. Ama kraliçesi karanlık bir sır saklıyormuş. Lanetli bir ırktan doğmuştu.

Doğumundan iki bin yıldan fazla bir süre önce, halkı trajik bir hata yapmıştı. Yunan tanrısı Apollon'un metresini ve çocuğunu öldürmüşlerdi. Cinayetlere misilleme olarak Yunan tanrısı onun halkını üç şeyle lanetledi. Yaşamak için kendi kanlarını içmek zorundaydılar.

Bir daha asla gün ışığında yürüyemeyeceklerdi. Ama üçüncü lanet en acımasız olanıydı. Hepsi yirmi yedinci yaş günlerinde yavaşça ve acı çekerek öleceklerdi.

Tanrının lanetine sadık kalan genç kraliçe, yirmi yedi yaşına bastığı gün acı içinde çürüyerek toza dönüştü. Durdurmaya gücü yetmeyen kral, sevgilisinin kendi adını haykırarak ölmesini izledi. O öldüğünde, iki oğlunun da anneleriyle aynı korkunç kaderi paylaşacaklarını fark etti.

Onları da kaybetmeye dayanamayan kral, sihirle ömürlerini uzatmaya karar verdi. En karanlık büyülerini kullanarak, karısının Apollitler olarak adlandırılan halkını topladı ve onlar üzerinde deneyler yaptı. Onların lanetli

insan benzeri yaşam gücünü en güçlü hayvanlarıncıyle birleştirerek iki ırk yarattı. İnsan kalbine sahip olan Arcadialılar ve hayvan kalbine sahip olan Katagaria.

Arkadyalılar temelde ergenliğe ulaştıklarında hayvan formuna girebilen insanlardı - bu onlar için yirmi beş yaş civarında gerçekleşen bir olaydı. Katagaria'lılar da aynı zamanda ergenliğe ulaştıklarında insan formuna girebilen hayvanlardı. Aynı madalyonun iki yüzü olan her iki tür de büyü yapmak ve dolunayın ışığı altında zamanda yolculuk etmek için doğmuştur.

Sonunda Yunan tanrısının laneti, en azından hem insana hem de hayvana dönüşmüş olan Apollitlerin üzerinden kalktı. Artık gerçek Apollitler olmadıkları için Apollon'un lanetine maruz kalamazlardı. Ya da antik Yunan tanrısı üç Kader'e şikâyetle bulunana kadar kral böyle düşünüyordu.

"Sen kim oluyorsun da Tanrı'nın planını bozuyorsun?" diye sordu Kaderler tek bir ses olarak.

Kral meydan okurcasına cevap verdi. "Her baba gibi ben de oğullarımı korudum. Hiç kimse parçası olmadığı bir şey yüzünden gereksiz yere canına kıymayacaktır."

Ama bu Kaderler için yeterince iyi değildi. Kralın kibri onları öfkelen­dirmişti. Üzerinde deney yaptığı Apollitlerin kaderini değıştirmenin bir yolunu aramaya nasıl cüret edebilirdi? Ceza olarak, kendi oğullarından başlayarak Arcadialıları ve Katagaria'yı öldürmesini istediler.

Reddetti.

"O zaman ikisi arasında asla barış olmayacak," diye buyurdu Kaderler. "Bugünden itibaren, Arcadia'lılar ve Katagaria'lılar birbirleriyle savaşmaktan başka bir şey bilmeyecekler. Onlar

kendi türlerinden kimse kalmayana kadar birbirlerini avlayıp öldürecekler."

Binlerce yıldır böyle. Arkadyalılar Katagaria'yı öldürüyor, onlar da Arkadyalıları. Savaşları bugüne kadar sürdü ...

Ve hatta bunun ötesinde.

Ancak tüm savaşlarda olduğu gibi, zaman içinde küçük ateşkeslere ihtiyaç duyuldu. Arcadialılar ve Katagaria arasında tarafsız arabulucu olan Savitar, insanların ve hayvanların avlanma korkusu olmadan gidebilecekleri limanlar veya sığınaklar kurdu. Bu az sayıda belirlenmiş yerde, hem Katagaria hem de Arcadialılar saflarını yeniden birleştirip yeniden savaşmaya başlamadan önce bir süreliğine dinlenebilirler.

Böyle bir yer olarak tanınmak kolay değildir, ancak bu bir kez başarıldığında, hiçbir insan veya hayvan limanı'nin kutsallığını asla ihlal edemez. Hem Arcadialıların hem de Katagaria'nın tüm kollarının gazabına uğramadan olmaz.

Bir sığınak olmak kutsal bir onurdur ve ağır bir yükür. Barış her zaman fedakârlıkların bir sonucu olarak gelir. Ve New Orleans'taki Sığınak barını kontrol eden ayı klanından daha fazla fedakârlık yapan çok az kişi vardır....

Bölüm 1

"Hukuk da tıpkı hayat gibi her zaman bir deneme çalışması olmuştur...." Ders kitabındaki sözler

Marguerite'in zihninde dolaşıp duruyordu. D'Aubert Goudeau'nun aklına arkadaşı ve çalışma ortağı Nick Gautier'in o tanıdık cümlesi geldi: "Evet, doğru. Hayat, ya hayatta kalacağınız ya da başarısız olacağınız ruh emici bir sınavdır. Şahsen ben başarısızlığın berbat olduğunu düşünüyorum, bu yüzden hayatta kalmaya ve tüm kaybedenlere gülüp geçmeye niyetliyim."

Acı tatlı bir sızı kalbini yırtarken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme kıvrıldı. Nick'i ve onun hayata, aşka, ölüme ve aradaki her şeye dair iğneleyici yaklaşımını hatırladı. O adam kimsenin yapamayacağı bir cümle kurmayı başarmıştı.

Tanrım, onu nasıl da özlemişti. O, tanıdığı en yakın kardeşi ve onun yokluğunu ruhunun en derin yerinde hissetmediği tek bir gün bile yoktu.

Hâlâ onun gittiğine inanamıyordu. Tam da bu akşam, altı ay önce, annesi Cherise Gautier Bourbon Caddesi'ndeki evlerinde öldürülmüş olarak bulunmuş, Nick ise gizemli bir şekilde iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. New Orleans yetkilileri annesinin ölümünden Nick'in sorumlu olduğuna ikna olmuşlardı.

Marguerite daha iyi biliyordu.

Dünyada hiç kimse annesini Nick'in sevdiği kadar sevemezdi. Cherise Gautier öldüyse Nick de ölmüştü. Nick'in gazabına uğramadan kimse ona zarar veremezdi. Hiç kimse.

Marguerite onun annesini öldüren kişinin peşinden

gittiğinden ve sonunda kendisinin de öldüğünden emindi.
Büyük olasılıkla, o

bir bataklığın dibinde yatıyordu. Bu yüzden o zamandan beri kimse onu görmemişti. Ve bu bilgi onu paramparça etti. Nick iyi, sevecen bir adamdı. Güvenilir bir sırdaş ve genel olarak eğlenceli bir adamdı.

Asla yanlış bir şey söylemediğinden ya da yapmadığından emin olmak zorunda olduğu resmi, ağırbaşlı dünyasında, o temiz bir nefes ve harika bir gerçeklik dozu olmuştu. Bu yüzden arkadaşını bu kadar umutsuzca geri istiyordu.

Nick'in de dediği gibi, hayatı berbattı. Arkadaşları sığ, babası nevrotikti ve ne zaman bir erkekten hoşlandığını düşünse, babasının yapabildiği tek şey adamın ve tüm ailesinin geçmişini araştırmak ve sonra ona neden sosyal olarak kabul edilemez olduğunu söylemekti. Ya da daha kötüsü, onlardan aşağı olduğunu.

Bu ifadeden gerçekten nefret ediyordu. "Senin bir kaderin var, Marguerite."

Evet, kaderinde ya akıl hastanesine düşmek ya da hayatının geri kalanını yalnız geçirmek vardı, böylece babasını ya da ailesini hiçbir şekilde utandıramayacaktı.

Kütüphane masasının üzerindeki hukuk kitabına bakarken içini çekti ve gözlerinin arkasındaki tanıdık yaşların sızladığını hissetti.

Nick kütüphanede ders çalışmaktan hiç hoşlanmazdı. Onların grubundayken, haftada dört gün hep birlikte ders çalışmak için onun evine doluşurlardı.

Artık o günler geride kalmıştı ve geriye sadece diğer herkesi küçümseyerek kendilerini daha iyi hissedebilen kof, güvensiz palavracılar kalmıştı.

"İyi misin, Margeaux?"

Marguerite, Elise Lenora Berwick'in sorusu karşısında boğazını temizledi. Elise uzun boylu, mükemmel vücutlu bir sarışındı. Ve Marguerite "yontulmuş" derken ciddiydi. Elise henüz yirmi dört yaşındayken vücudundaki ufak tefek kusurları düzeltmek için altı farklı estetik ameliyat geçirmişti. Elise lisedeyken New Orleans'ın en gözde sosyete kızıydı ve şimdi de Tulane Üniversitesi'nin hüküm süren güzeliydi.

İkisi ilkokuldan beri arkadaştı. Aslında, üç yıl önce hepsi üniversite öğrencisiyken çalışma grubunu bir araya getiren Elise olmuştu. Elise hiçbir zaman okul ödevlerine gerçekten kendini veren biri olmamıştı ve bu yüzden bunu derslerini geçmesine yardımcı olmak için onları kullanmanın bir yolu olarak düşünmüştü. Marguerite'in umurunda değildi. Aslında Elise'in yaratıcılığına hayranlık duyuyor ve usta manipülatörün diğerlerine emirlerini yaptırmasını izlemekten hoşlanıyordu.

Sadece Marguerite ve Nick Elise'in iç yüzünü görebilmişti. Marguerite gibi Nick de güzel sarışının entrikalarına karşı bağışıklık kazanmıştı. Ama bu sorun değildi. Elise olmasaydı, Marguerite Nick'e bu kadar yaklaşamazdı ve ona göre bu gerçek bir trajedi olurdu.

Artık gruptan geriye sadece o, Elise, Todd Middleton Chatelaine, Blaine Hunter Landry ve Whitney Logan Trahan kalmıştı. Ve en çok da bu acı veriyordu.

Neden burada değilsin, Nick? Şu anda senin espri anlayışını kullanabilirim.

Marguerite kitabın kenarıyla oynarken Nick'in yüzünün bir görüntüsü zihninde geziniyordu. "Ben sadece Nick'i düşünüyordum. Bu hukuk işlerini hep sevmiştir."

"Öyle değil mi?" Todd kitabından başını kaldırıp baktı. Siyah saçları kısa kesilmiş ve yakışıklı yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Üzerinde pahalı bir

kırmızı Tommy Hilfiger kazak ve bir çift haki pantolon.
"Şüpheli ve şaibeli bir soydan gelen bir suçlu olmasaydı, bir gün babana makamını kaptırabilirdi, Margeaux."

Marguerite, kesinlikle nefret ettiği bir lakabı kullanmaya devam ettiklerinde dişlerini gıcırdattığını görmelerine izin vermemeye çalıştı. Diğerleri kullanmazken onlar kullandıkları için bunun kendilerini bir şekilde ona yakınlaştırdığını düşünüyorlardı. Ama gerçekte, Nick'in tek başına kullandığı sade ve basit "Maggie"yi tercih ederdi. Elbette bu, onunki gibi zarif bir aile için fazla kaba bir lakaptı. Babası Nick'in bunu kullandığını duysa felç geçirirdi.

Ama o bunu tercih ediyordu. Görünüşüne ve kişiliğine kesinlikle "Marguerite" ya da "Margeaux"dan çok daha fazla uyuyordu.

Artık kimse ona Maggie demeyecek....

Kalbindeki keder çok büyüktü. Bir şey nasıl bu kadar acı verebilirdi?

"Artık burada olmadığına hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı Marguerite gözyaşlarını kırıştıtararak. Bir yanı hâlâ onun yüzünde o şeytani sırıtış ve elinde bir paket beignet ile kapıdan içeri girdiğini görmeyi bekliyordu.

Ama o yapmazdı. Asla.

Blaine sandalyesinde arkasına yaslanırken acı acı, "Kötü çöplerden kurtulduk," dedi. Bir metre boyunda, son derece yapılı ve simsiyah saçlı olan Blaine, kendisini Tanrı'nın tüm kadınlara bir armağanı olarak görüyordu. Ailesi zengin ve iyi bağlantılara sahipti ve ona aşırı derecede şişirilmiş bir öz önem duygusu vermişlerdi.

Nick'ten nefret ediyordu çünkü Nick, Blaine'in züppeliğinin yanına kâr kalmasına asla izin vermemiş ve bunun için onu birden fazla kez azarlamıştı.

Marguerite, Blaine'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Sınavlarda hep senden yüksek not aldığı için kızgınsın."

Blaine dudağını büktü. "Hile yaptı."

Doğru. Hepsi daha iyi biliyordu. Nick son derece zekiydi. Dünyevi ve zaman zaman düpedüz kaba olmasına rağmen Marguerite'le arkadaş olmuş ve bu grubun sınırları dışında bile okul ödevlerinde ona yardımcı olmuştu. Eğer o olmasaydı, lisans danışmanı olan Dr. Julian Alexander'ın antik Yunan medeniyetleri dersinden kalırdı.

Todd kitabını kapatıp bir kenara itti. "Biliyor musun, bence yaşlı adama resmi olarak veda etmek için bir şeyler yapmalıyız. Ne de olsa o da bu grubun bir parçasıydı."

Blaine alay etti. "Ne öneriyorsun? Kokusunu kovmak için tütsü mü yakalım?"

Whitney, Blaine'in bacağına hafifçe vurdu. "Kes şunu, Blaine. Zavallı Margeaux'yu üzüyorsun. O aslında Nick'i bir arkadaş olarak görüyordu."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

Marguerite bakışlarını ona dikerken sertleşti. "Çünkü o iyi ve sevecendi." Onların aksine. Nick gösterişçi ya da soğuk değildi. Gerçek biriydi ve kiminle akraba olduklarına ya da ne kadar paraları olduğuna bakmaksızın insanlara değer verirdi.

Nick insandı.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi Elise, kitabını da kapatarak. "Neden Nick'in sürekli bahsettiği o yeri ziyaret etmiyoruz? Annesinin çalıştığı yeri."

"Sığınak mı?" Blaine tamamen iğrenmiş görünüyordu. Marguerite bir erkeğin böyle mükemmel bir dudak kıvrımı yapabileceğini bile bilmiyordu. Elvis gerçekten de kıskanırdı. "Fransız Mahallesi'nin diğer tarafında olduğunu duymuştum. Ne kadar da görgüsüzce."

Todd kitabını tasarım sırt çantasına yerleştirirken, "Bu fikri sevdim," dedi. "İyi bir gece kondulaşmaya her zaman hazırım."

Blaine ona alaycı bir bakış attı. "Senin hakkında bunu duymuştum Todd. Yeni zenginlerin laneti bu."

Todd, Blaine'in bakışlarına karşılık verdi. "İyi o zaman, burada kal ve kışın egon kadar büyürken koltuklarımızı sıcak tut." Ayağa kalktı ve Marguerite'in dikkatini çekti. "Bence pek de saygın olmayan üyemize veda etmeliyiz ve bunun için onun en sevdiği yere gidip ucuz alkol içmekten daha iyi bir yol var mı?"

Blaine gözlerini devirdi. "Orada büyük ihtimalle hepatit kaparsın."

"Hayır, yapmayacağız," dedi Whitney. Parlak mavi gözlerindeki korkuyla Todd'a baktı. "Yapacak mıyız?"

Marguerite kitaplarını toplarken kararlı bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Blaine sadece bir korkak."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Pek sayılmaz. Her iki tarafta da safkan biri olarak, ayak takımıyla vakit kaybetmeye hiç niyetim yok."

Marguerite onun alçakça darbesi karşısında çenesini kaldırdı. Annesinin Slidell'den gelen bir Cajun olduğunu herkes biliyordu.

babasının sosyal statüsünün yakınında bile değildi. Tam burslu olarak üniversiteye gitmiş ve Louisiana Güzeli olmuş olsa da, annesinin babasıyla evliliği skandallara yol açmıştı.

Sonunda, annesinin ölümüne yol açan şey bu felaketti.

Bu sadece gerçek bir köpeğin Marguerite'in yüzüne fırlatabileceği bir şeydi.

Ayağa kalkarken sıkılmış dişlerinin arasından "Safkan puşt demek istiyorsun," dedi. Elindeki kitabı Prada sırt çantasına sıkıştırdı. "Nick haklıydı, kışına tekme yemesi gereken huysuz bir korkaktan başka bir şey değilsin."

Todd gülerken etrafındaki kadınlar onun konuşmasına dudak büktüler.

Blaine ilginç bir kırmızı tonuna döndü.

"Biraz Cajun baharatını kesinlikle sevdiğimi söylemeliyim," dedi Todd onun yanına giderken. "Gel Margeaux, seni güvende tutmaktan büyük mutluluk duyacağım." Diğer iki kadına baktı. "Bize katılmak ister misiniz?"

Whitney yatma vaktini geçirdiği için paçayı kurtarmak üzere olan bir çocuk gibi görünüyordu. "Annemle babam dalışa gittiğimi bilseler ölürlerd. Beni de say."

Elise de başını salladı.

Tiksinti dolu bir ses çıkaran Blaine'e baktılar. "Hepiniz dizanteriye yakalandığınızda, aklın sesinin kim olduğunu hatırlayın."

Marguerite sırt çantasını çekti. "Dr. Blaine, Montezuma'nın intikamı konusunda uzman. Onu bulduk."

Adamın yüzündeki ifadeden, sert bir karşılık vermek için can attığı anlaşılyordu ama görgü ve sağduyu onu konuşmaktan alıkoydu. Sonbaharda senatörün yanında staj yapmak isteyen birinin ABD senatörünün kızına iki kez hakaret etmesi akıllıca bir davranış değildi.

Todd'un cipine doğru giderlerken Blaine'i onlara katılmaya motive eden de büyük olasılıkla buydu.

* * *

"Aman Tanrım!" Whitney, nl Sanctuary motorcu barına girdikleri anda haykırdı.

Marguerite'in gözleri, iyi ve kapsamlı bir temizliğe ihtiyacı varmış gibi görünen karanlık, köhne yere bakarken açıldı. İnsanlar motorcu derisinden tişört ve kot pantolona kadar her şeyi giymişlerdi. Masalar ve sandalyeler birbiriyle uyuşmayan kaba tasarımlardan oluşuyordu. Sahne alanı bolca siyaha boyanmış, gri, kırmızı ve beyaz renklerle süslenmişti ve bilardo masaları sanki zamanında pek çok bar kavgasından sağ çıkmış gibi görünüyordu.

Zeminde ona bir ahır anımsatan saman bile vardı.

Sağ tarafındaki barda bira içen ve birbirlerine bağıran kaba görünüşlü adamlar oturuyordu. Önlerinde st kata çıkan ahşap bir merdiven görebiliyordu ama orada ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklına bir sorun geldi. Bir insan muhtemelen yukarıda bir sürü bela bulabilirdi.

Burası kesinlikle rustik bir yerdi.

Ama en çok dikkatini çeken şey barda çalışan yakışıklı erkeklerin yoğunluğuydu. Her yerde onlar vardı. Barmenler, garsonlar, fedailer... Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Tam bir testosteron smorgasborduydu.

Elise eğilip onun kulağına fısıldadı, "Sanırım az önce öldüm ve cennete gönderildim. Hayatında hiç bu kadar muhteşem erkek gördün mü?"

Marguerite'in tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bu gerçekten inanılmazdı. Haber medyasının bundan haberdar olmaması ve bu kadar çok seksi erkeği bir araya getirecek suyun içinde ne olduğunu araştırmak için bir ekip göndermemesi onu hayrete düşürmüştü.

Whitney bile ağzı açık bakıyordu.

"Ne tür bir müzik bu?" Blaine, barın enine ve boyuna yayılmış olan müzik setinden yeni bir şarkı başladığında dudaklarını bükerek alaycı bir tavır takındı.

"Sanırım buna metal deniyor!" Todd yüksek sesli gitar solosunun üzerine bağırdı.

Whitney, "Ben buna acı verici diyorum," dedi. "Nick gerçekten burada mı takılıyordu?"

Marguerite başını salladı. Nick burayı çok sevmiştir. Ona saatlerce burayı ve burayı evi olarak gören tuhaf insanları anlatmıştı. "Dünyanın en iyi andouille sosisinin burada olduğunu söylerdi."

Blaine alay etti. "Oldukça şüpheli."

Todd başını eğerek arka taraftaki bir masayı işaret etti. "Bence oturup yaşlı Nick'in anısına bir içki içmeliyiz."

Sadece bir kez yaşarsın, biliyor musun?"

Blaine, "Buradaki bardaklardan içerseniz muhtemelen geceyi çıkaramazsınız," dedi. Todd'u masaya kadar takip edip oturduklarında pek de hevesli görünmüyordu.

Marguerite sırt çantasını silkti, çantasını çıkardı ve masanın altına yerleştirdi. Çantasını sandalyesine astı, sonra da oturdu. Burası çok gürültülüydü ama yine de Nick'i burada rahatlıkla görebiliyordu. Ona Nick'i hatırlatan bir şeyler vardı. Oldukça rüküş olan dekoru bir kenara bırakırsak, o her zaman bunu tercih ederdi. Sık sık onun sırf insanları kızdırmak için rüküş giyindiğinden şüphelenirdi.

Ona göre bu onun en sevimli özelliklerinden biriydi. Başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamayan tanıdığı tek kişiydi. Nick Nick'ti ve hoşuna gitmiyorsa gidebilirdin.

"Size bir şey getireyim mi?"

Kafasını kaldırdığında kendi yaşlarında son derece güzel sarışın bir kadın gördü. Üzerinde dar bir kot pantolon ve dolunayın silüetini oluşturduğu bir tepeye park etmiş bir motosikletin Sanctuary logosunu taşıyan küçük bir tişört vardı. Resmin altında Sığınak sloganı yazıyordu: Uluyanların Evi.

Blaine garson kıza ateşli bir bakış attı ama kadın akıllıca görmezden geldi. "Evet, hepimiz Westvleteren 8 alacağız."

Garson kız adamın bira seçimine kaşlarını çattı ve daha dikkatli dinlemek istercesine başını eğdi. "Neydi o?"

Blaine'in yüzünde o tanıdık kendini beğenmiş ifade belirdi ve o basit sesiyle konuşmak zorunda mıyım? "Bu bir Belçika birası, tatlım. Lütfen bana en azından duyduğunu söyle."

Garson kız ona ters ters baktı. "Evlat, ben Brüksel'de doğdum ve son baktığımda burası benim yeni vatanım Amerika'ydı, doğum yerim değil. Bu yüzden ya Amerikan yapımı bir bira sipariş edersin ya da sana su getiririm ve kusana kadar orada oturup üstünlük taslarsın, tamam mı?"

Blaine onu boğmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Müdürünüz müşterilerinizle bu şekilde konuştuğunuzu biliyor mu?"

Garson kız ona alaycı ve hoşgörölü bir sırıtışla karşılık verdi. "Bu barın sahibi olan annemle, burayı işleten aşırı hoşgörölü ağabeyimle ya da etrafındaki herkesi dövmekten zevk alan babamla benim tarafımdan gördüğünüz muamele hakkında konuşmak isterseniz, bana haber verin, size onlardan birini getirmekten mutluluk duyarım. Seninle uğraşarak vakit kaybetmek istemeyeceklerini biliyorum. Bu konuda gerçekten anlayışlılar."

Marguerite bir kahkaha attı. Kadını tanımıyordu ama ondan çok hoşlanmaya başlamıştı. "Bir Bud Light alayım, lütfen."

Garson, küçük not defterine yazmadan önce ona gizlice göz kırptı.

"Burada da," dedi Todd.

Whitney ve Elise de siparişleriyle onlara katıldı.

Sonra hepsi Blaine'e baktı ve bir sonraki kötü yorumunu bekledi. "Benimkini açılmamış olarak, bir peçete ve bir açacakla getirin."

Garson kız gözlerinde şeytani bir parıltıyla başını eğdi. "Ne? İçine tüküreceğimden mi korkuyorsun koca oğlan?"

Todd güldü.

Blaine cevap veremedi sarışın onları terk etti.

Marguerite'in gülümsemesi birdenbire tuhaf bir şey hissettiğinde soldu.... ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sanki biri onu izliyormuş gibiydi.

Dikkatle.

Tehditkar

bir şekilde.

Başını çevirerek kalabalığı taradı ve rahatsızlığının kaynağını aradı. Ama orada hiçbir şey yoktu. Kimse onlara dikkat ediyor gibi görünmüyordu.

Bilardo oynayan birkaç iri yarı motorcu grubu vardı. Etrafta bir sürü turist ve motorcu dolaşıyordu. Hatta bir köşede poker oynayan yedi kişilik bir grup bile vardı. İki barmen işlerine devam ederken garsonlar ve garson kız bara ve masalara gidip gelerek yiyecek ve içecek dağıtıyordu.

Kimse Marguerite'e uzaktan bile bakmıyordu. Hayal görüyor olmalıyım.

En azından köşede ona doğru bakıyormuş gibi görünen bir adam görene kadar böyle düşünüyordu. Üzerinde kirli beyaz bir önlüğün örttüğü bol, düğmeleri iliklenmemiş beyaz bir gömlek ve çok daha iyi günler görmüş, soluk, kirli siyah bir kot pantolonla, bir masayı temizlemeye ara vermiş bir komiydi. Gömleğinin kolları ön kollarının ortasına kadar kıvrılmıştı. Sol kolunda bir

Bu mesafeden seçemediği parlak, renkli bir dövme.

Adamın neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü kalın koyu sarı saçları yüzünün çoğunu gizliyor ve iki gözünün üzerine düşüyordu. Saçlarının arkası omuzlarının hemen yanından sarkıyordu. Aslında, saç modeline bakılırsa nereye baktığını tam olarak kestiremiyordu ama vücudundaki tüm içgüdüler onun kendisine baktığını söylüyordu.

Onda karanlık ve tehlikeli görünen bir şeyler vardı. Yırtıcı. Neredeyse uğursuz.

Sinirli bir şekilde boynunu ovuşturdu ve adamın dikkatini işine geri vermesini diledi.

"Bir sorun mu var?" Blaine sordu.

"Hayır," dedi çabucak ve ona gülümsedi. Eğer bundan bahsederse, zavallı adamın olay çıkaracağına ve muhtemelen ihtiyacı olan bir işten kovulmasına neden olacağına şüphe yoktu. "Ben iyiyim." Ama bu his geçmedi ve o kadar hayvani ve vahşi bir şey vardı ki, kesinlikle sinirlenmişti.

* * *

Wren, barlarına nasıl girdiğini merak edeceği kadar yersiz görünen yabancı kadını izlerken başını öne eğdi. Her gözeneğinden sofistike ve para akıyordu. Kesinlikle her zamanki müşterileri değildi.

Ayrıca onun yakın incelemesi altında rahat olmadığını da söyleyebilirdi. Ama zaten kimse rahat değildi, bu yüzden kimseyle nadiren göz teması kurardı. Hiçbir insanın ya da yaratığın onun yoğunluğuna uzun süre dayanamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Yine de gözlerini ondan alamıyordu. Atkuyruğu yaptığı koyu kestane rengi saçlarında kumral röflelerin izleri vardı; bu ve daha koyu ten rengi Cajun mirasına işaret ediyordu. Üzerinde narin pembe bir kazak, uzun haki bir etek ve ona uygun pembe espadriller vardı.

Hepsinden iyisi, bir erkeği kendisine yakın tutmaya ve tadına bakmaya çağıran yemyeşil, kıvrımlı bir vücudu vardı.

Kesinlikle gördüğü en güzel kadın değildi ama onda dikkatini çeken bir şey vardı. Onda kaybolmuş ve incinmiş gibi görünen bir şey.

Üzücü.

Doğduğu Asya'nın vahşi doğasında, onun gibi bir yaratık daha güçlü bir şey tarafından öldürülür ve yenirdi. Daha vahşi. Her türlü savunmasızlık ölüme davetiye çıkarmak demekti. Yine de zayıf olana saldırmak istemesine neden olan o tanıdık adrenalin dalgasını hissetmiyordu.

Onu korumak için açıklanamaz bir arzu hissetti.

Daha da ötesi, yanına gidip onu rahatlatmak istiyordu ama o zaman da bir insanı rahatlatmak hakkında ne biliyordu ki? O insan kılığına girmiş vahşi bir yırtıcıydı. Tek bildiği takip etmek ve öldürmekti.

Nasıl dövüşülür?

Rahatlık hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kadınlar hakkında hiçbir şey. Dünyada kendi seçimiyle yalnızdı ve bu durum hoşuna gidiyordu.

Sığınak'ın maymun maskotu Marvin, elinde masaları temizlemek için yeni bir bezle koşarak Wren'in yanına geldi. Kendini masayı temizlemeye geri dönmeye zorlarken Marvin'in elinden bezi aldı. Yine de bilinmeyen bir şey hissediyordu

Çok geçmeden, kadın arkadaş grubuyla konuşurken kendini yine ona bakarken buldu.

* * *

Elise ve Whitney bardaki erkekleri süzerken Marguerite birasından bir yudum aldı. Bir simit almak için uzandığında Blaine elini tokatladı.

Ona dehşetle baktı. "Delirdin mi sen? Bunun ne zamandır dışarıda olduğunu biliyor musun? Kaç tane pis el değdi içine? Bu arada, bizim iğrenç garson muhtemelen sırf inat olsun diye zehirlenmiştir."

Marguerite onun mantıksız paranoyası karşısında gözlerini devirdi. Şimdi daha da yaklaşmış olan komiye tekrar baktı. Yine çalışıyordu ama yine de Marguerite onun öncelikli odağının kendisi olduğunu hissetti.

Küçük kahverengi bir örümcek maymununun kominin koluna girip omzunda dinlendiğini görünce kaşlarını çatı.

Komi beyaz önlüğünün cebinden küçük bir havuç çıkarıp maymuna uzattı, maymun havucu yerken komi de işine döndü. Bu adamın kim olduğunu anlayınca gülümsemesini bastırdı. Bu Wren olmalıydı. Nick zaman zaman onun hakkında konuşurdu. Ona ilk başta Wren'in dilsiz olduğunu düşündüğünü, çünkü hiç kimseyle konuşmadığını söylemişti.

Nick'in annesini ziyarete geldiği bir gün Wren nihayet "Merhaba," diye mırıldanmadan önce birbirlerini tam bir yıldır tanıyorlardı.

Nick'e göre Wren içine kapanık ve dünyaya katılmayı reddeden tam bir yalnızdı. Marguerite'in o olduğunu bilmesinin tek nedeni Nick'in maymundan bahsetmesiydi... Wren'in tek gerçek arkadaşı

ikisi barın arka köşesinde oynarken bilardo toplarını çalmaya meyilliydi.

Maymuna Marvin adı verildi....

Blaine onun komiyi izlediğini fark etti. Sandalyesinde dönüp Wren'i gördü, Wren tekrar ona bakmaya başlamıştı. En azından öyle görünüyordu ama yine de saçları gözlerini kapatıyordu, bu yüzden kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.

"Seni rahatsız mı ediyor?"

Marguerite, Blaine'in yapabileceklerinden korkarak, "Hayır," dedi hemen. Garip bir şekilde, neredeyse gururu okşanmıştı. Erkekler babasının kim olduğunu bilmedikleri sürece normalde onu fark etmezlerdi. Dikkatleri üzerine çeken annesi olmuştu.

Asla Marguerite.

"Neye bakıyorsun sen?" Todd adama ters ters baktı.

Wren onu görmezden gelerek kendi masalarının yanındaki bardaklarla ve yarısı yenmiş nachos tabaklarıyla dolu masaya doğru ilerledi.

Marguerite onun kendisiyle konuşmak istediğini hissediyordu ve kendini onun sarı saçlarının altında neye benzediğini merak ederken buldu. Adamın etrafında bir tehlike havası vardı.

Güçlü bir itidal ve yine de kimsenin dikkatini çekmek istemediğini hissetti.

Sanki arka plana sorunsuzca karışmak istiyor ama bunu tamamen başaramıyordu.

Aklına hayvanat bahçesinde oturan bir kaplanın tuhaf görüntüsü geldi. Adam ona bunu hatırlatıyordu. Etrafındakileri dikkatle izleyen büyük bir canavar, bağımsız ama yine de

Kendisine bulaşan herkesi alaşağı edebileceğinden emindi.

"Ne ucube ama," dedi Blaine, Wren'in onları izlediğini görmek için başını çevirdiğinde. "Hey, dostum, neden şu iğrenç saçlarınla bir şeyler yapmıyorsun?" Blaine Wren'e birkaç dolar fırlattı. "Neden bunu gerçek bir saç kesimi için kullanmıyorsun?"

Wren, Blaine'i ve parayı tamamen görmezden geldi.

Maymun sanki Wren'i koruyormuş gibi ciyaklamaya başladı. Wren tek kelime etmeden maymunun başını okşadı ve sonra ona bir şeyler fısıldadı. Maymun Wren'in omzundan atladı ve bara doğru koşmaya başladı.

Wren bulaşık tenceresini bir kenara koydu.

Adamın kendisine doğru geldiğini fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Yakından bakıldığında, uzaktan görüldüğünden çok daha iriydi. Bir nedenden ötürü yere doğru eğilmişti ve yaklaşık iki metre boyundaymış gibi görünüyordu, ama tam boyuna doğru doğrulacak olsa, iki ya da üç metre civarında olacağından emindi.

Etrafını saran üstün bir güç aurası vardı. Bir hız ve çeviklik.

Tek kelimeyle çekiciydi.

Bu kadar yaklaşıncı, sonunda onun gözlerini görebildi. Canlı bir turkuaz mavisidyler ama renkleri o kadar soluktu ki akıldan çıkmıyorlardı.

Ve merhametsizliklerinde.

Çenesini eğerek boş bardağı işaret etti. "Bitirdiniz mi leydim?" Sesi derin ve yankılıydı,

Büyüleyiciydi. Omurgasından aşağıya doğru heyecan verici bir ürperti gönderdi.

Onun kibar unvanına gülümsedi. "Evet," dedi ve bardağını ona doğru uzattı.

Sanki onu kırmak ya da kirletmek istemiyormuş gibi elini önlüğüne sildi ve elini uzattı.

İlk başta ellerinin birbirine değebileceğini düşündü ama adam sanki böyle yakın bir temastan korkuyormuş gibi elini çekti. İçini garip bir hayal kırıklığı kapladı.

Bakışlarını yere indirerek kadının bardağını aldı, sanki çok kıymetliymiş gibi tuttu ve uzaklaştı. Tencereye koydu, sonra tekrar ona baktı.

"Affedersin, Rasta-mon?" Todd kabaca söyledi. "Ona bakmana gerek yok, göt herif. O senin liginin çok dışında."

Wren, Todd'a onu pek de tehdit olarak görmediğini belirten sıkılmış bir bakış attı.

"Wren?" dedi sarışın garson kız yanına gelip Marguerite'e kimliğini teyit ederken. Garson kız yüz ifadesini yumuşatıp tekrar Wren'e bakmadan önce onları uyarmak için duraksadı. "Biraz ara vermenin vakti geldi, tamam mı tatlım?"

Başını salladı.

O uzaklaşırken, Blaine elindeki tavayı itti. "Evet, tatlım, kendi türünle takıl batakhane."

Marguerite ne yaptığını anlayamadan, Blaine içkisini adamın suratına fırlattı.

Wren, insana pek benzemeyen tuhaf bir tıslama hırıltısı gibi bir ses çıkardı. Bir saniye içinde tavayı bıraktı ve Blaine'e doğru hamle yaptı.

Birdenbire bir grup adam Wren'i geri çekmek için ortaya çıktı. Marguerite sendeleyerek ayağa kalktı ve kendisinden çok daha iri olan dört fedainin Wren'i tutmak için mücadele etmek zorunda kalışını izledi. Etrafını o kadar iyi sarmışlardı ki, Marguerite artık onu göremiyordu bile, çünkü sanki grubu korumak için bir bariyer oluşturmuşlardı.

Garson kız çok öfkeliydi. "Defolun!" diye bağırdı onlara. "Hepiniz."

"Neden?" Blaine sordu. "Biz para ödeyen müşterileriz."

Garson kıza çarpıcı bir benzerlik gösteren sarışın bir adam daha geldi. Daha önce bahsettiği, barı işleten erkek kardeşi olmalıydı. "Aimee'nin dediğini yapsan iyi olur evlat. Az önce hayatını kurtardık ama biz bile onu çok uzun süre tutamayız. Görüşü düzeldiğinde çoktan gitmiş olsan iyi edersin yoksa sana yapacaklarından biz sorumlu değiliz."

Blaine onunla alay etti. "Bana dokunursa hepinizi dava ederim."

Adam tehditkâr bir şekilde güldü. "İnan bana, dava açmayı bırak, senden geriye bir pipetle beslenecek kadar bile kalmayacak, ahmak. Şimdi seni dışarı atmadan önce barımdan defol."

"Hadi Blaine," dedi Todd, onu kapıya doğru çekerek. "Burada yeterince uzun kaldık."

Whitney ve Elise gitmek zorunda kalmaktan korktular, ama görevlerini yerine getiren zombiler gibi kalkıp adamları takip ettiler.

Marguerite geride kaldı.

"Margeaux?" Todd sordu.

"Sen git. Ben sonra

yetişirim."

Blaine ona başını salladı. "Aptal olma, Margeaux. Bizim türümüz buraya ait değil."

"Bizim türümüz, onların türü" zihniyetinden çok sıkılmıştı. Hayatında bundan yeterince yaşamıştı ve tüm ailesini üzecek şekilde, dünyada sadece iki tür insan olduğunu düşünüyordu. İyi olanlar ve kötü olanlar.

Kişisel olarak, kötü kalpli insanlardan bıkmıştı. "Kapa çeneni, Blaine. Seni dövmeden önce evine git."

Blaine gözlerini devirerek Elise ve Whitney'i de yanına alarak kapıya yöneldi.

"Kalmak istediğine emin misin?" Todd sordu.

"Evet. Eve taksiyle giderim."

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama kadının kalma kararlılığını anlamış olmalıydı. "Tamam. Dikkatli ol."

Başıyla onayladı ve fedailerin Wren'i götürdükleri yöne doğru gitmeden önce onun gitmesini bekledi. Bütün bu fiyasko onun suçuydu. En azından pisliklerle takılacak kadar aptal olduğu için özür dileyebilirdi.

Tuvaletlere ve işaretli bir alana giden küçük bir koridor buldu: Özel. Sadece Personel. İlk başta buranın

Erkekler tuvaletinden gelen sesleri duyana kadar erkeklerin özel ofis alanına gitmiş olabileceklerini düşündü.

"Bir daha yüzünü ıslatma Colt, bunun için kolunu koparır."

Yine o vahşi, hayvani hırıltıyı ve birinin geri itilmesi gibi bir ses duydu.

"Sana söylemiştim," dedi erkeksi ses tekrar. "Aptal insanlar. O çocuk, Wren'in ona saldırmasına izin vermediğimiz için şanslı. Yenmek istemiyorsan bir kaplanın kuyruğunu çekmezsın."

"O kızla konuşarak ne halt ediyordun?" diye sordu başka bir ses. "Tanrım. Ne zamandan beri biriyle konuşuyorsun, Wren?"

Hırıltıyı tekrar duydu, ardından cam kırılma sesi geldi.

"İyi," dedi ilk ses. "Öfke nöbetini geçir. Biz dışarıda bekleyeceğiz."

Banyonun kapısı açıldığında ona 1.80'den uzun iki adam göründü. Birinin kısa siyah saçları vardı, diğerinin ise uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Onunla kapı arasında durup ihtiyatla ona baktılar.

"O iyi mi?" diye sordu onlara.

Uzun saçlı olan ona tuhaf bir bakış attı. "Devam etmeli ve buradan gitmelisin. Bir gece için yeterince sorun yarattın."

Ama garip bir şekilde, gitmek istemiyordu. "I..." Banyonun kapısı açılıp da Wren tekrar odadan çıkıp koridora girdiğinde sözlerini unuttu.

Gömleği ıslaktı ve bazı kısımları çok iyi kaslanmış göğsüne yapışıyordu. Bir omzuna havlu atmıştı ve başı eğikti. Bu hareket ona utangaç ya da çekingen birinden çok, dünyayı dikkatle izleyen ve saldırmak için bekleyen bir yırtıcıyı hatırlattı.

Ona yavaşça, metodik bir şekilde yaklaştı. Hareketlerindeki bir şey, sahibine sokulmadan ya da onu kendi olarak işaretlemeden hemen önce bir kediye andırıyordu.

Wren elinin tersiyle yüzünü sildikten sonra adamlara uğursuz bir bakış fırlattı.

"Git buradan," diye hırladı.

Uzun saçlı olan sanki kendisine emir verilmesinden nefret ediyormuş gibi kaskatı kesildi.

Colt olması gereken kısa saçlı adam uzlaştırmacı bir tonda, "Hadi Justin," dedi. "Wren'in sakinleşmek için hâlâ zamana ihtiyacı var."

Justin bara geri dönmeden önce alçak ve uğursuz bir hırıltı çıkardı.

Colt ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra tezgâha yöneldi.

Marguerite yavaşça Wren'e yaklaşıırken yutkundu. Bu kadar yakından bakınca adamın bol gömleğinin zayıf ve sert bir vücudu örttüğünü görebiliyordu. Teni, yasadışı olması gerekecek kadar davetkâr, koyu kahverengi bir altın rengindeydi.

Onda tamamen medeniyetsiz görünen bir şey vardı. Hatta kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. Belli ki bu adam kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

onu. Modaya ya da herhangi bir nezaket kuralına uymuyordu. Banyodayken kulak misafiri olduğu kadarıyla, hiç de girişken biri gibi görünmüyordu.

Teorik olarak ondan tiksinişmesi gerekirdi ama tiksinişmiyordu. Tek yapmak istediğı sarı saçlarını geriye doğru taramak ve onun şüphelendiğı kadar yakışıklı olup olmadığını görmektir.

"Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Blaine'in sana bunu yapacağını bilmiyordum."

Konuşmadı. Bunun yerine ona doğru bir adım attı, artık o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ona doğru uzandı. Elini yanağına değdirmeden hemen önce duraklattı ve o ürkütücü mavi gözleri onu kavururken elini orada tuttu.

Wren ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki bunun tadını alabiliyordu. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Ama sonra, bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu.

O bir insandı.

Ve çok güzeldi. Saçları aşağıdan daha yumuşak görünüyordu. Teni yaşamsal bir sıcaklıkla parlıyordu. Göründüğü kadar nefis olup olmadığını görmek için o tenin küçük bir tadına bakmak için her şeyini verebilirdi.

Ama yapamadı.

Onun gibi bir hayvan, onun gibi kırılgan bir şeye asla dokunamazdı. Onun doğasında yok etmek vardı, asla yetiştirmek değil. Elini bıraktı.

"Nick'in eskiden bahsettiğı arkadaşı sen misin?" diye sordu sessizce.

Wren onun beklenmedik sorusu karşısında başını eğdi.
"Nick'i tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Onunla aynı okula gittim. Birlikte ders çalışırdık. Burada Wren adında bir arkadaşı olduğunu ve onun bilardoda hep canına okuduğunu söyledi. Sen miydin o?"

Wren bilardo masalarına baktı ve arkadaşını hatırlayınca başını salladı. Nick'in Wren hakkında pek bir şey bildiği söylenemezdi. Ama en azından Nick onunla arkadaş olmaya çalışmıştı. Bu hoş bir değişiklik olmuştu.

"Bendim," diye fısıldadı, nadiren kimseyle konuştuğu halde neden rahatsız ettiğinden emin değildi.

Ama onunla konuşmak istiyordu. Sesinin yumuşak, nazik tınısını seviyordu. Çok hassas görünüyordu. Çok kadınsı. İçindeki yabancı, yabancı bir parça aslında onunla kucaklaşmak istiyordu.

Kadının kokusunu gizlice içine çekebilmek için hafifçe öne doğru eğildi. Teni sıcak ve tatlıydı; talk pudrası ve baharatlı odunsu losyon izleri taşıyordu. Bu onu sertleştirdi ve sızlattı.

Daha önce hiç bir kadını öpmemişti ama ilk kez öpmek istiyordu. Ayrılmış dudakları çok davetkâr görünüyordu.

Çok lezzetli...

"Wren?"

Arkasında Nicolette Peltier'in sesini duyunca başını çevirdi.

Yaşlı Fransız kadın barın ofisinden onlara doğru yaklaştı. Nicolette'in elini uzatıp onu insandan uzaklaştırmak istediğini hissedebiliyordu ama diğerleri gibi

Sanctuary'yi evleri yapan Nicolette ondan korkuyordu. Onun türünün ne yapacağı belli olmazdı. Ölümcüldü.

Herkes ondan korkuyordu. Karşısındaki kadın hariç.

Ama onun insan postuna bürünmüş bir kaplan olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Artık gitmeliyim," dedi ona ve uzaklaştı.

Kadın uzandı ve adamın koluna dokundu. Bu dokunuş onu dağlarken kasıkları tepki olarak sarsıldı. Onu kendine almak isteyen hayvanı bastırmak için yapabileceği tek şey buydu. Normalde bu dürtülere boyun eğdi.

Bu gece yapamazdı. Bunu yapmak onu incitebilirdi ve bu istediği son şeydi.

"Olanlar için gerçekten çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bu affedilemez bir şeydi ve umarım başını belaya sokmamış ya da sana zarar vermemişlerdir."

Nicolette'e bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp giderken hiçbir şey söylemedi.

O gitmişti. İçine bir bıçak gibi saplandı.

"Gel Wren," dedi Nicolette. "Vardiyanı şimdi bitirip geceyi burada geçersen iyi olur."

Wren itiraz etmedi. İnsan formundan çıkmak için biraz zamana ihtiyacı vardı, özellikle de o anda kendini ne kadar uçucu hissettiği düşünülürken. Sanki vücudu elektriklenmiş gibiydi. Yükselmişti. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Başka bir şey söylemeden mutfağa yöneldi; mutfağın kapısı yan binaya açılıyordu ve orada hayvan-

weres evlerini yaptı.

Peltier Evi uzun zamandır kendisi gibi yaratıklar için bir sığınak olmuştu... her türlü nedenden dolayı klanlarından atılmış yaratıklar. Aimee'nin sık sık söylediği gibi, hepsi mülteci ve uyumsuzdu.

Wren çoğundan daha fazla öyleydi. Hiçbir zaman ait olduğu bir hayvan klanı olmamıştı. Ne kaplan ne de leopar onun karışık varlığına tahammül edebilirdi. O, yaşamasına asla izin verilmemesi gereken mutant bir melezd.

Son zamanlarda burada ayıların bile ondan hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Ona kesinlikle güvenmiyorlardı. Belli belirsizdi.

Ne zaman üzerine tırmansalar yavrularını topluyorlardı. Ya da bu geceki gibi yaparlar ve sinirlenebileceğinden şüphelendikleri her an onu tecrit ederlerdi.

Nick'e bu yüzden bu kadar değer veriyordu. Nick, Wren'e normal biriymiş gibi davranmıştı.

"Ne oluyor be?" Nick derdi ki. "Hepimiz bir şekilde berbat durumdayız. En azından sen banyo yapıyorsun ve ben kızlar için seninle kavga etmek zorunda kalmıyorum. Benim kitabımda, bu seni iyi yapar."

Nick dünyaya benzersiz bir bakış açısıyla bakıyordu.

Wren merdivenlerden yukarı çıkarken ıslak gömleğini çıkardı. Marvin arkasından koşarak geldi. Daha yarıya kadar tırmanmıştı ki içinden kötü bir his geçti.

Kadın...

Başı beladaydı.

Wren, kendisi için yakın bir tehdit sezdiğinde zihinsel olarak vücuduna siyah bir tişört giymesini diledi. Marvin'e tek kelime etmeden,

kendini binadan dışarı, caddeye attı.

Bölüm 2

Marguerite yine gölgelerden birinin kendisini izlediğini hissedince yavaşladı. Chartres'dan aşağıya, Jackson Meydanı'na doğru gidiyordu, böylece daha fazla geç olmadan bir taksi bulup eve dönebilecekti.

Etrafına bakınırken, yarı yarıya Wren'i orada bulmayı umuyordu.

Görmedi. Bulduğu şey, onu asılsız bir ilgiyle süzen dört pasaklı görünümlü adamdı. Sanki kendilerini tanımasını istemiyorlarmış gibi gölgelerde kalıyorlardı. Korku ona saldırdı. Dikkatleri biraz fazla odaklanmıştı. Doğruca ona doğru ilerlerken biraz fazla yoğun ve tehditkârdılar.

Etrafına bakındı, başka insanlar aradı ama gecenin bu saatinde etrafta kimse yoktu.

Bir tur grubu bile yok....

Sorun yok. Işıktaki kal ve ilerlemeye devam et. Göz önünde olursan sana zarar vermezler.

Koşan ayakların sesini duyunca hızlandı. Tam yanından geçip gideceklerinden emindi ki, adamlardan biri onu yakaladı ve kısmen açık bir avluya fırlattı.

Marguerite kaçmak için onu itmeye çalıştı.

Ona sert bir tokat attı. "Çantayı bana ver, sürtük."

O kadar korkmuştu ki, kolundan çıkarmayı bile düşünemedi.

Diğer adamlar koşarak avluya girdiler ve kapıyı çarparak kapattılar. İçlerinden biri kızın çantasını kaptı ve gömleğini yırttı.

omzundan sökme işlemi.

"Hey," dedi diğer üçüne. "Onunla biraz eğlenmek ister misiniz?"

Onlar cevap veremeden, konuşan kişi yere yığıldı. Karanlığın içinden biri çıktı ve çantayı ona geri verdi.

Marguerite başını kaldırıp yeni gelene baktı ve Wren'i orada görünce ağlamak istedi. Artık yığılıp kalmamıştı, tam boyunda duruyordu... ve komuta ediyordu. Yoğun. Kendini onunla diğerleri arasına sokarken gözlerinde pek de akıllı başında olmayan vahşi bir parıltı vardı. Sanki oradaki herkesi kolayca öldürebilecekmiş ve gözünü bile kırpmayacakmış gibi görünüyordu.

Adamlar saldırdı.

Sendeleyerek geri çekildi ve Wren'in inanılmaz bir beceriyle onları savuşturmasını hayretle izledi. Bir soyguncu ona bıçakla saldırdı. Adamın bileğini yakaladı ve kırılana ve bıçak elinden düşene kadar bükte. Sonra Wren adama öyle sert bir ters yumruk attı ki, saldırgan duvardan sekti.

Bir başkası Wren'in arkasından yaklaştı ama Wren onu başının üzerinden yere fırlatırken, bir diğeri de arkasından saldırdı. Wren'e tüm gücüyle vurdu ama Wren ne sendeledi ne de irkildi. Adama döndü ve onu geriye savurdu.

Marguerite, soygunculardan biri silahını çıkarıp onlara doğrultana kadar rahatlamıştı.

Wren donup kalınca nefesi kesildi.

Bir kalp atışı sonra adam silahı ateşledi. Wren ona doğru koştu ve silahı elinden aldı. Diğer üçü kaçarken

Wren silahı tutana bir yumruk attı. Adam yere düştü, sonra da koşarak uzaklaştı.

"İyi misin?" Marguerite Wren'in yanına koşarken sordu.
"Seni vurdu mu?"

"Ben iyiyim," dedi ve silahı yerden aldı. Açtı ve eski taş duvara çarparak parçalara ayırmadan önce mermileri çıkardı. Silahı yere bıraktı ve mermileri karanlığa fırlatırken dönüp ona baktı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır. Sayende iyiyim." İnanamayacağı kadar rahatlamıştı, o kadar kötü titriyordu ki bacaklarının onu nasıl dik tutmaya devam edebileceğinden bile emin değildi. Minnettarlığını göstermek için uzanıp ona dokunmak istiyordu ama adamda dokunulmak istemediğini söyleyen bir şey vardı.

Kızın yırtık gömleğine bakarken gözlerini öfke bürüdü. Adamın onun adına soyguncuları kovalamak istediğini hissedebiliyordu ve bu onu çok ısıttı.

"Normalde böyle aptalca şeyler yapmam," dedi sessizce.
"Cep telefonumdan taksi çağırmaya çalıştım ama otuz-kırk dakika bekleyeceğimi söylediler. Meydana kadar gidip oradan bir taksi çağırabileceğimi ya da en azından daha güvenli olan Café du Monde'da bekleyebileceğimi düşündüm. Sonra bir de baktım ki peşimdeler.... Tanrı'ya şükür zamanında geldin."

Minnettarlığı onu rahatsız ediyor gibiydi.

"Hadi," dedi başını sokağa doğru eğerek. "Seni eve bırakayım."

Teklif karşısında tereddüt etti. "Hayvanat bahçesinin aşağısında oturuyorum. Yürümek için çok uzak."

Tartışacakmış gibi görünüyordu. "Seni eve götüreceğim. Merak etme."

Adam ellerini ceplerine sokarken Marguerite çantasını omzuna koydu ve onu avludan çıkarıp caddeye geri götürdü. Beyaz gömleği gitmiş, yerine fit ve sıkı bir vücudu saran siyah bir tişört giymişti. Bir vücut geliştirmeci gibi aşırı gelişmiş olmasa da, üzerindeki her kası açıkça görebiliyordu.

İnanılmaz derecede ateşli ve seksiydi. Ve o anda, onun kahramanıydı. Hiç kimseye bu kadar minnettar olmamıştı. Adam o anda onunla istediği her şeyi yapabileceğini ve kızın buna hiç aldırmayacağını çok az biliyordu. Aslında, sinirlerinin yatışmasına yardımcı olması için ona sarılmasını istiyordu ama adam hiç de ilgili görünmüyordu.

Erkekler için arkadaşın başka bir şey olmamanın tanıdık acısını hissetti. Hayatında bir kez olsun, bir erkeğin ona gözlerinde tutkuyla bakmasını diledi. Bir erkeğin onu seksi ve çekici bulmasını. Ama babasına kur yapmadıkları ve ona ulaşmak için onu kullanmadıkları sürece bunu asla yapmadılar.

Görünmez de olabilirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tanıdık keder kalbinin derinliklerine yerleşirken iç çekti.

Yürürlerken Wren hiç konuşmadı. Aslında, başını eğik tuttu ve bakışlarını yere dikti. Yine de onun etraflarındaki her şeyin farkında olduğunu söyleyebilirdi.

Sadece onun da kendisi kadar farkında olmasını diledi.

Wren dişlerini sıkmaya devam etti. Onun arzusunun ve belirsiz gerginliğinin kokusunu alabiliyordu. Ama onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordu. Hiçbir zaman onunla çok fazla konuşan biri olmamıştı.

herhangi biri. Çoğu insan onun sessiz kalmasını tercih ediyor ya da onu tamamen görmezden geliyordu. Bu da normalde onun için sorun değildi.

Yaralıyken insan formunda kalmanın çok fazla konsantrasyon gerektirdiğinden bahsetmiyorum bile. Kurşun onu ıskalamamıştı. Sağ omzuna isabet etmişti ve çok acıyordu. G mleğindeki yırtığı ve kanı gizlemek için fazladan büyü enerjisi harcıyordu.

Ama onun bilmesini istemedi. Kendisini savunurken yaralandığını fark etmesi onu kötü hissettirebilirdi. Ya da, Tanrı korusun, tıbbi yardım almasını isteyebilirdi ki bu da yapabileceği son şeydi.

Ya da daha da kötüsü, hiçbir şey hissetmeyebilirdi ve bu da onu kızdırırdı. İnsanlar onun tam olarak anlayamadığı garip duygulara sahip olabilirdi.

"Sanctuary'de uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

diye sordu. "Kısa bir süre."

Bu onu pek yatıştırmışa benzemiyordu. "Herhangi bir yerde okula gidiyor musun? Yoksa sadece barda tam zamanlı mı çalışıyorsun?"

"Okula gidiyorum." Bu bir yalandı ve bunu neden söylediğinden bile emin değildi. Peltier ayı klanının en genç  yesi olan Kyle Peltier ve diğer garsonlardan birkaçı  niversiteye gitmişti ama Wren insanlarla uğraşacak kadar kaynaşacak bir tip değildi.

Hayatta kalmak için bilmesi gerekenler hiçbir zaman bir sınıfta  ğretilmemişti.

Ama anlamadığı bir nedenden ötürü, ona normal görünmek istiyordu. Onun kendisini, tanışmış olabileceği sıradan bir adam olarak görmesini istiyordu.

Farklı olmak onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama bu gece etmişti. Gerçekten aptalcaydı. Varlık Avcısı dünyasında bile tuhaftı. İnsan dünyasına gelince... eğer onu öğrenirlerse bir kafese kapatırlardı.

"Hangi okul?" diye sordu masumca.

"UNO." New Orleans Üniversitesi her zaman güvenli bir bahisti. Garsonlardan ikisi, Tony ve Mark, oraya gitmişti ve Wren gerektiğinde dersler, profesörler ve kampüs hakkında yalan söyleyebilecek kadar kulak misafiri olmuştu onlara. Bir devlet okuluna gitmek için fazla üst sınıftan göründüğünü söylemeye gerek bile yok. Büyük ihtimalle Tulane ya da Loyola'ya gitmişti.

Durdu ve ona anında sertleşmesine neden olan bir gülümseme sundu. "Ben Marguerite Goudeau, bu arada."

Kızın adı geçince tanıdı. Son birkaç yıldır sık sık duyduğu bir isimdi bu. "Sen Maggie'sin, Nick'in çalışma arkadaşı."

Marguerite yine gülümsedi. "Sanırım Nick benden bahsetmiş olmalı."

Evet. Nick'in ona karşı büyük bir aşkı vardı. Ona çıkma teklif etmek istemiş ama asla edememişti. "O Venüs gibi ve Venüs'le bir iki kez karşılaşmış biri olarak, hiçbir ölümlü erkeğin ona dokunmaya hakkı olmadığını biliyorum."

Wren bunun kaplanlar için de geçerli olduğunu düşündü. Nick haklıydı, Maggie'de çok özel olan bir şeyler vardı.

"Senin tanıdığı en zeki kadın olduğunu ama bir bok için çalışmadığını söyledi."

Güldü. Ses müzikal ve yumuşaktı ve onu olması gerekenden daha fazla ısıttı. "Bu Nick'in sesine benziyor."

Wren yoğun bakışlarıyla onu delip geçerken Marguerite boğazını temizledi. Onda öyle hayvansı bir şey vardı ki neredeyse korkutucuydu. Kendini ormanda aç bir canavar tarafından köşeye sıkıştırılmış biri gibi hissediyordu.

"Özür dilerim," dedi bakışlarını tekrar yere indirerek. "Seni tekrar sinirlendirmek istememiştim. İnsanların onlara bakmamdan hoşlanmadığını biliyorum."

Onun donuk ses tonuna kaşlarını çattı. Yine de bunun onu incittiğini hissetti. "Benim için sorun değil."

"Evet, biliyorsun. Sadece kibarlık ediyorsun." Sokaktan geri dönmeye başladı.

Bunu nereden biliyordu? Çoğu erkek sezgisel olmaktan uzaktı.

Marguerite ona yetişmek için acele etti. "Seni barda evcil hayvanıyla birlikte gördüğüm maymun mu?"

Başını iki yana salladı. "Marvin kendine ait. Sadece benimle takılmayı seviyor."

Wren'in sözlerindeki tatlılık karşısında güldü. "Daha önce hiç maymunu arkadaş edinen biriyle tanışmamıştım."

Aynı fikirde değilmiş gibi homurdandı. "Bilemiyorum. Bence birlikte olduğun o iki adam primat olarak nitelendirilebilir ama o zaman bu primatlara hakaret olur ve Marvin'in bana kızmasını istemem. Onun daha yüksek hassasiyetleri var, biliyor musun?"

Wren'in sözleri onu eğlendirdi. "Bu konuda haklı olabilirsin. Ama onlar benim arkadaşım değil. Onlarla sadece ders çalışıyorum."

Adamın ona bakarken kaşlarını çatıldığını gördü. "Neden pisliklerle çalışıyorsun?"

Belki de grubuna hakaret ettiği için ona kızması gerekiyordu ama o zaman neden? Aslında onunla aynı fikirdeydi. "Alışkanlık. Todd ve Blaine'i çocukluğumuzdan beri tanırım. Kolay bir hayatları olmadığını anlamalısınız. Her ikisinin de ilgisiz ve yoksun ebeveynlerinin getirdiği ciddi bağlanma sorunları var."

Kabalıkları için öne sürdüğü bahanelerden pek etkilenmemiş görünüyordu. "Aileleri onları hiç öldürmeye çalıştı mı?"

"Hayır," dedi kadın, adamın böyle bir şey sormasına bile hayret ederek, "kesinlikle hayır."

"Anneleri onlara hiç doğdukları anda yenmeleri gereken iğrenç yaratıklar olduklarını söyledi mi?"

"Tabii ki hayır."

"Aileleri onları hiç hayvanat bahçesine satmaya çalıştı mı?"

Şu anda gülünç olmaya başlamıştı ve ona gözlerini devirmemek için elinden gelen tek şey buydu. "Kimsenin ailesi böyle bir şey yapmaz."

Ona attığı bakış, eğer buna inanıyorsa aptalın teki olduğunu gösteriyordu. "O zaman güven bana, hayatları o kadar da kötü değildi."

Marguerite yürümeye devam ederken durakladı. Ciddi miydi? Hayır, sadece onunla oynuyordu. Öyle olmalı. Kimsenin ailesi onu bir hayvanat bahçesine satmaya çalışmaz. Bu çok aptalcaydı. Wren sırf bir şeyi kanıtlamak için rastgele tuhaflıklar yapıyordu.

Ona yetişmek için acele etti. "Peki ya ailen?" diye sordu, onun sözlerini hafife almaya çalışarak. "Sana hiç böyle bir şey yaptılar mı?"

Cevap vermedi ama tavırlarındaki bir şey.... bunun çok da zorlama bir sonuç olmayabileceğini söylüyordu.

Hayır, hiçbir ebeveyn çocuğuna bunu yapmaz. Babası çoğu zaman tam bir pislikti ve o bile hiç bu kadar kötü olmamıştı.

"Wren?" dedi, onu durdurmak için çekerek. "Dürüst ol. Ailen seni gerçekten bir hayvanat bahçesine satmaya çalıştı mı? Hadi ama. Gerçekçi ol."

Adam hemen kolunu bükerek kadının elinden kurtardı. "Howlers'ın Sanctuary'de çalarken çokça coverladığı bir Dead Milkmen şarkısı var. Adı 'V.F.W.: Veterans of a Fucked Up World'. Hiç duydun mu?"

"Hayır."

"Yapmalısın. İçinde çok fazla gerçek var." Adamın gözlerinde, kovmaya çalıştığı bir kâbus gibi bir şey parladı. Oradaki derin hüzün içini parçaladı. "Herkesin hayatında yara izleri vardır Maggie. Söylediklerimi unut ve seni eve götürelim ki temizlenebilesin." Arkasını döndü ve yoluna devam etti.

Yara izlerinin ne olduğunu merak ederek onun peşinden gitti. Genç bir adama göre gözlerinde kadim bir bilgelik vardı.

Görünürdeki yirmi ksur yaşının çok ötesinde yaşadığını söyleyen biri.

"Bilirsiniz, bunun hakkında konuşmak yardımcı olur. Gerçekten yardımcı oluyor. Başka biriyle paylaştığınızda geçmişi unutmak çok daha kolay oluyor."

Wren kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bana çocukluğundan bahsetmediğini fark ettim Maggie. Seni kesinlikle benimkini anımsayacak kadar iyi tanımıyorum."

Haklıydı. İçinde sakladığı çok fazla acı vardı ve bu da onun içinde ne olduğunu merak etmesine neden oluyordu. Bir sokak çocuğu gibi görünüyordu. Çok genç yaşta kendi başının çaresine bakması için dışarı atılmış türden. Onlarda sık sık görülen sertlik onda da vardı. Kullanılmayı ve sonra bir kenara atılmayı bekleyen birinin o bıkkın bakışı.

Ona uzanıp sarılmak istemesinin nedeni de buydu. Ama bunu hoş karşılamayacağını bilecek kadar öfkesini görmüştü. Her şey düşünüldüğünde, ona hakkını vermek zorundaydı. Tamamen kötü biri olmamıştı. Çalışıyordu ve okula gidiyordu. Bu iki şey onun ahlaki yapısı hakkında çok şey söylüyordu. Duyduğu kadarıyla dışarı atılan insanların çoğu başkalarını avlayan suçlular olmuştu.

Wren onun hayatını kurtarmıştı ve şimdi de başka kimsenin onu rahatsız etmemesini sağlıyordu. O iyi bir insandı.

Onu Meydan'ın önündeki Decatur Caddesi'ne götürdü ve Audubon Hayvanat Bahçesi'nden sadece iki blok ötede bulunan yenilenmiş dairesine götürmek üzere hemen bir taksi çağırdı.

Mahalle boyunca ilerlerken, karanlıkta gözlerini göremese de Wren'in onu izlediğini hissedebiliyordu. Bu his sıcak ve rahatsız ediciydi.

Tek kelime etmeden, bir santim bile kıpırdamadan, bir sonraki öğle yemeğine göz dikmiş bir yırtıcı hayvan gibi gölgelerin arasında duruyordu. Bu şekilde oturabilmesinde tamamen ürkütücü bir şey vardı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun nefes almayı bıraktığını düşünebilirdi. O gerçekten de bir insan heykeliydi.

Gergin bir şekilde göz ucuyla sokak lambalarının adamın alt yüzünün açılarını kesmesini izledi. Böylesine ilkel bir aura yayan bir adamla birlikte olmak son derece tedirgin ediciydi ve yine de onun gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sessizlik sadece taksi şoförünün Zydeco CD'sinin düşük tınısıyla rahatladı. Söyleyecek bir şeyler düşünmek istedi ama Wren çaba göstermediği için en iyisinin onun yolundan gitmek olduğunu düşündü.

Sonunda araba yoluna vardıklarında, Wren onu kapıya kadar geçirirken şoförü bekletti.

Hareketlerinde garip bir şekilde tatlı bir şeyler vardı. Ona yapışmış olan ölümcül tehlike havasıyla tamamen uyumsuzdular.

Anahtarlarını çantasından çıkarırken, "İşte burası," dedi. "Evim güzel evim."

Kapıyı açarak içeri girdi ve onu içeri davet edip etmemeyi tartıştı. Bir yanı bunu istiyordu ama reddedilmekten korkuyordu. Kural olarak, erkekler onu bir arkadaş olarak görür, asla bir kız arkadaş olarak görmezlerdi. Bu onu her zaman rahatsız etmişti ve bu gece, yaşadığı onca şeyden sonra onun reddedilmesiyle başa çıkabileceğini sanmıyordu. Bir süre yalnız kalmak ve sakinleşmek istediğinden bahsetmiyorum bile.

Wren kapısının eşiğinde dururken onun kararsızlığını hissetti. İçindeki hayvana ulaştı ve onu harekete geçirdi. Zayıflık hissettiğinde saldırmak her zaman doğasında vardı ama onun için durum farklıydı. Onu yatıştırmak istedi.

Ve bu onu çok korkuttu.

"İyi geceler," dedi ve uzaklaştı. Aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu.

"Wren?"

Ona bakmak için durakladı.

"Çok teşekkür ederim. Size ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum."

Başını ona doğru eğdi. "Sorun yok Maggie. Sadece beladan uzak dur." Taksiye doğru geri döndü.

"Taksi için sana ne kadar borcum var?" diye seslendi arkasından.

Wren başının üzerinden ona el salladı. Onun teklifine gülmek istedi. Neden onu evine bırakması için para isteyeceğini düşünsün ki?

Kadınlar... Onları asla anlayamazdı.

Taksinin kapısında durdu ve kapı aralığında çerçevelenmiş halini görmek için ona hızlıca bakmaya cesaret etti. Çok kıvrılgan ve güzel görünüyordu. Onu o kadar çok öpmek istiyordu ki o dolgun, baştan çıkarıcı dudakların tadını şimdiden alabiliyordu. Ama bundan da öte, vücudunun geri kalanını da tatmak istiyordu. Etinin her kokusunu ve kıvrımını bilmek istiyordu....

Hormonları ona zarar veriyordu. Tüm vücudu sanki yanıyormuş ve canlıymış gibi hissediyordu. Bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Doğrusu, bu onu korkutuyordu. Kontrolünü kaybederse, ona kolayca zarar verebilir, hatta öldürebilirdi.

Zihninde onu çıplak olarak canlandırabiliyordu. Onu bir hayvan olarak değil.... bir erkek olarak sahiplenirken altında görüyordu.

Git buradan!

Başka seçeneği yoktu. Buraya ait değildi ve ona da ait değildi.

Ait olduğu bir yer yoktu. Aksini ne kadar isterse istesin, asla olmayacaktı. Hayatını yalnız geçirmek zorundaydı.

* * *

Marguerite, Wren'in sıcak ve yiyip bitiren bakışlarına tepki vermemek için kendini zorladı. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar ilgilenmemişti, özellikle de neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmadığı biriyle.

Bu gülünçtü ama yine de vücudunun hissettiklerini inkâr edemezdi. En azından numarasını ya da e-postasını istemeliydi.

Taksiye bindi ve kadının içinde yankılanan bir sonlulukla kapıyı çarparak kapattı.

Marguerite taksinin uzaklaşmasını izlerken Wren'i geri aramak için açıklanamaz bir dürtü hissetti. Onda öyle yalnız bir şey vardı ki, ona ulaşmış ve derinden dokunmuştu.

Ama artık çok geçti. O gitmişti. Ve büyük olasılıkla onu bir daha asla göremeyecekti.

* * *

Wren Maggie'nin evinden sadece bir blok ötede şoföre parasını öderken, insan formunda kalmak için harcadığı çabadan dolayı terlemeye başlamıştı. Bir an önce buradan çıkıp eve dönmesi gerekiyordu. Bir insan olarak bilincini kaybederse, hemen gerçek haline dönüşecekti. Ve ihtiyacı olan son şey büyük kedi formunda bayılmaktı.

Bu, bir devlet laboratuvarına tek gidişlik bir bilet demekti. X-Files ve Buffy'nin yeterince bölümünü izlemişti ve oranın olmak isteyeceği son yer olduğunu biliyordu.

Bir garajın arkasındaki karanlık bir gölgenin içine dalarak kendini Peltier House'a ve Carson Whitethunder'ın muayene odasına geri götürdü.

Bir Were-Hawk olan Carson, Nicolette Peltier'in Sığınağı'nın insan olmayan tüm sakinlerinin veterineri ve doktoruydu. Sığınak yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce her türden canlı için bir sığınak olması amacıyla kurulmuştu. Peltier'lerin kendileri Ayılardı, diğer sakinler ise leoparlar, panterler, kurtlar ve hatta bir ejderhadan oluşuyordu. Aralarında eksik olan tek tür çakaldı, ancak çakallar ırklarını oluşturan normal tuhafliklardan daha da tuhaftı. Bu nedenle çakallar genellikle diğer Varlık Avcısı kollarından uzak dururlardı.

Carson her zamanki gibi ofisinde tıbbi bir metin okuyordu. İnsan babasından dolayı insan formunda bir Kızılderili olan Carson'ın uzun siyah saçları her zaman batı tarzı bir kravatla toplanırdı. Siyah kaşları, tuhaf bir ela yeşiline çalan gözlerinin üzerine düşüyordu. Bu gece koyu yeşil bir balıkçı yaka, blazer ceket ve kot pantolon giymişti.

Wren kapıya doğru yürüdü ve iterek açmadan önce kapının camına vurdu.

Carson başını kaldırıp baktı. "Bir saniye bekle, Wren."

Wren denedi ama bacakları büküldü. Bir an sonra yarı beyaz kaplan, yarı kar leoparı olan gerçek formuna büründü. Bu onu iğrendiren bir şeydi. Normalde ya bir formunu ya da diğerini seçerdi ama yaralı ...

Tüm yapabildiği buydu.

Carson bir küfür savurarak ayağa kalktı ve Wren'in yanına koştu. "Ne oldu?"

Wren cevap veremedi. Bilincini korumaya çalışıyordu ama Carson yarasına dokunduğu ve acısı içine yayıldığı anda her şey karardı.

* * *

Carson, Wren'in göğsünün alt tarafını tamamen kaplayan kanı görünce bir kez daha küfretti. Masasındaki Nextel telefonunu kaptı ve asistanına çağrı attı. "Margie, buraya laboratuvara gel. Wren vurulmuş gibi görünüyor."

Carson ayrıca Wren'i kaldırıp ameliyat masasına taşımalarına yardım etmeleri için alt kattaki ayılardan birkaçını çağırdı. Bir hayvan olan Carson çoğu insandan daha güçlü olsa da, Wren hayvan formundayken sekiz yüz kilo ağırlığında olan son derece iri bir kaplandı. Carson'ın devasa kediye yardım almadan yerden kaldırmasına imkân yoktu.

İlk ortaya çıkan Papa Peltier oldu. İnsan formunda bir metre boyunda, korkutucu bir görüntü oluşturunuyordu. Uzun, dalgalı sarı saçları, insan yaşına göre kırk yaşlarında görünen bir yüzün etrafında dalgalanıyordu. Gerçekte ise ayı beş yüze yakındı. Lacivert bir tişört ve kot pantolon giymiş olan Baba Ayı sağlam ve sertti... sadece bir aptalın uğraşabileceği türden bir adam ya da ayıydı.

Yerdeki kaplanı görünce kaşlarını çattı. "Ne oldu böyle?"

Carson, Wren'in göğsüne basınçlı bir bandaj tutarken, "Bilmiyorum," dedi. "Bu kesinlikle bir kurşun yarası. Elimde hiç

Nasıl aldığına dair bir fikrim yok. Kapıyı çaldı, sonra da baygın bir şekilde yere düştü."

Bir saniye sonra Peltier dördüzlerinden üçü içeri girdi ve Carson'ın Wren'i ameliyat masasına kaldırmasına yardım etti. Margie de onlara katıldı ve hızla odayı ameliyat için hazırlamaya koyuldu.

Margie Neely, Sığınak üyelerinin kim ve ne olduğunu bilen az sayıdaki insandan biriydi. Ufak tefek, kızıl saçlı bir kızdı ve bir aksilik sonucu Wereları ele verene kadar barda garsonluk yapıyordu. O kadar sakın ve kabulleniciydi ki onu kendilerinden biri olarak benimsemişler ve ardından Carson'a yardımcı olması için eğitilmesi için para ödemişlerdi.

Kardeşleri gibi babasının genç bir kopyası olan Dev Peltier, Carson'ı tekrar Wren'in yanına bırakmak için geri çekildi. "Bu gece erken saatlerde bazı insanlarla kavga etmişti," dedi genç ayı kuyrukluşu. "Onları ayırdım ve evlerine gönderdim. İçlerinden birinin geri gelip ona bunu yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Öz kardeşi Remi, Wren'i oturttukları masadan uzaklaşırken, "Hayır," dedi. "Onlar zengin puştlardı. Böyle bir şey için vakıf fonlarını tehlikeye atmaya cesaret edemezlerdi."

Dev iç çekti. "Wren olduğu için kimi kızdırdığı belli değil. Ama en azından bir insan olduğunu biliyoruz. Hiçbir Were-Hunter asla silah kullanmaz. Bu çok kaba."

Babam da aynı fikirdeydi. "Hadi ocuklar, bırakın Carson alışsın, Wren uyandığında ne olduğunu öğreniriz."

Carson ellerini ovalarken ayılar geri çekildi.

Margie onu hazırlamak için Wren'in yanına dokunduğunda, Wren hırlayarak uyandı ve Margie'ye saldırdı.

Bir lanetle geri sıçradı ve kolunu göğsüne bastırdı.

Carson, Wren'in kolunu yırttığını fark edince kaşlarını çatı. Wren'e vurmadan bir an önce, "Kahretsin, kaplan," diye hırladı. Yine de sakinleştirici etkisini gösterene kadar Carson'la dövüşmeye çalıştı. "Şu sinirine dikkat et."

Margie yaralı koluna bir havlu sararken, "Ben iyiyim," dedi. "Bu benim hatam. Tekrar uyanacağını fark etmemiştim. Daha iyi bilmeliydim."

Carson, Wren'in verdiği hasarı incelerken başını salladı. Kesinlikle dikiş atılması gerekiyordu. "Seni uyarmalıydim. Onun türü yaralandığında son derece gaddar olur. Zaten başkalarını sevmezler ve yanlarına yaklaşan herkesi parçaladıkları bilinir."

"Evet, insanlar gözüne içki fırlattığında bardaydım. Justin ve Colt'un o saldırmadan önce onu onlardan nasıl uzaklaştırdıklarından hâlâ emin değilim."

Carson yorgun bir nefes verdi. "Wren gittikçe dengesizleşiyor. Burada daha ne kadar kalabilir bilmiyorum."

Ona bakarken gözlerindeki endişeyi gördü. "Wren'i Peltier House'a gönderdikten sonra Nicolette de böyle demişti. Eğer bir daha böyle saldırırsa, Nicolette onun gitmesini sağlayacak."

Carson baygın haldeki hastasına baktı. "Tanrı ona merhamet etsin o zaman. Yapabileceğimiz en iyi şey güçlerini elinden alıp onu geçmişte bir yağmur ormanına atmak.

Bir yerlerde. Muhtemelen onu buraya getirmek yerine bunu yapmaları gerekirdi."

"Nicolette şimdiden bu hazırlıkları yapıyor. Babası delirdiği için Wren'in de onu takip edeceğini düşünüyor."

Carson tekrar Wren'e baktı. Göğsü sıkıştı. Kaplanı Wren neredeyse yirmi yıl önce buraya getirildiğinden beri tanıyordu. Anne babasının vahşi ve kanlı ölümleri yüzünden travma geçiren Wren o zamanlar ergenliğe yeni girmişti. Güçleri dengesiz ve sallantılıydı. Ancak güçleri, özellikle de çocuğun gardını almış olduğu için, soyulamayacak kadar güçlüydü. Kimsenin yanına yaklaşmayacağına güveniyordu ve sonuç olarak onu kontrol edebilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Ama şimdi...

Artık Wren'in koruması onların etrafında son derece gevşekti. En azından çoğu zaman. Onu hazırlıksız yakalamak ve güçlerini elinden almak kolay olurdu.

Böyle bir şey kendi türleri için son çareydi. Sadece insan dünyasına geçemeyenler için ayrılmıştı. Ya da Were-Hunter'ları kamusal incelemeye maruz bırakmakla tehdit edenlere.

Wren hiçbir zaman uyum sağlamak istememişti. Uyumsuz ve dışlanmış biri olmakla gurur duyardı. Bardaki işini yaptığı ve insanlarla konuşmaya bile çalışmadığı için kimse ona aldırış etmemişti.

Bu gece durum değişmişti. Bir dişi insanın peşinden gitmişti. Dişilerle temas yasak olduğundan değil. Erkeklerinin çoğu zaman zaman insan sevgililer edinirdi. Ama kimi seçtiklerine dikkat etmeleri gerekiyordu.

Eğer Wren'in patavatsızlığı onları tehdit ediyorsa, o zaman başka seçenek kalmazdı.

Gözünü kırpmadan kurban edilirdi.

Bölüm 3

"Kahretsin, kaplan. Ne halt ettin sen? Vurulmak dışında yani."

Kaplan formundaki Wren gözlerini açtığıında Dev'in yatak odasına geldiğini gördü. Komodininin üzerindeki saate baktı ve öğleden sonra olduğunu gördü; ayağa kalkması için çok erken bir saatti, özellikle de canı bu kadar yanarken.

Aslında ayının uyanık ve insan formunda odasına dalmasına şaşırmıştı. Katagaria'nın çoğu gece çökene kadar insan formunu korumakta zorlanırdı. Bu yüzden kural olarak çoğunlukla geceleri yaşarlardı.

Peltier Evi'nin sakinleri kaplanların rahatsız edilmekten hoşlanmadıklarını biliyorlardı, özellikle de mışıl mışıl uyurken.

Wren hayvan formunu değiştirmeden başını yastıktan kaldırarak Dev'in şifonyerine doğru yürümesini izledi. Wren, üzerine son derece büyük bir çiçek aranjmanı yerleştirirken ona aldırış etmeyen ayı sahibini uyarırcasına hırladı.

Wren yatakta kaymaya başladı ama yarası çok hassastı. Onun yerine tehditkâr bir şekilde kükredi.

"Kaplan kışını sakinleştir," dedi Dev, ses tonu sinirliydi. "Kızmaya hakkı olan biri varsa o da biziz. İnsan formunda olanın ben olduğumu ve senin olmadığını fark ettin mi? Günün bu uğursuz saatinde uyanık olmak ve böyle görünmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Ayı haklıydı.

"Peki neden uyandığımızı biliyor musun?"

Sanki umurundaydı. Eğer Wren insan formunda olsaydı, ayıya dalgın dalgın bakıyor olurdu.

Wren'in ruh hali karşısında kararsız kalan Dev, kendi sorusunu yanıtlamadan önce çok az tereddüt etti. "Çünkü hepimiz bunların Aimee için olduğunu düşündük. Maman bize çiçek yüklü bir kamyonun buraya teslim edileceğini söylediğinde ayıların bizim kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmediniz. Teslimatçı bunların size gönderildiğini söylediğinde biz de buralı birilerine haddini bildirmeye hazırlanıyorduk."

Dev yatağa doğru ilerledi ve kot pantolonunun arka cebinden küçük bir kart çıkardı. "Üzerinde 'dün gece için teşekkürler' yazıyor." Dev ona eğlenerek sırttı. "Ne olmuş yani? Sonunda şansın yaver gitti ve hızlı bir sevişme için çaresiz birini mi buldun?"

Wren, Dev'i tersleyerek ayıyı yataktan geri sıçramaya zorladı.

Dev'in gözleri ona dikildi. "Şu saçmalığı kessen iyi edersin, yoksa yuvarlanıp gideceğiz. Yaralı olman umurumda değil, ben oynamıyorum."

"Ben de öyle, pislik." Wren kelimeleri zihinsel olarak ona gönderdi.

Dev şaşkınlık içinde Wren'e baktı. "Vay canına. Kaplandan birden fazla hece ve tam bir cümle. Kimin aklına gelirdi ki? O her kimse, seni konuşturmak için çok yetenekli olmalı. Bir de bakmışsın, ölüleri yürütüyor. Çabuk, bir Karanlık Avcısı çağır. Eminim bazıları yeniden dirilmek ister."

Wren hırladı ama o daha saldıramadan Dev'in dört kardeşi daha fazla çiçek getirdi. Çok daha fazlası. Birkaç dakika içinde tüm oda bir cenaze salonuna dönüşmüştü.

Çiçekleri yatağın ve şifonyerin etrafına dizdikten sonra, Dev ve küçük kardeşi Serre hariç tüm erkekler ayrıldı.

Serre yatağın ayakucunda durup Wren'e bakarken sarışın başını iki yana salladı. "Dostum, Wren. Çok etkilendim. Daha önce hiçbir kadın bana teşekkür etmek için çiçek göndermemişti."

Dev homurdandı. "O kadar etkilenme. Bence çiçekleri ona teşekkür etmek için göndermedi. Bir çiçek teşekkür eder. Bu kadarı onun öldüğünü sandığını gösterir. Ya da onu öldürdüğünü." Dev spekülatif bir şekilde etrafına baktı. "Hmm... Bence tankına bir kaplan koydu ve bu onu pek canlandırmadı. İhtiyacı olan şey ayı avına çıkmak."

Wren Dev'e doğru hamle yaptı ama ayıyı yakalayamadan Serre kardeşini menzilden geri çekti.

"Kes şunu Dev. Kesinlikle kaplanla bu kadının arasına girmek istemezsin."

"Neden olmasın?"

Wren yatakta çarpıcı bir pozisyona yükseldi. Bu sefer ıskalamayacaktı.

"İşte bu yüzden," diye tersledi Serre. Dev'i kapıdan dışarı itti, sonra Wren'e döndü. "Git ve dinlen kaplan. Biz senin arkadayız."

Serre kapıyı kapatırken Wren yatağına geri yerleşti. Yine de Wren koridordan gelen sesleri duyabiliyordu.

"Yüce Tanrım, Dev. Aklını mı kaçırdın sen? Psikopat kaplanı kızdırma. Çok sinirleniyor ve ağzından köpükler saçıyor. Birileri onun kuduz olduğunu düşünecek."

Dev alay etti, "Evet ama onunla alay etmek Kyle'a et atmak gibi bir şey. Oldukça eğlenceli."

Serre iğrenmiş bir ses çıkardı. "Evet, keşke barda zavallı Kyle'a et atmayı bıraksan. Bununla kendini kontrol edemiyor. Bir bakmışsınız ayıya dönüşmüş, Maman kriz geçiriyor ve hepimiz kalabalığı kontrol etmek ve az önce bir çocuğun hayvana dönüştüğünü gördüklerini hatırlamalarını engellemek zorunda kalıyoruz. Bu bizim için tam bir baş belası."

"Evet, ama kendime engel olamıyorum."

Wren, Serre'nin ağabeyine tehditkâr bir şekilde hırladığını duydu. "Eğer öğrenmezsen, babanın bir gün seni öldüreceğini biliyorsun."

"Ama o gün gelene kadar hepinizle çok daha fazla eğleneceğim."

Serre içini çekti. "O zamana kadar hepimize bir iyilik yap ve kaplanı rahat bırak. Biliyorum her şeyi iki ayak üzerinde yaptın... sonra yine, çoğu şeyi dört ayak üzerinde yaptın, ama Wren söz konusu olduğunda bu kız farklı. Bir kereliğine libidonu kapat ve her zamanki yatışlarından birinin peşinden git."

"Nesin sen? Deli misin? Bayan Preppy Uptight Sloan Ranger ile ilgilenmiyorum. Tanrım. Dişlerimin arasına haki rengi girerdi. Düşünebiliyor musun? Hiç haki giymedim ve asla haki giymeyen bir kadın görmek istemiyorum. Beni korkutuyor."

Sesleri duyma mesafesinin dışına sürüklendi. Wren yatağa yığıldı, Dev'in sadece her zamanki pislik gibi davrandığını ve Maggie'ye karşı herhangi bir hırsı olmadığını bilmek onu rahatlatmıştı. Sadece bu bile onun hayatını kurtarmıştı.

Ayrıca Wren'in Maggie'ye karşı herhangi bir hırsı da olmamalıydı. Onun nesi vardı?

Önemi yoktu. Onu bir daha görmeyecekti. Deli olabilirdi ama intihara meyilli değildi. Bir insanla vakit geçirmesi iyi bir şey olamazdı. Hiçbir şey.

* * *

Marguerite son hukuk dersinden çıkar çıkmaz Fransız Mahallesi'ne geri döndü. Wren'i görmeye gitmek yerine öğleden sonraki çalışma grubunu ekmişti. Kendisini kurtardığı için ona yüz yüze düzgün bir teşekkür etmek istiyordu.

En azından bunu yapabilirdi.

Sığınak'a vardığında saat akşamın altısını geçiyordu ve dışarısı çoktan kararmıştı. Barın loş iç kısmına göz gezdirirken, masalara servis yapan uzun boylu, siyah saçlı bir adam gördü. Pek çekici sayılmazdı, saçları tel teldi ve vücudunun her yerinde renkli dövmeler vardı.

İnce kalabalığa bakmaya devam ederken Wren'e dair tek bir iz bile bulamadı ama bir önceki geceden kalma, elinde içki dolu bir tepsiyle bir masaya doğru yürüyen garsonu gördü.

Kadın, kendisini süzen erkeklere içkileri boşaltırken Marguerite ona doğru yöneldi.

Kadın masadan ayrılırken Marguerite, "Merhaba," dedi. "Wren bu gece çalışıyor mu?"

Garson kız sanki en kötü yaratıklardan biriymiş gibi kaşlarını çattı. "Siz dün gece burada

sik kafalılar."

Marguerite onun sözleri karşısında kızardı. "Evet, bunun için özür dilerim."

"Olmalısın. Wren'in başını her türlü belaya soktun."

Garsonun sözleri karşısında midesi büzüştü. "Öyle demek istemedim. Lütfen bana onu bunun için kovmadığını söyle. Bu onun hatası değildi. Böyle davranacaklarını bilmeme imkân yoktu."

Garson kız hâlâ ona dikkatle bakıyordu.

"Bakın, bunun için gerçekten üzgünüm." Marguerite elindeki hediyeği havaya kaldırdı. "Bunu Wren'e küçük bir hatıra olarak vermek istedim, tamam mı?"

"Ne için simge?"

Garsonun ona yardım etmeyeceğini anlayan Marguerite'in yüreği ağzına geldi. Utangaç olmasına şaşmamalı. İnsanlar bu kadar kaba ve itici olabiliyorken başka türlü olmak zordu. Yalnız olmak çok daha kolaydı. "Lütfen, Wren'in bunu aldığından emin ol."

Gitmek için döndüğünde kadın onu durdurdu. "Hey, dün gece Wren vurulduğunda orada mıydın?"

Marguerite soru karşısında donakaldı. Bunu doğru mu duymuştu? "Affedersiniz?"

"Boş ver," dedi sarışın, elindeki çantayla arkasını dönerken. "Bunu aldığından emin olacağım."

Garsonu durdurma sırası Marguerite'e gelmişti, çünkü içinde bir endişe kabarmıştı. Wren kesinlikle yaralanmamıştı. Dün gece vurulmuş olsaydı bunu bilirdi.

"Neden bahsediyordunuz?" diye sordu garson kıza. "Wren dün gece vurulmadı. Kurşun onu ıskaladı... değil mi?"

Sarışının yüzündeki ifade Marguerite'in korkusunu doğruluyordu. Kurşun ıskalamamıştı.

"Ona ne oldu?" Aimee sordu.

Marguerite suçluluk duygusu onu tüketirken yutkundu. "Soyuluyordum ve onları kovalamak için bir anda ortaya çıktı. Adamlardan birinin silahı vardı ve ateş etti ama Wren bana onun yaralanmadığını söyledi. Üzerinde bir yara görmedim." Elbette bir kurşun yarası görürdü, değil mi?

Eğer ağır yaralı olsaydı, bir şeyler söylerdi. Ne de olsa hiç kimse şikayet etmeden kurşun yemez....

"Wren seni kurtardı mı?" Garson kız sanki onun böyle bir şey yapabileceğine inanamıyormuş gibi sordu soruyu.

Marguerite başını salladı. "Kurşun onu sadece sıyırdı, değil mi?" "Hayır," dedi garson kız kesin bir ifadeyle. "Wren dün gece neredeyse ölüyordu."

Marguerite bu haber karşısında midesinin bulandığını hissetti. Bu gerçek olamazdı. Kesinlikle garson kız onunla oyun oynuyordu. "Hangi hastanede yatıyor?"

Kadının yüz ifadesinde ona cevap verip vermeme konusundaki tartışmayı görebiliyordu ve onu suçlayamazdı. Tanrım, Wren'in hakarete uğramasına, saldırıya uğramasına ve vurulmasına neden olmuştu.

-Hepsi bir saatten az bir sürede. Zavallı adam büyük ihtimalle yaşadığı sürece onun yüzünü bir daha görmek istememiştir.

Aimee bir adım geri çekilmeden önce gözlerini Marguerite'e dikti. "Ona bütün o çiçekleri gönderen sensin.

bugün, değil mi?"

"Evet. Yaralı olduğunu bilseydim daha da fazlasını gönderirdim."

Bu onu eğlendiriyor gibiydi. "Bekle." Aimee çantayı Marguerite'e geri verdi ve onu barın arkasındaki kapının yanına götürdü. "Sen burada bekle, ben birkaç dakika içinde döneceğim."

Marguerite barmenlerin kendisine düşmanca bakışlarını fark edince başını salladı. Tişört ve kot pantolon giymişlerdi ve yakışıklı olmalarına rağmen üzerlerinde ölümcül bir hava vardı. Bar alanında bulunmasına içerlemiş gibi görünüyordlardı ama nedenini anlayamıyordu...

Tabii Wren'i biliyorlarsa ve bunun için onu suçlamıyorlarsa.

Gergin ve emin olmayan Marguerite, dün geceki uzun siyah saçlı adamı görmek için döndü. Justin. Adı buydu. Diğerleri gibi o da öfkeyle ona bakıyordu. Temiz bardakları kaldırırken hiçbir şey söylemedi.

Aimee'nin geri gelip onu kapı aralığından çağırması sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. "Beni takip edin."

Kadın onu büyük ticari mutfağa götürürken Marguerite rahat bir nefes aldı. Beş aşçı tencerelerin ve fırınların etrafında vızıldarken, iki adam da büyük bir lavaboda bulaşık yıkıyordu. İşçilerden hiçbiri onlara dikkat etmemiştir.

En azından uzun çelik masaların sonundaki başka bir kapıya ulaşana kadar. Kapının önünde uzun boylu sarışın bir adam duruyordu ve Aimee'nin Marguerite'i kapıdan geçirmek istemesinden pek de memnun görünmüyordu. Tıpkı o adama benziyordu

Dün gece onları bardan kovan adam, onu hiç hatırlamıyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun, Aimee?" diye sordu hırıltılı bir ses tonuyla.

"Çekil, Remi."

"Saçmalık."

Aimee ellerini kalçalarına koydu. "Kımılda kardeşim, yoksa topallayacaksın."

Gözlerini kısmıştı. "Beni korkutmuyorsun kuğu. Kafanı koparabilirim ve hiç ürkmezsin."

"Ve seni çok daha kalıcı bir şekilde incitebilirim." Bakışları adamın kasıklarına kaydı. "Şimdi ya hareket et ya da kaybet."

Dudağını bükerek isteksizce razı oldu.

Aimee kapıyı açarken, "Kaşlarını çatmasına aldırma," dedi. "Bu onun doğal yüzü. İster inanın ister inanmayın, gülümsemesinden çok daha yakışıyor. Bu sadece ürkütücü görünüyor."

Aimee onu eski moda lüks bir salona götürürken Marguerite ne düşüneceğini bilemiyordu. Ev kesinlikle çok güzeldi. Garip bir şekilde, sanki bir tür zaman tünelineymiş gibi görünüyordu. Bu tarafta modern görünen hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Gözleri beş Stanley sürgüsü ve NASA'nınkine rakip olabilecek bir alarm sistemi bulunan kapıya takıldı.

Tamam, tamamen antika değil. Ancak bu belirgin öğeler dışında, eski moda bir film setinde yürümek gibiydi.

Aimee, Marguerite'i maun kapılarla kaplı, el oyması karmaşık bir merdivenden ikinci kata çıkardı.

Garson kız koridorun yarısına gelene kadar duraksamadı. Kapıyı çaldı, sonra kırarak açtı.

"İyi misin?" diye sordu, vücudunu Marguerite'in odaya bakamayacağı şekilde tutarak.

Cevap gelmedi.

"Evet, bir ziyaretçin var. Bu yüzden bir süreliğine insan olman gerekiyor, tamam mı?" Kısa bir tereddütten sonra Aimee geri çekildi ve kapıyı daha geniş açtı. "Siz ikiniz işinizi bitirene kadar ben burada bekleyeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli." Sonra nefesinin altından ekledi, "Bir rahip, polis ya da aslan terbiyecisi gibi."

Marguerite kaşlarını çattı. Söylenecek ne tuhaf bir şeydi ama buradaki herkesin biraz tuhaf olduğunu çabucak öğreniyordu.

Aimee'nin yanından geçip odaya girdi ve pencereleri örten siyah perdelerle uyumlu siyah bir yorganın altında, geniş bir kızak yatakta yatan Wren'i görünce donakaldı. Teni hayalet gibi solgundu. Daha önce gönderdiği çiçekler şifonyerin üzerinde ve önünde sıralanmıştı ama bunun dışında odada ona ait olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Sanki sadece bir ya da iki gece kalacak bir ziyaretçiden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu.

Yanına gittiğinde kalbi küt küt atıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu ve omzuna ve göğsünün üst kısmına büyük bir Ace bandajı sarılmıştı. Siyah yorgan alt yarısının üzerine örtüldüğünde, belden yukarısı çıplaktı ve ona dikkat çekici bir şekilde tonlanmış göğüs ve kollarını gösteriyordu. Adam inanılmaz derecede yapılıydı ve tam bir karın kası vardı. Göğsündeki tek kıl, göbeğinden aşağıya doğru uzanan ve yorganın altında kaybolan küçük bir koyu sarı saç iziydi.

Ama onun en çok dikkatini çeken şey, adamın çektiği bariz acıydı.

Marguerite suçluluk duygusu içinde yırtılırken yatağın yanında diz çöktü.

Bunların hepsi onun suçuydu.

Hepsi.... "Neden bana bundan

bahsetmedin?"

Cevap vermedi. Onun yerine uzandı ve yüzündeki bir tutam saç geriye doğru taradı. "Buraya geri dönmemeliydin Maggie."

Elleri sert ve nasırlıydı. Tanıdığı erkeklerin aksine, onun elleri yağlı manikürlere değil, sıkı çalışmaya alışkındı. "Dün gece için teşekkür etmek amacıyla sana küçük bir hediye vermek istedim."

Wren odasındaki çiçeklere baktı. Ayılar ve diğer Varlık-Avcıları onu bu konuda acımasızca taciz ediyorlardı. Umursadığından değil. Onun için bu çiçekler inanılmaz derecede değerliydi.

Daha önce hiç kimse ona bir hediye vermemişti. Hiç kimse.

Kendini yukarı itmeye başladı ama Maggie onu durdurdu.

"Kımıldamamalısın."

Kadının yüzündeki endişe adamın içini parçaladı. "Sorun yok."

"Hayır." Yine kırmızı bir lekenin oluştuğu bandajı işaret etti.

"Bak, kanaman var. Birini çağırayım mı?"

Başını iki yana salladı. "İyileşeceğim."

Güzel kahverengi gözleri onu kınıyor ve ondan şüphe ediyordu. "Dün gece vurulduğunu bana söylemediğine inanamıyorum. Ya ölseydin?"

Bunun üzerine homurdandı. "Ne zaman ölümcül olmadığını bilecek kadar vuruldum."

Marguerite ona şaşkın şaşkın baktı. Adam ciddi miydi? Ondan asla tam olarak emin olamıyordu. Geçerken yaptığı konuşmalarda, doğru olsalar dehşete düşürecek şeyler söylüyordu ve bunları yumuşak bir şekilde anlatması, Marguerite'in bunların doğru olabileceğine inanmasına neden oluyordu.

"Kim vurdu?"

Kendini yatağa yaslarken onun sorusuna yanıt vermedi. Saçları gözlerinin önüne düşmüş, yüzünü onun görüşünden gizlemişti. Adamın bunu bilerek yaptığından şüphelenmeye başlamıştı, böylece kimse onu izleyemezken o dünyayı izleyebilecekti.

Yine de, uyanık olmanın verdiği gerginlikten dolayı yüzünün yan tarafına küçük bir ter damlasının düştüğünü gördü. "Fazla kalmayacağım," dedi ve elindeki çantayı ona uzattı.

Sanki uzaylı bir varlıkmiş gibi ona baktı. Aslında oldukça komikti. İnsan bu adama daha önce hiç hediye verilmediğini düşünüyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Aç şunu."

Üstündeki kâğıt mendili alıp yüzüne tutarken kaşlarını çatmış olabileceğini düşündü. Tadını çıkarıyor gibiydi....

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Cevap vermeden kâğıdı bir kenara bıraktı, sonra uzanıp içindeki gri sweatshirt'ü çıkardı. Onun şaşkınlığına gülümsedi.

"UNO'da ders aldığını söylediğini biliyorum ama sana bir korsan giydirmeye kıyamadım. LSU kaplan tişörtünü bir mağazada gördüm ve almak zorunda kaldım. Tuhaf olduğunu biliyorum ama kaplanlara karşı hep bir ilgim olmuştur ve sana yakışacağını düşündüm."

Sanki söyledikleri karşısında tamamen şaşırmış ya da ilgisini çekmiş gibi başını yana eğdi. "Teşekkür ederim Maggie."

Bu lakabın dudaklarından dökülmesi kadının içini ürpertti. Onun bunu söyleme şeklini seviyordu - emin, derin ve koruyucu. Neredeyse bir sevgi sözcüğü gibiydi.

"Peki sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Wren onun sorusu karşısında birden fazla yönden sertleşti. Ondan istediği tek şey, asla isteyemeyeceği bir şeydi - onu yatağında çıplak görmek. Ve bu, göğsüne derin, açıklanamaz bir yanma ekledi. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Alabilirim-"

"Aimee?" diye seslenerek onun sözünü kesti.

Kapı hemen açılarak ona ayıvanını gösterdi. Yatağa yaklaşırken ikisinin arasında hızlıca bir bakış attı.

Wren ona, "Gitmesi gerekiyor," dedi.

Aimee başıyla onayladıktan sonra

Maggie'ye uzandı.

Aimee'nin dokunuşuna omuz silkti.

"Wren..." "Dinlenmem gerek Maggie.

Lütfen."

Marguerite onun sesinde duyduğu gerginlik karşısında tereddüt etti. Buna nasıl itiraz edebilirdi ki? Çok acı çekiyordu çünkü çoğu erkek başka bir yöne dönüp zahmet etmezken onun hayatını kurtarmıştı.

"Tamam." Yatağa doğru geri döndü ve eğilip onu yanağından hafifçe öptü.

Arzu içinde kükrerken Wren nefes alamıyordu. Onu yatağına çekmemek için elinden gelen tek şey buydu....

Adam daha iyi düşünemedi, kız uzaklaşmaya başladığında başını yakaladı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Onun tatlı tadıyla homurdandı. Dudaklarının onunkilerin altındaki yumuşaklığından.

Hayatında ilk kez bir kadının tadına bakıyordu ama yine de bundan daha lezzetli bir kadın hayal edemiyordu. Kadın inanılmazdı.

Maggie'nin dudakları yumuşak ve çökerticiydi. İçinde ondan başka hiçbir şeyi arzulamayan şiddetli bir açlık uyandırıyorlardı. Bu öyle bir açlıktı ki, onu hem korkutuyor hem de mümkün olduğunu asla düşünemeyeceği bir şekilde heyecanlandırıyordu.

Böyle hissetmemeli. Bir insan için değil. Hiç kimse için.

Tanrı ikisini de bu düzensiz duygulardan korusun.

Marguerite, Wren'in ağzının vahşi kötülüğünü tadarken inledi. Adamın dili Marguerite'inkine değerek onu ürpertti. Adam paçuli ve antibiyotik krem kokuyordu.

Bundan da öte, ham, topraksı erkek kokuyordu. Bütün gününü geçirmek istediği kötü gece yarısı zevklerinin

Örnekleme.

Derin bir hırıltıyla geri çekildi. "Git Maggie. Çok geç olmadan."

Adamın sözleri kadının kafasını tamamen karıştırdı. "Ne için çok geç?"

"Aimee," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, Marguerite'e bakmayı reddederken.

Aimee onu geri çekti. "Hadi Maggie. Gerçekten dinlenmesi gerek."

Wren kadınların gidişini izledi. Kaybettiği için kalbi sızladı. Şu anda bile Maggie'nin kokusu ona yapışmıştı. Burun deliklerini dolduruyor, içindeki canavarın sahiplenmeyle kükremesine neden oluyordu. Onu inkâr edilmesi zor bir şekilde istiyordu.

Elinin topuğunu taş gibi sertleşmiş ve zonklayan kasıklarına dayadı. Onunla baş başa bir gece geçirmeyi daha önce hiç bu kadar istememişti.

Ama bu imkânsızdı ve o da bunu biliyordu.

O bir insandı ve o bir hayvandı... birden fazla yönden. Kendisine bir kadın konusunda güvenmesinin imkânı yoktu. Kimseye güvenmesi mümkün değildi. Bir anda gaddarlaşabilirdi. Halkının ve ırkının lanetiydi bu.

Kendi annesi bile babasına sırt çevirmişti.... Wren iç

geçirerek Maggie'nin giydiği gri sweatshirt'e baktı. ona getirdi. Dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti ve bu en şaşırtıcı şeydi. En son ne zaman

gülümsemişti. Hayatında daha önce hiç gülümseyip glsemediğinden bile emin değildi.

Göğsüne yabancı bir his girdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kâğıt mendili yüzüne tuttu. Maggie'nin tatlı, kadınsı kokusunun en hafif izini taşıyordu. Acımasız bir arzu dalgası onu tüketirken kâğıdı avucunun içinde ezdi.

Kâğıdı bir kenara bırakıp tekrar uzanırken hediyesini avucunun içinde tuttu.

Birisi kapısını çaldı.

Gelenin yine Maggie olmasını umarken nefesi kesildi ama değildi. Aimee odaya girdi.

"İyi misin, yavrum?"

Başıyla onayladı. Aimee ona yavru demesine izin verdiği tek kişiydi. Bunu bir hakaret olarak değil, daha çok dostça bir evcil hayvan ismi olarak kullanıyordu. Sığınak'taki tüm insanlar ve hayvanlar arasında, Aimee ona kendini yarı yarıya iyi hissettiren tek kişiydi. Ama o da diğerkleri gibi ondan korkuyordu. Her ne kadar saklamaya çalışsa da şu anda bile korkuyordu.

Odayı geçti. Kadın çantaya ve kâğıda uzanırken, adam ona tısladı ve hırladı. Kadın hemen doğruldu. "Atılmasını istersin diye düşünmüştüm."

"Hayır."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bil diye söylüyorum, onu eve gönderdim."

Maggie'nin ait olduğu yer orasıydı ama bu düşünce kalbini acıyla parçaladı. Onu evinde istemiyordu. İstiyordu...

Onu burada yanında istiyordu.

Bu ne kadar aptalca?

"Neden ona sırt çantasını vermedin?" Aimee masum bir ses tonuyla sordu.

Maggie'nin siyah Prada sırt çantasının durduğu köşeye baktı. Maggie onu dün geceki karmaşa sırasında barda, masanın altında bırakmıştı. Aimee onu Maggie gittikten kısa bir süre sonra bulmuş ve bu sabah ona söylemişti. Hemen Aimee'ye onu kendisine getirmesini emretmişti. Maggie için bu kadar kişisel olan bir şeye başka birinin dokunmasını istememişti.

"Unutmuşum."

Aimee başını salladı. "Almamı istiyorsun-"

"Hayır!"

Ayıvan ona keskin bir bakış attı. "Bu öfkeni dizginlemelisin, yavru. Annenin ne dediğini biliyorsun."

Aimee'nin bakışlarına kısasa kısasla karşılık verdi. "Onun mülkünde senin kokunu istemiyorum. Anladın mı?"

Aimee ona gözlerini devirdi. "Siz garip kedilerin nesi var böyle? Yemin ederim kimin daha bölgeci olduğunu bilmiyorum, siz mi yoksa kurtlar mı? Artemis bizi hepinizden korusun."

Aimee'nin odadan çıkışını ve kapısını yavaşça kapatışını izledi. Gözlerini kapatıp Maggie'nin yüzünü gözünde canlandırırken gömleği kucağına aldı. Nick haklıydı, o çok güzel bir kadındı. Sonunda Nick'in ona birinci sınıf mal dediğinde ne demek istediğini anlamıştı. Onun her yerinden kan akıyordu.

Ve o, hayatı bir dal kadar değersiz olan avlanmış bir pislikten başka bir şey değildi.

Bu doğruydı. Hayatı değersizdi. Kendisi değersizdi. Dokunduğu her şeyi yok etmişti.

Gerçekle acı çekerek, insan formunun bir kaplanınkine dönüşmesine izin verdi. Gümleğin üzerindeki büyük beyaz pençesine baktı. Bir erkek insan olmak için neler vermezdi. Öte yandan, gerçekte olduğundan başka bir şey olmak için de adam öldürebilirdi.

Tek istediği bir yere ait olmaktı. Herhangi bir yere. Ama böyle olması gerekmiyordu.

Bir yanı gümleği parçalayıp gözünün önünden kaldırmak istiyordu ama diğer yanı buna izin vermiyordu. Bunu ona Maggie vermişti. Onu buraya getirmek için kendi yolundan çıkmıştı. Bu bir hediye idi. Gerçek bir hediye ve o da bunun değerini bilecekti.

Gözlerini kapattığında hâlâ onun öpücüğünün tadını alabiliyordu. Teninde onun kokusunu hissediyordu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, daha fazlasını istiyordu.

* * *

Marguerite, Wren'in tadını bir türlü üzerinden atamıyordu. Daha önce hiçbir erkek onu böyle öpmemişti. Günahkâr ve kötüydü. Çökertici. Sahiplenici ve ateşli.

Onun düşünebileceği türden bir adam değildi. O bir komiydi. Babası onun Wren gibi bir adamla konuştuğunu, hatta öpüştüğünü öğrenirse felç geçirirdi.

Ama bu onun için önemli değildi. Wren harikaydı.

"Ve o benim hayatımı kurtardı," dedi nefesinin altında. Blaine ya da Todd'un böyle bir şey yapmasına imkân yoktu, yapsalar bile onu kurşun yarasıyla eve bırakmazlardı. Yerde yatar, bir ambulans ve Mayo Clinic'ten paranın satın alabileceği en iyi cerrahın gelmesi için çığlık atarlardı.

Ama Wren sakatlığı hakkında tek kelime etmemişti. Yine de pek konuşkan sayılmazdı. Daha az konuşan biriyle hiç tanışmamıştı. Yine de ondan, daha önce hiç kimseden etkilenmediği kadar etkilenmişti. Sessizliğiyle, diğerlerinin binlerce kelimeyle anlattığından çok daha fazlasını anlatıyordu.

Onun çekiciliğinin bir kısmının babası tarafından sosyal olarak kabul edilemez olduğu gerçeği olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Onları tanıştırdığını hayal edebiliyordu.

"Merhaba baba, bu benim erkek arkadaşım. Saçını kestirmesi gerektiğini ve bir motorcu barında çalıştığını biliyorum ama harika biri değil mi?"

Babası anında nöbet geçirirdi.

Yine de Wren'in dudaklarının tadını aldı. Onun tadına bakarken başını kavrayan elinin çeliğini hissetti.

Biri onu nasıl bu kadar ateşli

yapabilirdi? "Bunu aklından çıkar."

Evet, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Tek istediği bara geri dönmek ve onu tekrar görmektir.

"Yapamam."

Wren'den ne kadar hoşlansa da babasını seviyordu ve babası onun Wren gibi biriyle çıkmasını asla ama asla kabul etmezdi. Bunu ona yapamazdı.

Kızından çok seçim bölgesi için endişelenen egomanyak bir herifti. Yine de babasıydı ve annesinin intiharından beri Marguerite'in sahip olduğu tek aile oydu.

Artık Wren'i göremiyordu. Görüşemezdi. İçindeki bu tuhaf duygular ne düşünürse düşünsün ya da neyi savunursa savunsun, tanışıklıkları sona ermişti.

Bölüm 4

Marguerite kitaplarını ödünç aldığı sırt çantasına yerleştirdi. Prada'sını hâlâ bulamamıştı. Ona ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Kütüphanedeki kayıp eşya bölümünü defalarca kontrol etmişti. Böyle bir şeyi kaybetmek ona göre değildi.

İç geçirerek, kütüphaneye gitmek ve grubuyla buluşmak üzere masasından kalktı.

Binadan çıkıp çimlere doğru ilerlerken, bir adamın "Maggie" diye seslendiğini duyana kadar dikkat etmemişti. Sesi o kadar derin ve gürültülüydü ki omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Böyle bir sese sahip olduğunu bildiği tek bir kişi vardı. Ona Maggie diyen tek bir kişi....

Durakladıktan sonra dönüp Wren'in sokaktan kendisine doğru geldiğini gördü. Wren zarif, erkeksi bir yürüyüşle hareket ediyordu ve kadının içinde sıcak bir dalga yarattı. Üzerinde iki dizinde de delikler olan solmuş bir kot pantolon, siyah motorcu çizmeleri ve siyah bir tişört ile üzerine giydiği, düğmelerini açık bıraktığı yırtık pırtık kırmızı ve siyah flanel bir gömlek vardı. Hiç bu kadar gelişigüzel giyinen birini tanımamıştı ve kıyafetlerinde onu genç bir ergen gibi gösteren bir şey vardı.

Ama bu bir yana, tamamen yırtık pırtık olduğu belliydi. Onu o tişörtler olmadan gördüğünden beri ilk elden bildiği bir gerçektir bu. Ayrıca ilk bakışta görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu söyleyen tehlikeli bir özgüven vardı.

Kadının tam önünde durmak için hareket ederken bir kolunu arkasında tuttu. Onun buyurgan varlığı karşısında ürperdi.
Adam

ondan çok daha uzundu, ve o gözler ...

İnsan gibi görünmedikleri zamanlar oldu. "Dik durmalı mısın?" diye sordu.

Adam, kadının anlayamadığı bir umursamazlıkla omuz silkti. "Sana ölümcül olmadığını söylemiştim." Arkasından sırt çantasını getirdi. "Ama bunu geri isteyebileceğini düşündüm. Geçen gece barda bırakmıştın."

"Oh, şükürler olsun!" dedi, kendisine geri verilmesine çok sevinmişti.

"Dün odama geldiğinde beni o kadar şaşırttın ki, bende olduğunu unutmuşum."

Ona gülümsedi, onu buraya getirmek için bu kadar zahmete girdiği için minnettardı. "Bana getirmene gerek yoktu. Sadece arayabilirdin ve ben de onu almaya gelirdim."

"Numaran bende yoktu."

"Ah," dedi ona vermediğini fark ettiğinde. Bu da başka bir soruyu gündeme getirdi. "Beni burada nasıl buldun?"

Cevap vermedi. Aslında sorusu karşısında oldukça rahatsız görünüyordu. "Gitmem gerekiyor."

"Bu da ne böyle?"

Marguerite Wren'in omzunun arkasından bakınca Blaine'in bir grup erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu gördü. Keskin bir nefes aldı. Bu hiç iyi değildi. Blaine'i tanıyorsa, bunu Wren'in kendi bölgesini doğrudan ihlali olarak görürdü ve arkadaşlarıyla birlikte

Onu desteklerken, ne yapabileceği belli olmazdı. Blaine istediği zaman tam bir pislik olabiliyordu.

"Bu seni ilgilendirmez, Blaine," diye tersledi. "Git ve bizi yalnız bırak."

Onun bariz ipucunu dikkate almadı.

Blaine onlara ters ters baktı. "Burada ne yapıyoruz, kominin intikamını mı? Fark etmediysen söyleyeyim dostum, burada temizlenmesi gereken hiç masa yok."

Wren'in içinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. Neyse ki öfkesini dizginliyordu.

Blaine'e ters ters baktı. "Onu rahat bırak, Blaine. Şimdi."

Blaine iğrenmiş bakışlarını Wren'in üzerinde gezdirirken Wren'in kıyafetleri. "Ne? Gerçek bir pantolon alamaz mısın? Yoksa doğal havalandırmaya ihtiyaç duyacak kadar sıcak

huylu musun?" "Blaine," diye hırladı.

"Bu ne biçim saç böyle?" diye sordu başka bir öğrenci birliği üyesi. "Hiç yıkamıyor musun?"

Bir diğeri sahte bir Jamaika aksanıyla "Dreads, mon," diye cevap verdi. "Esrar içmek için daha iyi, bilmiyor musun?"

Blaine dudak büktü, sonra da ona sahte bir sempatik bakış attı. "Gerçekten Margeaux, neden böyle serserilerle takılıyorsun? Annenin kim olduğunu değiştiremeyeceğini biliyorum, ama lanet olsun kadın, babanın genlerinin biraz baskın olacağını düşünürdüm."

"Özür dilerim Maggie," dedi Wren sakın bir sesle. "Seni utandırmak istememiştim."

"Beni utandırmıyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onlar utandırıyor."

Wren hâlâ ona bakmıyordu. Ondan uzaklaşarak sokağa doğru geri dönmeye başladı.

"Evet, yürümeye devam et, komi," dedi Blaine asidik bir ses tonuyla, "ve bir daha onun etrafında dolaşma."

Wren yanlarından geçerken, Blaine onu itti. Wren'in tepkisi hızlı ve şiddetliydi. Yumruğunu doğrudan Blaine'in yüzüne indirdi. Arkadaşları Wren'in üzerine atlarken Blaine sertçe yere düştü.

"Durun!" Marguerite, Wren'e zarar vereceklerinden korkarak bağırdı. Ama dürüst olmak gerekirse, onları çok az zorlukla kesiyordu. Birini sırtından yere savurdu, sonra diğer ikisi ona doğru sallanırken ona sert bir yumruk attı.

Birden kampüs güvenliği geldi ve Wren'i çekip aldı. Bir hırıltıyla memura döndü ve başka bir öğrenci olmadığını fark etmeden önce ona bir yumruk attı.

Diğer memur bir sopa çıkardı ve Wren'in yaralı omzuna vurdu. Wren yüksek sesle hırladı ve memuru geri itti. Marguerite, Wren'in ona da saldırmak üzere olduğunu fark etti.

"Wren, dur!" diye bağırdı. "Sana zarar verecekler." Anında dondu kaldı.

Blaine yüzündeki kanı silerken, "O piçin saldırı suçundan tutuklanmasını istiyorum," diye hırladı. Burnu tamamen kan içindeydi.

Dağınıklık.

Memur Wren'in bileklerini arkadan kelepçelerken, "Merak etmeyin," dedi. "Doğruca şehir merkezine gidecek."

Kendini savunmak için hiçbir şey söylemeyen Wren'in yüzü taş kesilmişti.

Marguerite buna çok sinirlendi. "O yanlış bir şey yapmıyordu. Ona önce onlar saldırdı."

"Saçmalık," dedi başka bir öğrenci birliği çocuğu dudaklarındaki kanı silerken. "Blaine'e sebepsiz yere vurdu. Biz sadece kardeşimizi bu hayvan tarafından parçalanmaktan koruyorduk."

"O buraya ait bile değil," diye ekledi Blaine. "O izinsiz giren bir kasaba çöpü."

Wren'in vurduğu memur kelepçeleri o kadar sıkmişti ki, bileklerini ısırdıklarını görebiliyordu.

Wren hâlâ hiçbir şey söylemedi. Ne ürktü ne de herhangi bir duygu gösterdi.

"Burada öğrenci misiniz?" diye sordu memur kızgın bir ses tonuyla.

Wren başını salladı.

"O zaman neden kampüstesin?"

Wren cevap vermedi.

Memur Wren'in kelepçeli ellerini çekiştirirken daha da sinirleniyordu. "Evlat, senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan bana cevap versen iyi olur. Seni buraya kim davet etti?"

Wren bakışlarını yerde tuttu. "Hiç kimse."

Marguerite, "O benim misafirimdi," dedi.

Wren ona sert bir bakış attı. "Yalan söylüyor. Onu tanımıyorum bile."

Marguerite'in kalbi, onun da başının belaya girmemesi için kendisini korumaya çalıştığını düşünerek sıkıştı. Bir öğrenci olarak kampüse davet ettiği herkesten sorumluydu.

Bu arada polisin ona ne yapacağı belli değildi.

Konuşmaya ve gerçeği söylemeye başladı ama Wren'in yüzündeki ifade onu susturdu. Onun kendisiyle çelişmesini istemediğini anlayabiliyordu.

Bir polis arabası kaldırıma yanaştı.

Kendini tamamen çaresiz hissederek, Wren'i alıp kabaca arabaya yerleştirmelerini izledi.

Blaine gülerek, "Avukatlarım onunla işlerini bitirene kadar bekleyin," dedi. "O piç bunun için ömür boyu hapis yatacak."

Ölümcül bir bakışla Blaine'e döndü. "Sen tam bir pisliksin. Babamın yanında staj yapmayı unutabilirsin. Sen onun ofisine adımını atmadan önce cehennem donacak."

"Margeaux..."

Kolunu adamın elinden çekip aldı ve arabasına doğru yöneldi. Wren için bir avukat bulması gerekiyordu. Kendini korumaktan başka bir şey yapmamışken onu hapiste bırakmasına imkân yoktu.

* * *

Altı saat sonra, Marguerite içinden bir korku dalgası geçerken karakolda tereddüt etti. Daha önce böyle bir yere hiç yaklaşmamıştı. Soğuk ve sterildi. Ürkütücüydü. Daha da ötesi, korkutucuydu. Böyle bir yeri bir daha asla ziyaret etmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Wren'i dışarı çıkarmak için burada olmak onun için ne kadar kötüyse, binanın daha korkunç bir bölümünde, kim bilir hangi suçtan tutuklanmış başka adamlarla birlikte olmanın onun için ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordu.

Wren'i buradan çıkarmaları gerekiyordu.

Avukatı, "Size söyledim, evde kalmalıydınız Bayan Goudeau," dedi. Kısa boylu bir Afro-Amerikalı olan avukatın saçları kırılaşmış ve seyrelmişti. Çok seçkin ve başarılı biriydi, New Orleans'ın en önde gelen avukatlarından biriydi. Hepsinden iyisi, ağzı sıkı biriydi, bu yüzden hiç kimse, hatta babası bile bunu öğrenemeyecekti.

Hem o hem de Wren korunacaktı.

Wren'in kendi avukatını tutabileceğinden şüpheliydi ve kamu avukatları hakkında bildiklerine göre, genellikle çok fazla çalışıyorlardı. Wren'in burada mümkün olduğunca az zaman geçirmesini sağlamak istiyordu. Neyse ki, Wren'i bu durumdan kurtarmak için Bay Givry'nin ücretini kolayca karşılayacak kadar parası vardı.

Bay Givry onu kapıya doğru iterken, "Bence eve dönmelisiniz," dedi.

"Hayır," dedi aceleyle. "Onun iyi olduğundan kendim emin olmak istedim."

Bay Givry onun ısrarından pek de memnun görünmeyerek onu polis üniforması giymiş bir kadın memurun oturduğu masaya götürdü. Kadın iri yapılı olmasına rağmen kaslı ve kondisyonlu olduğu belliydi. Kısa kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru tararken yüzü asık ve sertti. Onlar yaklaşırken sıkılmış bir ifadeyle başını kaldırıp baktı.

"Kefalet ödemek için buradayız... um..." Beklentiyle ona baktı.

"Wren," dedi.

"Wren kim?" diye sordu memur tedirgin bir ses tonuyla.

Marguerite onun soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark edince duraksadı. "Um... Emin değilim."

Bay Givry ona şaşkın şaşkın baktı. Çok az tanıdığı bir adamı hapisten çıkarmak için birkaç bin dolar harcamak istemesi muhtemelen garip görünüyordu. Ama ona göre bu çok mantıklıydı ve avukata ya da katibe Wren'in hayatını kurtardığını açıklamaya cesaret edemedi.

Şansı yaver giderse, bu yerel haberlere çıkar ve başı büyük belaya girerdi.

"Şey," dedi Marguerite hızlıca, "benim yaşlarımda, altı üç yaşlarında ve sarı saçları var. Yaklaşık altı saat önce Tulane'de kavga ettiği için getirdiler."

Afro-Amerikan bir erkek tezgâhtar geldi ve başını salladı. "Onun kim olduğunu biliyorsun Marie. Daha önce izole etmek zorunda kaldığımız çocuk."

Kadın tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Deli olan mı?"

"Evet."

"Deli mi?" Marguerite kaşlarını çatarak sordu. "Nasıl yani?"

Adam homurdandı. "Buraya ilk getirildiğinde onu normal mahkûmların yanına koyduk. Üçünün ağzını burnunu kırdı. Yedi memurun onu alıp tek başına bir hücreye tıkması gerekti. O zamandan beri hücresinde vahşi bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyor. Yanına yaklaşan herkese ters ters bakıyor ve hırlıyor. Çok ürkütücü. Bu çocukta kesinlikle doğru olmayan bir şeyler var."

Avukatı kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Kefaletini ödemek istediğine emin misin?"

"Evet. Olumlu."

Bay Givry son derece kuşkulu görünüyordu, ama saygıyla kadın memura döndü. "Kefaleti ne kadar?"

"Yetmiş beş bin dolar." Hem kadın

hem de avukatı ağzı açık kaldı.

Bu doğru olamazdı, değil mi? "Ciddi misiniz?" diye sordu onlara.

Marie tereddüt etmeden, "Evet, hanımefendi," dedi. "Bir memura saldırdı."

Marguerite Wren'in adına öfkelendi. "Bilerek yapmadı. Vurduğunda onun bir subay olduğunu bilmiyordu."

Erkek tezgâhtar bununla alay etti. "Evet, hepsi böyle söylüyor."

Marguerite kendini hasta ve kızgın hissetti. O kadar parası yoktu. En azından babasına gitmeden olmazdı, babasına neden istediğini söylerse felç olurdu.

"Merhaba baba, yerel bir motorcu barında komi olan bir adamla tanıştım ve hapisten çıkması gerekiyor.... Ne yaptı? Pek bir şey yok. Sadece bir memura ve Blaine'e saldırdım. Blaine'i hatırlıyorsun, değil mi? Babası kampanyanıza katkıda bulunanlardan biri. Ama sorun değil, değil mi? Wren iyi bir adam. Hatta bana gitmememi söylediğin bölgede tecavüze uğramamı engellediğinde vuruldu.

"Baba? Kriz mi geçiriyorsun? Kalbin için hap getireyim mi?"

Evet, bu iyi giderdi.

Bay Givry ona sempatik bir bakış attı. "Ne yapmamı istersiniz, Bayan Goudeau?"

Bana borç para verir misin?

Daha mantıklı bir cevap veremedi. Dış kapı açıldı ve üç adam içeri girdi. İçlerinden birini hemen tanıdı. Bu, lisans danışmanlığını yapmış olan Dr. Julian Alexander'dı.

Uzun boylu, sarışın ve kesinlikle muhteşemdi, yanında iki yakışıklı adam daha vardı. Biri kendisinden iki santim daha uzun ve sarışın, diğeri ise kısa siyah saçlıydı. Esmer olanın boyu Dr. Alexander'la eşitti.

"Bill," dedi avukatı siyah saçlı adama elini uzatırken. "Sizi buraya getiren nedir? Artık özel telefon görüşmeleri yaptığını bilmiyordum."

Bill, Bay Givry'nin uzattığı eli sıkarken güldü. "Bilmiyorum."

"O zaman hayal görüyor olmalıyım."

Bill gülümsemeye devam etti. "Keşke, ama kurtarmam gereken son derece değerli bir müşterim var. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, onunla her zaman kişisel olarak ilgileniyorum."

Bay Givry'nin yüzündeki ifadeden Bill'in neden bahsettiğini çok iyi anladığı anlaşılıyordu. Marguerite'in Bill'in müvekkilinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama normalde böyle bir ilgi göstermeyen bir avukatın bu kadar kişisel ilgi göstermesini gerektirecek kadar yüklü olmalıydı.

"Marguerite?" Dr. Alexander ona yaklaşırken şöyle dedi. "Seni buraya getiren nedir? Umarım başın belaya girmemiştir."

Başını iki yana salladı. "Haberlerde yer almaması bile masum olduğumu gösteriyor. Bir arkadaşımın kefaletini ödemek için geldim ama bunu karşılayacak kadar param olmadığını öğrendim."

Birden koyu renk saçlı adamın kim olduğunu fark edince kaşlarını çatı. "Sen William Laurens'sın, Eyalet Senatörü Laurens'in en büyük oğlu, değil mi?"

Bill, zihninde onun kimliğine dair ipuçları ararken başını eğdi. "Seni tanıyor muyum?"

Dr. Alexander ve avukatı aynı anda, "O Senatör Goudeau'nun kızı," dediler.

"Ah," dedi Bill yüz hatlarına aydınlanma gelirken. Ona elini uzattı. "Kampanya partilerinde tanışmıştık."

Başını salladı. "Karınızı seviyorum. Tam bir karakter." Selena Laurens bundan daha fazlasıydı. Son derece kendine özgü,

Selena, Quarter'da bir yeni çağ dükkânı olan bir medyumdu. Sadece Marguerite'in babası tarafından hoş görülüyordu çünkü Bill'in ailesi Louisiana eyaletinin en zengin ailelerinden biriydi ve Selena'nın ailesi de onunkinden çok aşağıda değildi.

Selena fakir olsaydı, delinin teki olurdu. Zaten Marguerite'in babası tarot kartı okuyucusundan "eksantrik" diye söz ediyordu.

Bill güldü. "Evet, öyle. Onu bu yüzden seviyorum." Yanındaki sarışın adamı gösterdi. "Bu benim kayınbiraderim Kyrian Hunter ve Julian'ı zaten tanıyorsunuz."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi elini sıkan ve sözlerine karşılık veren Kyrian'a.

"Bana bir saniye izin verirsiniz..." Bill onunla konuşmak için tezgâhtarın yanına gitti.

Marguerite tekrar Kyrian'a baktı. "Sen Nick Gautier'in eskiden çalıştığı adamsın, değil mi?"

Kyrian kaşlarını çattı. "Nick'in arkadaşı mısın?" Başını salladı. "Harika bir adamdı."

"Evet, öyleydi," dedi Kyrian, yüz ifadesi son derece üzgündü.

Bill de onlara katıldı. "Onu şimdi yakalıyorlar, ama lanet olsun, bu çocuğun beladan uzak durmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Ne oldu?" Kyrian sordu.

Bill derin bir iç çekti. "Bana bir Tulane polisine saldırdığını söylemeyi ihmal etti ve şimdi onu tecrit ediyorlar."

"Wren?" diye sordu umutla. "Wren için mi buradasın?"

Kyrian onun sözleri karşısında afallamış görünüyordu. "Sen de mi Wren'i tanıyorsun?"

Marguerite başını salladı. "Daha yeni tanıştık ama evet, onu tanıyorum." Utangaç bir ifadeyle etrafına bakındı. "Tutuklanmasının sebebinin ben olduğumu söylemekten utanıyorum."

Bill bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Wren, Sanctuary'de bıraktığım sırt çantamı bana geri vermek için kampüse geldi. Gitmeye başladığında bir grup erkek öğrenci birliği üyesi onu taciz etmeye başladı. Ona defalarca hakaret ettikten sonra çocuklardan biri onu itti ve ardından Wren ona yumruk attı. Diğerleri onun üzerine atladı ve sonra polis geldi ve rahatsızlık verdiği için onu tutukladı."

Bill'in yeni bilgiyi, Wren'i beladan kurtarmak için nasıl kullanabileceğine odaklanarak işlediğini görebiliyordu. "Gerçekten bir polise mi saldırdı?"

"Evet, ama bu bir kazaydı. Memur arkasından geldi ve eminim üzerine atlayanın başka bir öğrenci olduğunu düşündü. Wren, memura çarpana kadar kim olduğunu göremedi."

Bill keskin bakışlarını onun üzerinde yoğunlaştırdı. "Buna tanıklık etmek ister misin?"

"Kesinlikle."

"Güzel," dedi gülümseyerek. Bill'in Wren'i beladan kurtaracağını anlayabiliyordu. Tanrı'ya şükür.

"Peki bu çocuk kim ki akşam yemeğinde seni dışarı çıkarıp onu yakalattı?" Bay Givry sordu.

"Wren Tigarian."

Marguerite gibi avukatı da kaşlarını çatmaya devam etti. "Bu ismi bilmeli miyim?" diye sordu avukatı.

"Tigarian Teknolojileri," diye açıkladı Dr. Alexander. "Aristotle Tigarian'ın tek çocuğuydu ve tüm uluslararası imparatorluklarının tek varisiydi."

Marguerite ağzı açık kaldı. Tigarian Technologies kurumsal dünyada Microsoft'tan sonra ikinci sıradaydı. "Neden komi olarak çalışıyor?"

Julian ona sert bir bakış attı. "Neden önde gelen bir senatörün kızı Princeton, Harvard ya da Yale'e değil de Tulane'e gidiyor?"

"New Orleans'ı seviyorum."

"Wren de babasının şirketini yönetmekle ilgilenmiyor," dedi Bill. "İşî yönetimin sorumluluğuna bırakmayı tercih ediyor."

Yine de bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Wren zengin bir adam gibi yaşamıyordu. Bir serseri gibi yaşıyordu.

Bill onun omzunun arkasından baktı, sonra kaşlarını çattı. "Hey!" diye bağırdı. "Çıkar şu lanet kelepçeleri adamdan. Onu utandırmaya gerek yok. O bir suçlu değil."

Wren'in yanındaki polis memuru Bill'e sinsi bir sırıtışla baktı. "Evet, doğru, o motorcuları nasıl parçaladığını görmediniz. Bu 'çocuk' Mike Tyson'a taş çıkartır."

Wren'i görünce Marguerite'in kalbi küt küt atmaya başladı. Gözü morarmıştı ve dudağı şişmişti. Polis memuru kelepçeyi açmadan önce sert bir şekilde çevirdi. Wren yukarı baktı

Sanki onun varlığını hissetmiş ve keskin bakışlarını ona dikmiş gibiydi.

İçinden bir sıcaklık titremesi geçti. Onda çok rahatsız edici bir şey vardı ve aynı zamanda sağduyusuna rağmen bir parçası ona çekiliyordu.

Bill memurlara öldürücü bir bakış fırlattı. "Ona bir bakın. Bir doktora göründü mü?"

"Doktor istemedi."

Bill başını salladı. "İyi misin, Wren?" Wren

bileklerini ovuştururken başını salladı.

Marguerite aralarındaki mesafeyi geçti ve tehlikeyi atlattığı için minnettar oldu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, gözüne verdikleri zararı inceleyebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Başını sallamadan önce hafifçe elini okşadı. "Ben iyiyim. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kurtarmaya çalışıyordum."

Buna şaşırılmış görünüyordu.

"Gerçekten mi?" Kadın başını salladı.

Ona tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Carson'ı aramamı ister misin?" Bill sordu.

Wren başını salladı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Wren. "Lütfen. Teşekkürler."

Adamların yüzlerindeki ifadeden, kabulü karşısında onların da en az kendisi kadar şaşırdıklarını anlayabiliyordu.

Bill boğazını temizledi. "Seni geri götürmemi istemediğine emin misin?"

Wren başını salladı ve o anda Wren onun şu ana kadar konuştuğu tek kişinin kendisi olduğunu fark etti.

Marguerite çantasından anahtarlarını çıkarırken dış kapının açıldığını gördü. Tamamen şok olmuştu, Blaine ve Wren'e saldıran diğer iki öğrenci birliği üyesi elleri kelepçeli bir şekilde binanın içine götürülüyordu.

"Bu çok saçma!" Blaine hırıliyordu. "Avukatım bunun için hepinizin rozetini alacak. Duydunuz mu beni!" Bay Givry'yi yanında görünce dondu kaldı. "Tom! Beni bu işten kurtar."

Yüz ifadesi endişeli olan avukatı Blaine'in yanına giderek ona sakin olmasını söyledi.

"Suçlamalar nedir?" Bay Givry memurlara sordu.

Cevap veren Bill'di. "Ah, bir bakalım, saldırı, darp, kavga sözleri, iftira, rahatsız edici dokunma, alenen sarhoşluk, haneye tecavüz, nefret suçu ve aklıma gelen her şeyi ona fırlatabilirim."

Bay Givry Bill'e sinirli bir bakış attı. "Suç duyurusunda mı bulunacaksınız?"

Bill ona sadece bok yiyen bir sırtışla karşılık verdi. "Evet. Telefonu kapatır kapatmaz yemin ettim."

Wren ile. Mvekkilinize kime hakaret ettiği ve saldırdığı konusunda dikkatli olmasını tavsiye etmelisiniz. Wren'e sadece kampüste saldırmakla kalmadı, aynı zamanda dün gece yerel bar Sanctuary'de de saldırdı, burada onun kavgacı ve sarhoş davranışlarına memnuniyetle tanıklık edecek çok sayıda görgü tanığım var. "Bir kaplanı asla kuyruğundan tutup çekmeyin" sözünü hiç duydunuz mu? Mvekkilinizle işim bittiğinde, o ve ailesi kendilerine ait bir krdan buldukları için şanslı olacaklar."

"şaka yapıyor olmalısın," diye hırladı Blaine.

Bay Givry içini çekti. "Hayır, Blaine, değil. Gidip babanı arayacağım ve-"

Bill duygusuz bir ses tonuyla, "Aceleye gerek yok," dedi. "Sizi temin ederim ki hepsi geceyi hapiste geçirecek."

Bay Givry kaşlarını sertçe çattı. "Bunu yapamazsın Bill. Onlar iyi çocuklar, iyi ailelerden geliyorlar."

"Wren de öyle ve bu iş çoktan bitti. Belki bir dahaki sefere biri hakkında varsayımlarda bulunmadan önce iki kez dşnrlersin." Bill çantasını açtı ve Bay Givry'ye uzattığı bir kâğit parçası çıkardı. "Ayrıca buradan ayrıldığında mvekkilinize tebliğ edilmek üzere bir yasaklama emri çıkarttım. Eğer bir daha mvekkilime yaklaşırsa, çok pişman olacak."

Bill tekrar Blaine'e baktı. "Hazır başlamışken, yerinde olsam onu uyarırdım, eğer mvekkilime karşı suç duyurusunda bulunmakta ısrar ederse, Bayan Goudeau'yu da bu suça bulaştırmış olacak, çünkü Tulane'de Wren'e ev sahipliği yapan oydu. şimdi iyi senatörün kızını töhmet altında bırakmak istemeyiz, değil mi?"

Blaine Wren'e doğru koştu ama polis onu geri çekti. "Seni bunun için yakalayacağım, seni pislik."

"Kapa çeneni, Blaine!" Bay Givry tersledi. "Zaten başın yeterince belada."

Bill, küçük bir koridora doğru sürüklenmekte olan Blaine'e spekülatif bir bakış attı. "Bu suçlamalara bedensel zarar verme tehdidini de ekleyeceğiz."

Polis Blaine ve arkadaşlarını götürdü.

Bay Givry tiksiniş görünüyordu. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi Bill?"

"Hiç de değil. Bu davada kesinlikle ekmeğinizi kazanacaksınız."

Bay Givry yorgun bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Sabah sizi ararım ve ne yapabileceğimize bakarım."

Bill elini Wren'in omzuna koydu, sonra Wren kelimenin tam anlamıyla ona hırlayınca elini geri çekti. "Özür dilerim," dedi. "Ben, şey... seni sonra ararım."

Kyrian ve Julian durakladı.

"Seni eve götürmemizi istemediğine emin misin?" Kyrian Wren'e sordu.

Wren başını salladı.

"Tamam o zaman. Beladan uzak dur."

Marguerite başını eğerek kapıyı işaret etti. "Gitmeye hazır mısın?"

O da başını salladı. Dışarı çıktıklarında, adamın yaralı omzunu ovuşturduğunu fark etti. "Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır, sadece bir süre dinlenmem

gerekiyor." "Emin misin?"

"Olumlu. Sadece beni eve götür, tamam mı?"

Onu bir sokak lambasının altına park etmiş olan Mercedes'ine götürdü. "Tigerian Technologies ile akraba olduğunuzu bilmiyordum."

Arabanın üstünden ona baktı. "Fark eder mi?" "Pek değil."

"O zaman neden bundan bahsedeyim ki?"

Bu konuda haklıydı. "Şirketin merkezi New York'ta ise neden New Orleans'ta yaşıyorsun?"

Omuz silkti. "New York'u sevmiyorum. Çok fazla insan var. Çok fazla gürültü. Kışın çok soğuk oluyor. Üşümekten hoşlanmıyorum."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ona gülümseyerek arabaya bindi ve kendisine katılmasını bekledi. Hızla yerine oturdu, kapıyı çarptı ve kemerini bağladı.

"İçerideyken seni beslediler mi?" diye sordu. "Dönüş yolunda bir yerde durup bir şeyler yemek ister misin?"

Başını salladı.

"Ne istersiniz?"

"Umurumda değil. Tylenol ya da çikolata dışında her şeyi yerim." "Bu garip bir liste."

"Benim için değil."

Tamam... O garip bir adamdı.

Marguerite otoparktan çıkarken, Wren polisin kendisine verdiği manilla zarftan eşyalarını çıkardı. "İçerisi kötü müydü?"

Ona bakmak için durakladı. "Kesinlikle hayatımın en önemli anı değildi."

Onun alaycılığına gülümsedi. "Hapishane kavgasına neden olacak ne oldu?"

Cüzdanını cebine kaydırđı. "Çocuğu dövmenin ve erkekliklerini göstermenin eğlenceli olacağını düşündüler. Ben de birkaçını bayıltmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Bunu anlayabilirdi. Gerçekten de olaylara benzersiz bir bakış açısı vardı. "Her zaman böyle kavgalara girer misin?"

Timex'ini koluna takarken alçak bir ses tonuyla "Hayır," dedi. "Kavga etmekten hoşlanmıyorum. Yalnız kalmayı tercih ederim. Ama başka biri başlatırsa..."

"Sen bitir."

Başını salladı. "Babam bir saldırganı sadece dövmenin yeterli olmadığını söylerdi. Onları yeterince incitmelisin ki bir daha seninle uğraşmamaları gerektiğini bilsinler. Ya da tercihen onları öldürmelisin."

"Görünüşe göre babalarımızın pek çok ortak noktası var."

Wren yorum yapmadı. Onun yerine sol tarafa doğru işaret etti. "McDonald's iyi olur."

Bu düşünce karşısında burnunu kırıştırdı. "Gerçekten orada mı yiyorsun?"

"Bu iyi bir şey."

Bu düşünce onu ürpertti. Yemeklerini sadece reklamlarda görmüştü ve kendisi için denemeyi hiç düşünmemişti. "Bilemiyorum. Fast food fikrini sevdiğimden emin değilim." Ama arabayı durdurdu ve arabaya servis için sıraya girdi.

Wren ona şüpheli bir bakış attı. "Sakin bana burada hiç yemek yemediğini söyleme."

"Asla."

"Nerede yiyorsun o zaman?"

"Restoranlar ya da kampüs yemekhanesi." Hoparlöre yanaştı ve camını indirdi. "Bu şekilde yemek yemek çok garip."

Kucağına eğilip ne istediklerini soran kadına cevap vermeden önce ona sırtıttı. "On iki Big Mac, iki Filet-O-Fish, üç Peynirli Double Quarter Pounder, dört elmalı turta, altı büyük patates kızartması ve bir büyük vanilyalı shake alacağım." Adam kadına baktı. "Sen bir şey ister misin?"

Ona ve inanılmaz büyüklükteki siparişine bakarken iki kaşını da kaldırdı. "Cidden bunların hepsini tek başına yemeyeceksin, değil mi?"

Onun sözlerinden etkilenmiş görünüyordu. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır," dedi hemen. "Eğer açsan değil. Daha önce böyle yemek yiyen birini hiç görmemiştim."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Bunu her zaman yapıyorum." "Ve bu kadar ince kalabiliyorsun?

Bir evden daha büyük olurdum."

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu ses dahili telefondan.

Menüye bir göz attı. "Ben bir çizburger ve kola alacağım."

Marguerite'in gözleri, garson onlara etrafta dolaşmalarını söylemeden önce toplam rakamı görünce büyüdü. Fast food'un bu kadar pahalı olabileceğini kim bilebilirdi?

Wren cüzdanını çıkardı ve Marguerite'e ödemesi için parayı uzattı. Koltuğunda arkasına yaslandı ve ışığın Marguerite'in siyah saçlarında nasıl oynadığını izledi. Onun için çok güzeldi.

Beklerken, uzanıp parmaklarının tersiyle onun yanağına dokundu. Teninin yumuşaklığı onu şaşırtmıştı. Aynı zamanda onun için sertleşmesine ve ağrmasına neden oldu.

Ona gülümsemek için başını çevirdi. Bu ifade ona balyoz gibi çarptı ve tuhaf bir şekilde sersemletti. Sanki sırayla onu inceliyormuş gibi başını eğdi. "Saçını nasıl böyle yapabiliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece çeviriyorsun ve tutuyor." "Nasıl yıkıyorsun?"

Omuz silkti. "Herkes gibi. Üzerine şampuan sürer ve sudan geçirirsiniz."

Kaşlarını çatarak bir tele dokunmak için uzandı. Gülümsedi ve burnunu kırıştırdı. "Çok garip bir his. Yün gibi." Elini bıraktı ve pencereye doğru çekti.

Wren onun sözleri hakkında düşünürken sessizce oturdu. Dreadlock'ları diğer insanları kendisinden uzak tutmak için takmaya başlamıştı ve işe de yaramıştı. Çoğu insan dudaklarını tiksintiyle kıvırıyor ve hemen ondan uzak duruyordu ki bu onun için sorun değildi. Kendisine dokunulmasından hiç hoşlanmamıştı. Ama Maggie'nin saçlarını okşamasına aldırmazdı.

Cildi ...

Ona önce para üstünü, sonra da yemeğini uzattı. Wren bir Big Mac açtı ve bir insan gibi yemeye özen gösterdi ama bu gerçekten zordu. Onun türü sadece üç ila dört günde bir yemek yiyordu ve o son derece açtı. Aslında bu yeterli bir yiyecek değildi. Sadece Sığınak'a dönüp ihtiyacı olanın geri kalanını yiyene kadar idare etmesine yetecek kadardı.

Bir kızartma aldı ve ona uzattı. Kız

gülümseyerek adamın elinden aldı ve yedi.

Wren onu yakından izledi. Bunun onun için ne büyük bir başarı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun türü açken yiyeceklerini kimseyle ya da hiçbir şeyle paylaşmazdı. Küçük bir lokma için ölümüne savaşırlardı. Yine de onunla ilgilenmek istemişti. Bu çok tuhaf bir duyguydu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onun eşi olduğunu düşünürdü. Ama Katagaria insanlarla çiftleşmezdi. Bu mümkün değildi.

Marguerite göz ucuyla Wren'i izlerken sıkışık sokaklardan geçiyordu. Yemek yerken konuşmuyordu. Ama zaten pek konuşmazdı.

Çok büyüleyici bir çelişkiydi. Hâlâ New Orleans'ın en seçkin avukatlarından birinin onun emrinde olmasını aklından çıkaramıyordu.

"Ailen komi olarak çalışman hakkında ne düşünüyor?" diye sordu. Eğer böyle bir şey yapsaydı babası ölürdü. Kariyerine ve sosyal konumuna uygun olması için kızının yapacağı işleri her zaman dikkatle seçerdi.

Wren yemeğini yuttu. "Bugünlerde pek düşünmüyorlar."

Onun bu düşünceyle devam etmesini bekledi. Bunun yerine adam yemeğe geri döndü. Kaşlarını çatan Marguerite ondan açıklama yapmasını istedi. "Neden düşünmüyorlar?"

"Annem ve babam öldüğü için onlar için biraz zor." Bunun üzerine kalbi sıkıştı. "İkisi de mi?"

Başını

salladı. "Ne

kadar

sürecek?"

"Yaklaşık yirmi yıl oldu."

Öldüklerinde sadece bir bebektir. Ailesini tanımamak ne kadar korkunçtu. "Çok üzgünüm."

"Olma.

Olmuyorum."

Gerçekten de ağzı

açık kaldı.

"Tam bir pisliktiler," dedi sessizce. "İkisi de bana

katlanamıyordu. Dudakları tiksintiyle kıvrılmadan bana bakamazlardı bile. Annem benden sadece 'o' diye söz ederdi."

"Tanrım, Wren... bu korkunç."

Omuz silkti. "Buna alışıyorsun. Tek çocuk olduğum için şanslıyım. Başka çocukları olsaydı eminim beni öldürürlerdi."

Ses tonundaki kayıtsızlık onu şaşkına çevirdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi ama yüzündeki ifade ona öyle olmadığını söylüyordu. Ve düşününce, öfke nöbetlerinde babasının her zaman umursamaz bir pislik olduğunu düşünmüştü. Birden yılın babası gibi göründü.

"Peki ailen sen bu kadar küçükken öldüyse, seni kim büyüttü?"

"Kendim yetiştirdim."

"Evet, ama koruyucun kimdi?"

"Bill Laurens. Babam ve Bill'in şirketi çok eskiye dayanıyor. Ailem öldükten sonra bir adam beni buraya Bill'e getirdi ve o da Nicolette Peltier'i tutarak onunla kalmama ve Sanctuary'de çalışmama izin verdi."

"Başka ailen yok mu?"

"Pek sayılmaz. Hayatta kalanlar beni yanlarında istemiyor."

"Neden

olmasın?" "Ben

iyi değilim."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Onun hakkında bilmesi gereken bir şey mi vardı? "Ne demek haklı değilsin?"

Ona cevap vermeden önce içkisinden bir yudum aldı. "Ben deforme oldum."

Arabayı sürerken ona şöyle bir baktı. Ona kesinlikle deforme olmuş gibi görünmüyordu. Tamamen iyi ve sağlıklı görünüyordu. "Nasıl yani?"

Bir Big Mac daha açıp yemeye başlarken cevap vermedi.

"Wren-"

"Bana başka bir şey sorma Maggie. Çok yorgunum, açım ve acı çekiyorum. Beni gerçekten tanısaydın, burada oturup kafanı koparmamamın tam anlamıyla bir mucize olduğunu fark ederdin. Sadece eve gitmek istiyorum, tamam mı?"

Bir cevap almak için can atmasına rağmen "Tamam," dedi.

Sığınak'a giden yolun geri kalanında sessiz kaldılar. Kadın evin arkasındaki küçük otoparka girdiğinde, adam yemeğini neredeyse bitirmişti.

Marguerite çantaları taşımasına yardım etmek için yanına geldi. Onu kırmızı arka kapıya götürdü ve orada Aimee'den Marguerite'i barda tutmasını isteyen aynı kızgın görünüşlü sarışın adamla karşılaştılar. "İçeri girmesine izin yok."

"Uzaklaş Remi," dedi Wren sıkılmış dişlerinin arasından.

"Kuralları biliyorsun."

"Evet, kuralları biliyorum. Orman kanununa göre, kaplan ayıyı yer."

Marguerite, Aimee'nin Remi'nin arkasından geldiğini gördü.
"Sorun yok Rem, bırak geçsin."

Remi onunla alay etti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Aimee Remi'yi geri çekti. "İçeri gelin çocuklar."

Merdivenlerden Wren'in odasına doğru giderlerken
Marguerite hiçbir şey söylemedi.

Yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz "O da neydi öyle?"
diye sordu.

"Lo evinde kimseyi sevmez." "Oh.

Sanırım gitmeliyim-" "Kal... lütfen."

Wren ondan bunu istememesi gerektiğini biliyordu.
Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kahretsin, bakıma ihtiyacı vardı.
Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Sadece biraz daha
onunla birlikte olmak istiyordu. Tehlikenin bir önemi yoktu.
Onu koklayabilmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu
görebilmek.

Ona dokunmak için.

Dudaklarıyla buluşana kadar başını onunkine doğru eğdi.
Onu öperken kapiya sabitledi.

Marguerite hiç düşünmeden elini onun saçlarına gömdü.
Wren tısladı ve acı çekiyormuş gibi geri çekildi. Eli hâlâ
bükülmüş sarı buklelerin içindeydi.

"Özür dilerim. Özür dilerim," dedi, onu daha fazla
incitmeden elini çekmeye çalışarak.

Başını ovuştururken kaşlarını çattı.

Yardıml etmek için elini uzattı ama adam uzaklaştı. Kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz kapı çarparak açıldı. Marguerite döndüğünde barda bulunan öfkeli orta yaşlı kadını gördü.

Wren boğazının altından garip bir hırlama sesi çıkardı.

Kadın tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Gitmek zorunda," dedi. "şimdi."

"Onu burada istiyorum."

"Ne istediğın umurumda bile değil," dedi Fransız aksanıyla yüklü sesiyle. "Burası benim evim ve-"

"Sana yeterince ödüyorum."

"Hayır," dedi, sesi zehirle doluydu, "yapamazsın. Bunun için değil."

Marguerite'in isteyeceğı son şey başını belaya sokmaktı. "Sorun değil, Wren. Ben giderim."

Adamın yüzündeki öfke onu gerçekten korkutmuştı. Wren kadına sert bir bakış attıktan sonra Marguerite'e arka kapıya kadar eşlik etti.

"Bunun için zgnm," dedi onu evden çıkarıp arabasına götürürken.

"Sorun değil. Sonra görüşürüz."

Başını salladı, sonra da arabasının kapısını açtı. Onu içeri aldıktan sonra elini camına koydu ve yüzündeki zlem dolu ifade kadının içini parçaladı.

Elini onun elini örtmek için cama koydu ve ona bir gülümseme sundu.

Kadın arabasını çalıştırırken Wren geri çekildi ve içeri girmeden önce kadın otoparktan çıkana kadar onu izledi.

Nicolette ile salonda buluştu. Aimee annesinin hemen arkasında duruyordu ve tamamen pişman görünüyordu.

"Bir daha oğullarımdan birini tehdit edersen seni öldürürüm kaplan."

Bunun zerine acı bir kahkaha attı. "Deneyebilirsin, ayı. Başaramayacaksın."

Wren onu bırakıp merdivenlerden yukarı çıkarken Nicolette öfkesine hakim olamadı.

"Onun hatası değildi anne," dedi Aimee. "Ona gelebileceğini söyledim-"

Nicolette onu tersledi. "Bu evin güvenliğini bir daha tehdit edersen, seni dışarı attırırım. Beni anlıyor musun?"

Aimee başını salladı.

"Baba?" Nicolette arkadaşı için bağırdı.

Mutfağa açılan kapıdan içeri girdi. "Oui?"

"Konseyi ağırın. Sanırım kaplanın acısına son vermenin zamanı geldi."

Bölüm 5

Wren yatak odasının dışındaki küçük banyoda durmuş, Marvin ona su fırlatırken küfrediyordu.

"Kes şunu Marvin," diye tersledi şimdi kendisine surat yapan şakacı maymunu. "Gözüme su kaçmasından nefret ettiğimi biliyorsun."

Kör olmaya dayanamazdı. Türünün hiçbirisi kör olamazdı, ki suda oynamayı sevdikleri gerçeği düşünülduğünde bu garip bir durumdu.

Her türlü zayıflıktan nefret ederlerdi. Zayıf bir kaplan ölü bir kaplan demekti.

Babası bunun en büyük kanıtıydı.

Wren'in hafif aralık bıraktığı kapı açıldığında Aimee koridorda belirdi. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Wren tarağı saçından çekti. Geri çekilebileceği bir yer aradı ama tek çıkış yolu ayı kanadından geçiyordu. Onu yakalamış olmasından nefret ediyordu. Ne yaptığını kimsenin bilmesini istemiyordu.

Aimee odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Başını iki yana eğerek, onu son derece tedirgin eden bir bakışla inceledi.

Marvin lavabonun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak gevezelik etti. "Saçını açmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Adam tarağı Marvin'in yanına bırakırken Wren bir şey söylemedi. Bu onu ilgilendirmezdi.

"O insan dişi yüzünden, değil mi?"

Aimee'nin yanından geçmeye çalıştı ama Aimee yolunu kesti.

"Sorun değil Wren," dedi Aimee nazikçe. "Ondan kimseye bahsetmeyeceğim. İnan bana, imkansız ilişkiler hakkında her şeyi anlıyorum."

Evet, onu bir hafta önce kurt Fang ile yakalamıştı. İkisi öpüşmek üzereydi. Eğer Wren'den başka biri onu Fang'le yakalasaydı, Fang öldürölür ya da en azından ciddi şekilde yaralanırdı. Ama şanslarına, Wren Aimee'nin yatağına kimi aldığıını umursamıyordu. Zaten bu onu ilgilendirmezdi.

Tezgâhtan tarağı aldı. "Yardım etmemi ister misin?"

Bir yanı ona hırlayıp kaçmasını sağlamak istiyordu ama diğer yanı yardımın iyi bir şey olacağını fark etti. "Deneyebilirsin," diye mırıldandı. "Ama bence umutsuz vaka."

Bir saatten fazla bir süredir saçlarının dağınıklığını taramaya çalışıyordu ve şu ana kadar sadece başarısızlık ve acıyla karşılaşmıştı.

Ve tüm bunların sebebi...

İmkansızı istiyordu. Bir anlığına, saçlarında bir kadının ellerini hissetmek istemişti ve orada hissetmek için yanıp tutuştuğı Aimee değildi.

Maggie'yi istiyordu.

Aimee'nin yüzü tarağı küçük, keçeleşmiş bir tutamdan geçirmeye çalışırken yumuşadı. Sadece tarağı ikiye bölmesiyle sonuçlanan birkaç dakikalık denemeden sonra, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti.

"Pekala, Wren, ihtiyacımız olan şey bir uzman. Yardım etmesi için Margie'yi çağırayım. Keçeleşmiş saçları çözme konusunda en iyisidir. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur."

Aimee kapıdan çıkmaya hazırlanırken Wren onu durdurdu. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Diğer ayların hiçbirisi ona karşı gerçekten nazik olmamıştı. Çoğu ona zar zor tahammül ediyordu.

Ama Aimee her zaman nazikti.

Ona bir gülümseme sundu. "Senden hoşlanıyorum yavrum. Her zaman sevdim. Tehlikeli olmadığını biliyorum.... yani bizi öldürebileceğini, tehlikeli olduğunu biliyorum ama kendinden başka kimse için asılsız bir tehlike oluşturmuyorsun."

"Ama hâlâ benden korkuyorsun."

Ona bakarken gözleri yumuşadı. "Hayır. Senin için korkuyorum, Wren. Arada büyük bir fark var."

Onun sözleri karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Yorgun bir nefes verdi. "Etrafındaki kimseyi sevmiyorsun yavrum. İnsanların seni rahat bırakması için uygunsuz şeyler yaptığını biliyorum ve bir gün buradaki diğerlerinin sana tamamen sırt çevirmesine neden olacak şeyler yapmandan korkuyorum."

Onu anlamış ve onaylamış gibi izleyen Marvin'e baktı. "Halkınızın vahşiliğini biliyorum. Bill'in seni buraya, babanın klanının sen kendini savunamadan seni öldürmesini engellemek için gönderdiğini biliyorum. İster inan ister inanma, senin incindiğini görmek istemiyorum. Herkes hayatında biraz mutluluğu hak eder. Kaplanlar bile."

Bu sözler onu derinden etkiledi. Kurdun ondan bu kadar etkilenmesine şaşmamalı. Bir ayı için iyi bir kalbi vardı.

"Teşekkür ederim,

Aimee."

Başını salladı ve gitti. Marvin saçlarını yeniden açmaya çalışırken Wren'e söylenmeye başladı. Maymun Wren'in neden kendini değiştirmeye çalıştığını anlamıyordu. Marvin'e hiç mantıklı gelmiyordu.

"Biliyorum," dedi Wren maymuna. "Ama bana iğrenmeden dokunabilmesini istiyorum. Bir gün sen de kendine ait bir Marvina bulacaksın ve anlayacaksın."

* * *

"Aman Tanrım, Margeaux! Dışarıda, koridorda ne olduğunu görmelisin!"

Marguerite kitaplarını sırt çantasına yerleştirdiği yerden başını kaldırıp, bir sonraki dersi üç kapı aşağıda olan Whitney'e kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

"O gezegendeki en tatlı adam. Yemin ederim, daha seksi birini görmedim. Eşcinsel olmalı. Hiçbir heteroseksüel erkek bu kadar güzel görünmez."

"Oh, bu seni kızdırmıyor mu?" Tammy yan koltuktan sordu. "Sanat öğrencisi olmayı denemelisin. Üniversitedeyken gördüğüm tek şey başka erkekleri arayan erkeklerdi. Bu yüzden şimdi hukuk fakültesindeyim. Kadın arayan bir erkeğe gerçekten rastlayabileceğim bir mesleğe ihtiyacım var."

Whitney, davet edilmeden konuştuğu için Tammy'ye alaycı bir bakış attı. Öte yandan Marguerite, Pazartesi sabahları her zaman en ilginç hikâyeleri anlatan bu Got öğrenciye hayrandı.

Marguerite ona gülümsedi. "Tamam Tammy, madem erkekler konusunda uzman sensin, git onu incele ve bana ne olduğunu söyle."

Düşünüyorsun. Kimin takımı için vuruş yapıyor?"

Marguerite sırt çantasını omuzlarına aldığıında, Tammy yüzünde düşünceli bir çatık kaşla geri döndü. "Bilemiyorum. Karar vermek için çok yakın. Psycho Prep haklı, o çok çekici. Ben olsam doğrudan 'beni yap' derdim, çünkü her yerinde etinden bir ısırık alma isteği uyandıran bir 'beni yap' faktörü var. Bununla birlikte, boynu açık siyah ipek bir gömlek giymiş, kolları arkaya kıvrılmış ve kıvrılmamış. Elbette sol kolunda gerçekten havalı bir dövme var. Ama..."

Tammy burnunu kırıştırdı. "Üzerinde siyah pantolon ve gerçekten çok pahalı siyah İtalyan mokasenleri var. Ferragamos sanırım. Söylemeliyim ki bu benim gaydarımı çok etkiledi. Normalde heteroseksüel erkekler bu kadar iyi giyinmez. Pahalı saç kesimlerinden birine sahip olduğundan bahsetmiyorum bile, ama aynı zamanda biraz perişan. Yanından geçen kadın ya da erkek hiç kimseye bakmıyor. Garip bir durum. Yani bizim takım için vuruş yapma şansı yüzde elli diyebilirim. Ya da belki de vuruş değiştiriyordur."

Marguerite onu kendi gözleriyle görmek için sınıftan çıkarken, "Oooh, bir gizem," dedi. "Bakalım ne düşünüyorsun...."

Kadınlar aval aval bakarken ya da onu süzerken dikkat çekmemeye çalışırken koridorda büyük bir heyecan vardı. İlk başta tek görebildiği, kalabalığın üzerinden sarı saçlarının tepesiydi.

Ona daha yakından bakmak isteyen kadınlardan oluşan östrojen denizinde gezinmek zordu. Ona yaklaştıkça Marguerite onun tamamen büyüleyici olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Tammy'nin sözünü ettiği "'beni yap' faktörüne" karşı bağışıklığı yoktu.

Yüzü mükemmeldi; dolgun, şehvetli dudakları ateşli bir öpücük için yalvarıyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve asil bir burnu vardı.

Koyu sarı saçlarının arkası önünden daha kısaydı ve saçlarının bir kısmı ona gizemli bir hava katmak için stratejik olarak gözlerinin içine düşüyordu. Elinde bir buket gül ve büyük bir kutu Godiva ikolatası tutarken son derece rahatsız görünüyordu. Teni koyu, altın sarısıydı.

Adam ona doğru bir adım atana ve turkuaz gözlerinin rengini tam olarak görene kadar farkına varmak onu göğsünden vurdu.

Olamaz.... "Wren?"

Kızın önünde durup ona o tanıdık tereddütlü gülümsemesini sunana kadar duraksamadı, sonra yanağına tam anlamıyla sokuldu ve ona hafif, nazik bir öpücük verdi.

Tammy yanlarında durdu ve boğazını temizledi. "Değıştirici vurucu mu?" diye sordu.

Marguerite güldü. "Oh hayır. Bu kesinlikle bizim takımdan, güven bana."

Tammy ona beşlik aktı. "Yürü be kızım. Bizim taraf için birkaç sayı yaptığından emin ol."

Tammy uzaklaşırken Wren kaşlarını çattı. "Bunu sormalı mıyım?"

Marguerite sinirli bir şekilde güldü. "Hayır. Kesinlikle yapmamamı tercih ederim."

Ona iekleri ve şekerleri uzatırken kaşları daha da çatıldı. "Bunları senin için aldım."

Garip bir şekilde bayat ve klişeydi ama yine de bunu yapmış olması kalbinin çarpmasına neden oldu. Daha önce hiçbir erkek ona çiçek ve şeker vermemişti. "Teşekkür ederim."

Dudağını ısırarak uzandı ve parmaklarının arasında inanılmaz derecede ipeksi olan yeni saçlarını taradı. Yumuşak dokusu ona insan saçından çok bir hayvan postunu hatırlatıyordu.

Ona çok yakışmıştı ama bir yanı eski Wren'i özliyordu. "Ne yaptın sen?"

Belirsizlik gözlerini kararttı. "Beğendin mi?"

"Evet, sanırım öyle." Onun sevimli olduğunu biliyordu ama bu kadar seksi olduğunu hiç tahmin etmemişti. Wren'in bu yeni görünümünde onu eskisinden bile daha ateşli yapan bir şeyler vardı. Bir saç kesiminin bu kadar fark yaratabileceğini kim bilebilirdi?

"Bunu benim için yapmadın, değil mi?" Utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı.

İçine bir sıcaklık doldu. "Saçını kestirmene gerek yoktu, Wren. Ben diğer halini de seviyordum."

Yavaşça dağılmakta olan kadınlara bir göz attı. "Sizi daha fazla utandırmak istemedim."

Uzandı ve yanağını onun yanağına bastırabilmek için yüzünü aşağı çekti. Adamın teninin ve tıraş losyonunun erkeksi kokusu hormonlarını ateşledi. Ama kalbini ateşe veren onun fedakârlığıydı.

"Beni hiç utandırmadın Wren," diye fısıldadı kulağına. "Hiç utandırabileceğini sanmıyorum."

Kadının kokusu üzerine sinerken Wren nefes alamıyordu. Kendini kontrol etmek için tek yapabildiği buydu. Kadının tenini üzerinde hissetmek... elini yanağında hissetmek... Harikaydı. Dokunuşu onu haşladı ve insan olan küçük bir parçasına dokundu. Bundan da öte, hayvani kalbine dokunmuş ve onu evcilleştirmişti. Böyle bir şey hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Huzur içindeydi. Sakindi. Yatıştırılmıştı. Acı yoktu. Geçmiş yoktu. Kafasında yankılanan alaylar yoktu.

İçinde sadece Maggie ve daha önce hiç bilmediği yabancı, baş döndürücü bir neşe vardı.

Bitmesini istemediği bir duyguydu bu.

O anki dehşetine rağmen, ona bakmak için geri çekildi. "Beni burada bulacağını nereden bildin? Tuhaf bir sapık falan mısın?"

Wren buna sıırttı. Dürüst olmak gerekirse, içindeki hayvan onu bu gezegenin herhangi bir yerinde kolaylıkla takip edebilirdi. Kullandığı Finesse şampuanına karışmış eşsiz bir kadın ve çay gülü kokusu vardı. Ama ondan asla saklanamayacağını bilmek muhtemelen onu korkuturdu.

"Programın sırt çantadaydı. Dün sana geri vermeden önce ona baktım."

Kendisine getirdiği gülleri koklamak için başını eğmeden önce ona sertleşmesine neden olan utangaç bir gülümseme sundu. Adam ona dokunmak için uzandı.

"Arkadaşın kim, Margeaux?"

Wren, tanıştıkları gece Maggie'yle bara giden kadınlardan birini tanıyınca elini hemen geri çekti.

Marguerite arkasını döndüğünde Whitney'nin Wren'e spekülatif bir şekilde baktığını gördü. "Whitney, Wren'le tanış."

Whitney'nin kafası karışmış görünüyordu. "Wren mi? Blaine'i tutuklatan pis komi mi?"

Marguerite Wren'i savunmakta gecikmedi. "Kavgayı Blaine başlattı."

Whitney'nin onu duyduğundan şüpheliydi, çünkü Wren'i tabakta domuz pirzolası görmüş aç bir dişi kaplan gibi süzüyordu. Tek sorun, domuz pirzolasının onu kimseyle paylaşmaya niyeti olmayan Marguerite'e ait olmasıydı.

Elini adamın kolunun kıvrımına soktu ve onu kendinden uzaklaştırdı. "Wren ve benim bir randevumuz var. Sonra görüşürüz."

Wren eğildi ve elini kendi eliyle kapatıp onu çıkışa doğru götürmeden önce yanağına hafifçe sokularak o sıcak, harika hareketi yaptı.

* * *

Wren hâlâ Maggie'yi neden aradığını tam olarak anlayamamıştı. İnsanlar geçmişte onun için hiçbir zaman gerçek bir ilgi kaynağı olmamıştı. Bir Katagari erkeği olarak ondan bu kadar etkilenmemeliydi. En azından fiziksel olarak.

Yine de onu hayvanat bahçesinin yanındaki küçük kulübesine götürürken onu büyüledi. Tek istediği onun kucağına kıvrılıp mırlamaktı. Normalde istediği şey yanına yaklaşacak kadar aptal olan herkesin kolunu koparmak olduğu için bu pek mantıklı gelmiyordu.

Sürekli ona bakıyor ve bir kadının yüzünde gördüğü en tatlı, en utangaç gülümsemeyi ona hediye ediyordu.

yüzünü. Ama kendini dizginlemesinden daha da kötüsü, ondan hissettiği arzuydu. Onun kendisine aç olduğu kadar o da ona açtı ve bu onu vahşileştiriyordu.

İçindeki kedi hırlamak ve sinsice yaklaşmak

istiyordu. Bundan da öte, çiftleşmek

istiyordu.

Araba yoluna girdiğinde tüm vücudu zonklamaya başlamıştı. Alarm.

Ve onu, ödünü kopartan bir vahşilikle istiyordu. Onun tadına bakmadan onu terk etmesine imkân yoktu.

Marguerite arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı. Daha kitap çantasını çıkarmaya fırsat bulamadan Wren arabanın kendi tarafında duruyordu.

"Ben taşıyım," dedi sessizce.

O kadar hızlı hareket etmişti ki.... neredeyse insanlık dışı bir şeydi.

Başını sallayarak çiçeklerini ve çikolatasını almak için içeri uzandı ve onları evine taşıdı. Wren onu merdiven sahanlığına kadar takip etti, sonra kapının kilidini açıp onları içeri alırken geride durdu.

Çiçekleri sehpanın üzerine koymaya gitti. O daha doğrulamadan, adam arkasındaydı. Yüzünü saçlarına gömdü ve sanki onun tadını çıkarıyormuş gibi derin derin içine çekti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Adamın tüm uzunluğunu sırtında hissedebiliyordu. Marguerite bu hareketin duygusallığı karşısında gerçekten ürperdi.

Kolları onu sarmak için etrafına dolanırken kendini ona yaslanmış buldu. Bu pozisyonda, o

onun ereksiyonunu açıkça kalçasında hissedebiliyordu. Wren iri yarı, güçlü bir adamdı.

"Yemek için yeterince güzel kokuyorsun," diye fısıldadı kulağına.

Marguerite cevap veremedi, çünkü onun varlığından tüm vücudu yanıyordu. Ellerini onun kollarına koydu ve Wren'in sol kolunu boydan boya kaplayan, uzun otların arasında gizlenen beyaz bir kaplanın orman manzarası dövmesinin izini sürdü. Wren'in kollarında o kadar büyük bir güç ve kuvvet vardı ki kendini güçsüz hissetti. Titriyordu. Kendisini böyle hissettiren başka bir erkek tanımamıştı.

Yüzü kendisine dönük olacak şekilde onu kollarının arasında çevirdi. Soluk turkuaz gözleri sıcak ve heyecan vericiydi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu şiddetle öptü.

Marguerite vücudundaki tüm hormonlar cızırdarken ona sarıldı. Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Hiçbir erkeğin bu kadar farkında olmamıştı. Marguerite'i zayıf ve sert vücuduna daha da yaklaştırırken dili Marguerite'inkine değiyordu. Sertleşmiş meme uçları adamın göğsüne sürtünüyor, temastan ve kıyafetleri onları ayırmadan ona dokunmanın doyumsuz arzusundan inliyordu.

Hiçbir zaman yeni tanıştığı bir adamla yatağa girecek türden bir kadın olmamıştı. Aslında hayatında sadece iki sevgili tanımıştı. Biri üniversitedeki ilk yılında bir arkadaşındı, diğeri de bir yıldan biraz fazla bir süre birlikte olduğu bir adamdı. O zamanlar yeterince hoştu ama asla mükemmel değildi.

Erkekler ona böyle hissettirmemişti... onlara dokunmazsa ölecekmiş gibi hissettirmişti. Onların içinde olma düşüncesi onu zevkten yakmıştı.

Ama Wren yaptı.

Göğüsleri ağırlaşmış ve ağrıyordu. Öpüştükleri sırada nefesi onunkine karışırken hırıltılıydı.

Eteğinin kenarını yavaşça yukarı kaldırdı, o kadar yavaştı ki bu beklenti neredeyse acı vericiydi. Adamın nasırlı ellerini çıplak teninde hissettiğinde inledi. Sert ve kendinden emin elleriyle onu okşarken teninin sıcaklığının serin havayla karıştığını hissetti. Hayatının en erotik anıydı bu. Zaten ıslaktı ve zonkluyordu, onu daha da fazla hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Ona merhamet etmesi için yalvarmamak elinden gelen tek şeydi.

Wren onun ağzını araştırdı, daha fazla tatmak istiyordu. Hiç böyle bir açlık hissetmemişti. Muhtaç. Zonkluyordu. Talepkâr. Gözlerini kapadı ve kalçalarının yumuşaklığını hissedebilmek için eteğini daha da kaldırırken onun kokusunu içine çekti. O sıcak, mükemmel bir cennetti.

Daha önce hiçbir kadına dokunmamıştı, en azından bu şekilde ve içindeki hayvan vahşice kükredikçe bunun nedenini anlamaya başlıyordu. Onu yutmak isteyen tehlikeli bir canavardı bu. Kükrüyor ve pençeleriyle özgürlük istiyordu.

Onu istemek.

Ham sahiplenme duygusu içinde şaşırtıcı bir vahşilikle kabardı. Sonunda hayvanların bölgelerine yaklaşanları neden öldürdüklerini anlamıştı. Eğer bir başkası ona dokunursa ...

Wren onları lime lime ederdi.

Dudaklarını bıraktı ve ağzını, kalp atışlarının hızlandığını hissettiği boğazına gömdü. Yumuşak tenini yalayarak ve alay ederek, elini yavaşça aşağıya doğru kaydırды.

Koyu mavi külotunun bel bandını. Yarı yarıya onun kendisini durdurmasını bekledi ama durdurmadı. Bunun yerine, bacaklarını daha fazla ayırdı ve omuzlarına tutunurken arzuladığı kısıma erişmesine izin verdi.

Evet, ihtiyacı olan şey buydu. Sahip olduğunu hiç bilmediği bir şefkatle onu okşarken titrediğini hissetti. Eğer biri ona bir kadını tutabileceğini ve onu incitmeyeceğini söyleseydi, onlara gülerdi ama yine de Maggie'yi nazikçe tutuyordu.

Hayır, onunla sevişiyordu. Bu, o ana kadar hiç anlamadığı bir insan terimiydi. Ama daha da şaşırtıcı olan, bundan çok zevk alıyor olmasıydı.

Elini daha da aşağı indirip onu ararken kısa, keskin tüyleri parmaklarını okşadı. En çok ihtiyaç duyduğu kısıma dokunana kadar vücudunun hassas kıvrımlarını ayırdı. Gözlerini kapadı ve uzun bir parmağını onun içine sokarken titredi.

Zıpladı ve adamın dudaklarına karşı inledi.

Adam onu okşarken Wren zaferle homurdandı. Çok ıslaktı. Çok yumuşaktı. Kadının mırıltıları kulaklarını dolduruyor ve Wren'in daha da sertleşmesine neden oluyordu.

Adam dokunuşlarıyla ona işkence ederken Marguerite düşünemiyordu. Ve bir başka uzun, bronzlaşmış parmağını içine soktuğunda, dizlerinin büküleceğinden korktu.

"Sana sahip olmalıyım Maggie," diye fısıldadı kızın kulağına hışımla.

Ona gömleğinin düğmelerini açarak cevap verdi, böylece tüm o gür, güzel teni hissedebilecekti. Adamın omzunda, onu koruduğu yerden kalan bandajı görünce tereddüt etti.

onu. Dudaklarını tekrar almadan bir an önce içinden yabancı bir şefkat geçti.

Marguerite onun giysilerini hararetle çıkardı, onun her şeyini görmek istiyordu. Onu içinde hissetmek istiyordu. Hiçbir şeyi bu kadar umutsuzca istememişti.

Ona sahip olmak zorundaydı. Daha önce hiç hissetmediği bir çılgınlık gibiydi.

Yatak odasına bile gidememişler. Bunun yerine, oldukları yerde yere çöktüler.

Marguerite, Wren gömleğinin düğmelerini açarken tısladı ve ardından tüm yüzüyle küçük göğsünü okşadı. Geçmişte göğüslerinin büyüklüğü konusunda her zaman bilinçli olan Marguerite, şimdi böyle bir şey hissetmiyordu. Adam onun vücudunun tadını bu kadar çok çıkarırken nasıl hissedebilirdi ki? Şişmiş meme ucuna uzun, hınzırca bir yalama yapmadan önce çenesinden kaşına kadar birkaç kez göğsüne sürdü.

Kadın titredi. "Ne yapıyorsun?"

Diğer göğsünün hemen üzerinde gezinirken, gergin tepeye alaycı, sıcak bir nefes üfledi. Mavi gözleri onunkilere dikilmişti. "Kokunu her tarafımda istiyorum. Sarhoş olana kadar tenini koklamak istiyorum."

Adam bu hareketleri sağ göğsünde tekrarlarlarken, vücudu muhtaç bir açlıkla zonklarken inledi. Vücuduyla bu kadar rahat olmak ne kadar garipti... onun dokunuşuyla. En ufak bir gerginlik ya da tereddüt hissetmiyordu. Tek istediği Wren'di.

Dili kızın tenine karşı sertti ve her yalayışı kızın midesini titretiyordu. Bluzunu çıkardı ve

eteği tamamen. Ve dişleriyle külotunu çıkardığında, neredeyse zevkten boşalacaktı.

Ona zaman ayırdı. Yavaşça, metodik bir Şekilde, ayağından kalçasına kadar teninin her santimini ısırđı. Sanki daha önce hiç bir kadının tadına bakmamıŐ gibi ydi. Sanki vücudunun her k    k molekülüne sahip olmak istiyordu.

Ve bu işi çok iyi yapıyordu. Bu adam kimsenin işine yaramayacak Şekilde yalayabiliyordu.

Wren ona bakmak için durakladı. Parmaklarını ıslak yarığının üzerinde gezdirebilmek ve vücuduna hayretle bakabilmek için kalçalarını biraz daha araladı. Kendisinininkinden çok farklı ydı. Yumuşak ve davetkâr ydı.

Demek bir kadına dokunmak böyle bir Şeydi....

Elini kızın monsunun üzerinde gezdirirken dişlerini sıktı. Rüyaları bile gerçekle kıyaslanamazdı. Açlığı onu bunaltıyordu, iki parmağını onun içine soktu ve karşılık olarak titremesini izledi.

Onun için fazlasıyla hazır ydı.

Ama onu bir insan erkeği gibi almak istemiyordu. Onu bir hayvan gibi sahiplenmek istiyordu. Kaplanlar eŐleriyle oynar....

Wren ondan uzaklaşırken Marguerite inledi. Wren onu kucağına alırken "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle seviŐiyorum Maggie," diye kulağına üfledi onu tekrar önüne çekerken.

Marguerite, Marguerite onun üzerindeyken sırt üstü yere uzandığında ne yaptığından emin değildi. Yatıyor olmak çok garipti.

çıplak vücuduna tamamen yaslanmıştı. Adamın göğsünü omuzlarında hissedebiliyordu. Ayak bileklerini onunkilere bağlayıp bacaklarını iki yana açarken kalçalarının arkasındaki uyluklarını.

"Wren..." Adam ona arkadan girdiğinde sözleri küçük bir çığlıkla sona erdi. Adamın genişliği ve derinliği sonunda içine girdiğinde tısladı. Onu tamamen dolduran iri bir adamdı.

Adam yavaşça vücudunun derinliklerine doğru ilerlemeye başladığında başını adamın omzuna yasladı. Hayatında hiç bu kadar korunmasız hissetmemişti. Ve yine de bu çılgınca erotikti.

Kendisini tekrar tekrar içine sokmaya devam ederken, onu zevkten parçalayan ateşli bir ritimle göğüslerini avuçladı.

Kadının elini kendi elinin içine aldı, sonra birleştiklerini hissedebilmesi için açılmış uyluklarına doğru götürdü.

"Dokun bana Maggie," diye hırladı. "Seni aldığımı hissetmeni istiyorum."

Nasıl yapamazdı ki? Adam onun içinde çok sert ve kalındı. Çok güçlüydü.

Kadının elini onun üzerinde bıraktı ve kendi elini yukarı kaldırdı, böylece itme hareketleriyle eş zamanlı olarak onu okşayabilecekti.

Marguerite'in zevkten başı dönüyordu. Bu hayatının en inanılmaz anıydı. Bu sadece fiziksel bir hareket gibi gelmiyordu, Wren'le bir şekilde bağlantıda olduğunu hissediyordu. Sanki ona başka kimseden alamayacağı bir şey veriyordu. Mantıklı gelmiyordu ama ona karşı hissettiği şey buydu.

Wren onun ılık ve sıcak ıslaklığının etrafını sardığını hissettiğinde nefes alamıyordu. Tek istediği Maggie'sinin içinde olmaktı. Onun nihai bir zevkle çığlık attığını duymak ve bunu ona verenin kendisi olduğunu bilmek. Daha hızlı hareket etti, dişlerini dikkatlice boynunun arkasına gömerken kendini ona karşı gıcırdattı.

Başını arkaya attı ve adamın kollarında titrerken haykırdı.

Kadın onun için boşalırken zaferle güldü. Ama sonra o da doruğa ulaştığında kendi kahkahası da söndü.

Vücudunun onunkinin içinde titrediğini hissettiğinde kollarını onun etrafında sıktı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Başı dönüyordu, sırtını yere yasladı ve onun üzerindeki hafif ağırlığının tadını çıkardı. Sonsuza dek onun içinde kalmak istiyordu. Ama çok geçmeden vücudu onunkinden çekildi.

Marguerite onun üzerinden kaydı ve yüzünü ona döndü. "Bu inanılmazdı."

Ona gülümsedi, sonra parmaklarını nazikçe emebilmek için elini dudaklarına götürdü. "Tadını çok seviyorum Maggie."

Kalbi küt küt atıyordu.

Adamın avucunu okşamasını izledi.

"Senden önce hiçbir kadına dokunmadım," dedi, gözleri onunkileri yakıyordu.

"Ne?"

Onun boynuna sarılmak için oturdu. "Beni duydun, benim tatlı Maggie'm. Sen şimdiye kadar elde ettiğim tek kadınsın."

Ciddi olabilir miydi? "Bakire olduğun halde benimle nasıl böyle sevişebilirsin?"

Ona gülümsedi. "Hayvan içgüdücü."

Kaşlarını kaldırdı, özellikle de bakışları düştüğünde ve adamın yeniden sertleştiğini fark ettiğinde. "Wren?"

Ama o dinlemiyordu. Onu sırt üstü yere yatırdı ve vücudunu kalçalarının arasına yerleştirdi. "Bana bir insan erkeğinin kadını nasıl sevdiğini göster Maggie. Altımda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Marguerite onun sözlerine kaşlarını çatı, ta ki adam onu ateşe veren sert bir hamleyle tekrar içine girene kadar. Marguerite onun kalçalarını elleriyle kavrarken memnuniyetle iç çekti. "Nasıl tekrar sertleşebilirsin?"

Onun çenesini dişledi. "Telafi etmem gereken çok şey var." Ve sonraki birkaç saat içinde, kesinlikle telafi etti.

* * *

Wren Maggie'ye sarılmış yatarken kalbi küt küt atıyordu. Onun kokusu kafasını dolduruyor ve sonsuza kadar burada kalmak istemesine neden oluyordu. Kollarında uyuklayan Maggie'nin arkasında kaşıkla yatıyordu. Kendisi de yorgundu ama uyumak onun doğal canavar formuna dönüşmesine neden olacaktı.

İhtiyacı olan son şey onun ne olduğunu öğrenmesiydi. Bir kaplanla yattığını öğrendiğinde dehşete düşeceğine şüphe yoktu.

Gözlerini kapatarak kadının yumuşak kalçalarının beline değmesinin tadını çıkardı. Kızın saçları dudaklarını gıdıkladı.

Yetişkinliğinde ilk kez, neredeyse çiftleşebilmeyi diliyordu. Ama daha iyisini biliyordu. O soyunun sonuncusuydu. En azından anne tarafından.

Babasının ölümü üzerine...

Kendine saygısı olan hiçbir kaplan ona dokunmazdı. Onlar için bir iğrençlikti. Melez olmak yeterince kötüydü, ama beyaz bir kaplan olmak halkı arasında en kötü deformasyon türü olarak kabul ediliyordu.

Katagaria dünyasına, insan dünyasına ait olduğundan daha fazla ait olamazdı.

Yalnızdı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu onun türünün lanetiydi ve uzun zaman önce buna boyun eğmişti.

İç çekerek, büyük olasılıkla tanıyacağı tek kadından isteksizce çekildi. Onun yanağını öpecek kadar uzun süre durakladı.

Onu terk etmek ve asla arkasına bakmamak en iyisiydi. Artık ne kaçırdığını biliyordu. Onu bir kez tatmıştı... tamam, bir kereden çok daha fazla tatmıştı. Ama bu kadarı yeterliydi. Kendi dünyasına geri dönerken onu kendi dünyasıyla baş başa bırakmanın zamanı gelmişti.

Marguerite, Wren yanından ayrılırken yatağın eğildiğini hissetti. Gözlerini açarak, Wren'in bu sabah derse yetişmek için acele ederken düşürdüğü havluyu almak için eğilmesini izledi.

Tanrım, bir erkekte gördüğü en güzel arka tarafa sahipti.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

Ona bakmak için doğruldu. "İşe gitmem gerekiyor."

Onun kadar parası olan bir adamın asgari ücretli bir işe zamanında gitme konusunda endişelenmesi düşüncesine güldü. "Neden hasta olduğunu söylemiyorsun?"

"Eğer zamanında orada olmazsam, Tony dersine giremeyecek. Bu ona haksızlık olur."

Wren'in bir iş arkadaşını önemsemesinden dolayı midesinde garip bir kıpırtı hissetti. Tanıdığı erkeklerin hiçbirisi bir başkasını kendi çıkarlarından üstün tutmazdı.

Wren onu öpmek için yatağa döndü. Marguerite, Wren'in dudakları onunkilere dokunduğu anda eridi. Ona kalması için yalvarmak istedi ama böyle davranmayı reddetti. Onunla daha fazla zaman geçirebileceği bunun gibi başka anlar da olacaktı.

Elini çarşafın altından kaydırarak onun kalçasını hafifçe okşadı. Öpüşmelerini derinleştirirken onun teninin sıcaklığını kendi tenine değdirerek iç çekti.

Wren bir hırıltıyla geri çekildi. "Böyle devam edersek, hiç gitmeyeceğim."

"Bu çok mu kötü olurdu?"

Yüzüne bir perde indi. "Evet, Maggie. Olurdu." Adam o kadar çabuk yanından ayrıldı ki, bu Maggie'nin içini ürpertti. Adamda garip bir hava vardı şimdi. Anlamadığı bir hava. Sanki bir şeyleri kapatmış gibiydi.

"Sorun nedir, Wren?"

Tuvalete gitmek için yanından ayrılırken, "Yok bir şey," dedi sertçe.

Marguerite ayağa kalktı ve bornozunu giydikten sonra onun peşinden gitti.

"Wren?" diye sordu onu duşta yakaladığında. "Bana neler olduğunu anlat."

Gözleri onunkileri dağladı. "Yapamam. Yapsam bile, buna asla inanmazsın."

"Dene beni."

Başını iki yana salladı. "Bak Maggie. Bu öğleden sonra eğlenceliydi... Sen inanılmazdın ve öylesin. Ama birbirimizi görmeye devam edemeyiz."

"Neden olmasın?"

Uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Sen bir senatörün kızıydın."

"Sen bir şirket patronunun oğlusun. Bizim gibi insanlar her gün çıkar."

Acı acı güldü. "Hayır, Maggie. Anlamıyorlar. Hayatımda senin asla anlayamayacağın bir sürü şey var."

"Ne gibi?"

Gözleri karardı, işkenceye dönüştü. Islak ellerinden birini uzatıp kızın yanağına koydu. "Keşke hak ettiğin gibi biri olsaydım. Ama asla o adam olamam. Birden fazla şekilde."

Bakışları pişmanlık doluydu, onu serbest bıraktı ve duş perdesini kapattı.

Marguerite orada durmuş, onun yıkanmasını dinliyordu. Aklından tanıştıkları geceden beri başlarına gelen her şey geçti. Öğleden sonra bir ara, özellikle de saçını kestikten sonra, aralarında özel bir şeyler olduğunu düşünmüştü.

Ama bir şeyi dilemek onu gerçek yapmazdı ve eğer ona güvenmeye istekli değilse, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sevgi için yalvaracak türden bir kadın değildi.

Yine de içinde onu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle buruşan bir şey vardı. Onu çok az tanıyordu ama yine de ...

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey.

Bu doğruydı. Onunla gerçekten hiçbir şey paylaşmamıştı. Peki neden ondan bu kadar etkilenmişti?

Lütfen bana kötü çocuklara ilgi duyan kadınlardan biri olmaya başladığımı söylemeyin. Her zaman akli başında olmakla övünürdü. Ama yine de bütün öğleden sonrayı tanımadığı bir adamla yatakta geçirmişti.

Oh, bu berbattı!

Duş perdesi açılmadan bir an önce su kesildi. Marguerite, adamın çırılçıplak durduğu ve suyun esmer teninde parıldadığı manzaradan gözlerini alamıyordu.

Bakışları onu yakarken, barın üzerinden bir havlu çekmek için arkasına uzandı. Birden kendini ona sürtmek için açıklanamaz bir ihtiyaç hissetti.

"Ben... ben hızlıca bir duş alıp sizi Sığınak'a geri götüreceğim."

"Teşekkürler."

Marguerite bandajın gevşediğini fark edince kaşlarını çatı. Ama onu hayrete düşüren şey, yaranın neredeyse iyileşmiş olmasıydı.

"Ne-"

Kadın daha yakından bakamadan adam sarsılarak uzaklaştı.

"Wren?" diye sordu, adam banyodan çıkarken arkasından yürüyerek. "Omzuna bakmama izin ver."

"Görecek bir şey yok."

"Yaran... iyileşmiş görünüyor."

Adam cevap veremeden kadın bandajı yakaladı ve çekti. Adam önce tısladı, sonra hırladı ama kadın, üzerinden sadece birkaç gün değil, birkaç ay geçmiş gibi görünen yara izine bakarken aldırmadı.

Gerçek olamayacak bir şey karşısında ağzı açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" "Ben çabuk iyileşirim."

Başını iki yana salladı. "Nesin sen Wren?"

Ona küstahça bir bakış attı. "Benim ne olduğumu sanıyorsun? Olağanüstü iyileştirme güçleri olan bir vampir mi? Bir kurt adam mı?"

Onun alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "Saçmalama."

"Aynen öyle. Yara çok ciddi değildi ve ben hızlı iyileşirim, tamam mı? Hepsi bu kadar."

"Bu kadar savunmacı olmana gerek yok."

O kadar vahŖi bir tavırla ona doğru bir adım attı ki bir an için onu gerçekten korkuttu. "Sorgulandığımda ya da kŖeye sıkıŖtırıldıęımda saldırmak benim doğamda var. Diğer pek çok nedenin yanı sıra bu yüzden seninle ya da baŖka biriyle iliŖki kuramıyorum. Senin yanında kendime güvenemiyorum Maggie. Son derece Ŗiddet yanlısı bir ailede doğdum ve içimde uyandırdığın duygularla nasıl baŖa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum." Gözleri acıyla delinmiŖti. "Seni incitmek istemiyorum ama seninle kalırsam inciteceğim. Bunu biliyorum."

Buna inanmak istemedi. Bu kadar koruyucu biri onu nasıl incitebilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Daha önce hiç bir kadına vurdun mu?"

Kadının yanından geçmeye baŖlarken eli beline sardığı havluyu sıkıca kavradı.

"yle mi?" diye sordu.

enesinde bir kas alıŖtı. "Hayır."

"O zaman neden bana zarar vereceğini dŖnyorsun?"

Ondan uzağa bakarken turkuaz gözleri periliydi. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok Maggie. Ben bile bilmiyorum ve açıkçası öğrenmek de istemiyorum. Ailemin iliŖkiler konusunda gerçekten kötü bir gemiŖi var."

Onun sözleri karŖısında ürperdi. "Ailen nasıl öldü?"

"Buna cevap vermemi istemezsiniz. KeŖke her Ŗey farklı olsaydı dediğimde bana inan. KeŖke ben de farklı olsaydım ama değilim." Eğildi ve onun yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Umarım senden uzak duracak gücü kendimde bulabilirim. İkimizin de iyiliği için."

"Peki ya ben istemezsem?"

Gözlerindeki ıstırap dolu bakış onu yaktı. "Lütfen Maggie, lütfen benden sana veremeyeceğim şeyler isteme."

"Bana ailene ne olduğunu anlat Wren."

Gözleri onu ateşle yakıyordu. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki, sonunda konuştuğunda bu onu şaşırttı. "Birbirlerini bir öfke nöbetinde öldürdüler. Şimdi anlıyor musun?"

Marguerite bu sözler karşısında şaşkına döndü. Bir an boyunca nefes bile alamadı.

"İkisinin de öfkesi bende var ve şimdi neden başka insanların yanında olamadığımı biliyorsun. Seni incitmek istemiyorum Maggie. İstemiyorum ama eğer seninle kalırsam, eninde sonunda yanlış bir şey yapacağımı biliyorum."

Yine de buna inanmadı. "Beni incitebileceğini hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum, Maggie. Ben biliyorum. Bu konuda bana güven. Senden uzak durmalıyım."

Kalbi kırılıyordu ama yine de içinde bir yerlerde bir umut çekirdeği vardı. Belki de düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. İkisi de birbirlerini bir daha görmeyeceklerini söylemişlerdi ve yine de burada duruyorlardı. Çırılçıplak. Ayak parmağına kadar.

İmkansız bir şey olabilir ve fikrini değiştirebilir.

Ama öyle olmasaydı, onu burada tutmazdı. Bir erkeğin peşinden koşan o yapışkan kadınlardan biri olmayı reddetti.

O bundan daha güçlüydü.

Birdenbire, "Bir şeyi seviyorsan, onu serbest bırak. Eğer geri gelirse, o senindir ve her zaman senin olacaktır. Eğer asla geri dönmezse, başlangıçta asla senin olmamıştır" sözü aklından geçti. Bu doğrudu.

Tabii ki bu düşüncenin hemen ardından Tammy'nin en sevdiği ekleme geldi: "Eğer oturma odanızda oturuyor, yemeğinizi yiyor, eşyalarınızı karıştırıyor, telefonunuzu kullanıyor ve tüm paranızı alıyorsa ve asla onu en başta özgür bırakmışsınız gibi davranmıyorsa... ya onunla evlendiniz ya da onu doğurdunuz."

Tammy'nin bazen hayata ilginç bir bakış açısı vardı.

Onu kendi tarafına çekmeye çalışmanın hiçbir yararı olmazdı.

"Tamam Wren, ama bir arkadaşına ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımı biliyorsun."

Yanağına sokulmadan önce gülümsedi. Nefesi tenini ısıttı, onu sıcak ve güçsüz hale getirdi. Onu yatağına geri çekmemek için elinden gelen tek şey buydu.

"Eğer seni koruyacak birine ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımı biliyorsun."

Onu bir daha göremeyeceği düşüncesi kalbini burksa da buna güldü.

"Git," dedi, onu geri çağırarak. "Banyonu yap. Ben diğer odada bekliyorum olacağım."

Marguerite başıyla onayladı ve adamın onu orada bırakmasını izledi. Onu şimdiden özlediği için yıkanıp giyindikten sonra Wren'i Sığınak'a geri götürdü.

Arabanın kapısını açtı, sonra ona doğru döndü. "Teşekkür ederim, Maggie."

"Ne için?"

"Benimle olduğun için."

Onun tuhaf sözleri karşısında kaşlarını çattı. Neden bunun için ona teşekkür etsin ki? "Zorluktan çok uzaktı."

"Seni asla unutmayacağım," diye nefes aldı. Elini avucunun içine aldı, sonra avucunu öptü.

Sonra arabayı terk etti.

Marguerite yolcu tarafındaki camı indirdi. "Wren?" Adam ona doğru döndü. "Her şey bitti Maggie. Bitmek zorunda."

Wren başka bir şey söyleyemeden, adam arkasına bile bakmadan binanın içinde kayboldu. Wren'in yokluğunun bıraktığı boşluğu doldurmak için Edwin McCain'in "I'll Be" şarkısı sessizce çalarken radyoyu dinledi.

Ama kalbinin derinliklerinde, içindeki boşluğu hiçbir şeyin dolduramayacağını biliyordu. Wren'den başka hiçbir şey ve o da uzak durmaya kararlıydı.

Belki de en iyisi buydu. Wren'de çok karanlık ve çok uğursuz bir şeyler vardı. Belki de haklıydı. Belki de onda bir sorun vardı.

Gazeteler her gün yanlış erkek arkadaş ya da eş seçimi yapan kadınlarla doluydu. Kadınların çoğu pişman olacak kadar yaşamadı.

Ama Wren ona zarar vermezdi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

"Evet, ama bana güvenmeye istekli olmadıkça, bunun için hiç umut yok."

Wren özgürlüğünü istedi ve onun peşinden koşmayı reddetti.

O Marguerite Goudeau'ydu. Ve hayatında başka hiçbir şeyi yoksa bile, gururu vardı.

"Hoşça kal Wren," diye fısıldadı. "Umarım bir gün birine güvenmeyi öğrendikten sonra tekrar karşılaşırız."

Bölüm 6

Wren Sığınak'ın arka kapısından içeri girerken kendini ısınmış bok gibi hissetti. Kapıyı çarpmadan nazıkçe kapatmak için kendini zorladı. Burada olmak istemiyordu. Olmak istediği tek yer Maggie'ydi.

Şu anda bile teninde onun kokusunu alabiliyor, vücudunun kendisine bastırıldığını hissedebiliyordu. Onu tüketen bir çılgınlıkla arzuluyor, gerçek formuna dönüşmesini ve onun peşinden geri dönmesini istiyordu.

Ama asla olamazdı.

Hayatında ona yer yoktu.

"Geç kaldın kaplan," diye homurdandı Remi mutfağa giren Wren'e. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Wren onu görmezden gelerek kapının yanındaki kancadan beyaz bir önlük çıkardı, omuz silkerek başına geçirdi ve beline bağladı. Marvin koşarak yanına geldi, ayıllarla bu kadar uzun süre yalnız bırakılmaktan duyduğu üzüntüyü dile getirirken kızgın bir ses tonuyla gevezelik ediyordu.

"Üzgünüm maymun," dedi Wren sessizce. "Bu öğleden sonra yapacak işlerim vardı."

Marvin dudaklarını büzdü ve Wren'in koluna girerek boynuna tünedi ve saçlarını karıştırdı. Wren onu düzeltti ama yorum yapmadı.

Remi, malzeme odasından başka bir fıçı almaya gitmeden önce ona düşmanca bir bakış attı.

Tony elinde bir sürü bulaşıkla bar bölümünden mutfak kapısına geldi. Bulaşıkları büyük paslanmaz çelik lavaboya yerleştirirken Wren'e rahatlamış bir bakış attı. "Dostum, bugün çok meşguldük. Yemin ederim Mardi Gras gibi bir şey oldu."

Wren duvardaki saate baktı. On beş dakika gecikmişti ve Tony'nin hâlâ uğraşması gereken bir trafik vardı.

Tony başını Wren'e doğru eğdi. "Merak etme, başaracağım. Ama Remi'ye dikkat et, bütün gün sinirli bir ruh hali içindeydi."

Wren buna homurdandı. Remi sinirli bir ruh hali içinde kaldı. Ayıcık sürekli PMS yaşıyordu.

Önlüğünü silkip arka cebinden anahtarlarını çıkarırken Wren, "Hız yapma," diye uyardı Tony'yi. "Sokağın hemen aşağısında bir polis var."

"Tüyo için teşekkürler."

Tony gider gitmez Remi fıçıyla birlikte durdu ve Wren'e tekrar ters ters baktı. "Ne? Şimdi de yardımcıyla mı konuşuyorsun?"

Wren boş bir bulaşık kabı alırken onu görmezden geldi.

Remi başını eğdi. "Seni insan müsveddesi, kaplan. Bu öğleden sonra neredeydin?"

Ayının saldırmak istediğini hissedebiliyordu - bu Remi'nin olduğu kadar kendisinin de doğasıydı. Ama neyse ki ayının sağduyusu daha iyiydi. Wren ona hiç aldırış etmeden bara gidip masaları toplamaya başladı.

Müzik setinde çalan heavy metal şarkıların fonunda turistlerin ve motorcuların birbirine karıştığı tipik bir akşamdı. Howlers daha sonra sahne alacaktı. Gitaristleri Colt dışında

Grup bütün gün uyumaya ve sadece alacakaranlıkta kalkmaya meyilliydi. Bir hayvanın gündüz vakti insan formunu koruması zordu.

Sadece gerçekten güçlü olanlar bunu başarabilirdi.

Yemek vakti olduğu için masalar yemek yiyen insanlarla doluydu. Etrafta pek fazla Varlık-Avcısı yoktu. Wren bu kadar erken çıkan birkaç kişiden biriydi. Ama zaten gün ışığı onu hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Arı-Avcısı yıllarına göre genç olmasına rağmen, hava kararmadan önce insan formunda kalmakta hiç zorlanmamıştı. Bunun nedeninden emin değildi.

Belki de saf bir kaplan ya da leopar formunu korumanın insan gibi görünmek kadar çaba gerektirdiği gerçeğinden kaynaklanıyordu. En azından diğer hayvanların arasına karışmaya çalışmanın bir yolu olarak bu becerileri hayatının erken dönemlerinde geliştirmişti.

Ne yazık ki, melez olduğunun kokusunu alabildikleri için bu tartışmalı bir konuydu. Kokusu, sihirle bile değiştiremediği tek şeydi. Ve bundan nefret ediyordu.

Tenceresini doldurur doldurmaz mutfak kapısına doğru bara yöneldi. Barın arkasında, Fang mutfak kapısını onun için açık tutmak üzere hareket etti.

Wren başını eğerek teşekkür etti. Fang Sığınak'a neredeyse bir buçuk yıl önce gelmiş bir kurttu. Buradaki ilk birkaç ayını, kurdu tamamen savunmasız bırakan vahşi bir Daimon saldırısının yol açtığı komada geçirmişti. Hollywood efsanelerindeki vampirlerin aksine Daimon'lar sadece kan içmekle kalmıyor, aynı zamanda yaşamlarını uzatmak için kendi bedenlerine canlı ruhlar da emiyorlardı. Were-Avcılar büyü yapabildikleri için, bir Were-Avcıyı öldürdükten sonra büyüü kendileri de kullanabilen Daimon'lar tarafından özellikle aranıyorlardı.

Bir Were-Hunter'ın onlar tarafından saldırıya uğraması çok zor bir şeydi ve Wren Fang'in bu yüzden komaya girdiğini anlayabiliyordu. Kurt hayatta olduğu için çok şanslıydı.

Fang'in yatağından ilk kez çıkmayı başardığı o tuhaf Şükran Günü'nden beri yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı ama kurt hâlâ uğradığı saldırıdan dolayı ciddi bir yara almıştı.

"Saçına ne oldu kaplan?" Fang sordu. "Düştü."

Wren onun yanından geçip mutfağa doğru yürürken Fang başını salladı. Lavaboların önünde durdu. Marvin onun omzundan yukarıdaki rafa sıçrarken, o da bulaşık makinesi için tencereyi paketinden çıkardı.

"Öğleden sonra nasıl geçti?"

Aimee'yi arkasında görmek için başını çevirdi. Her zamanki gibi, dar kırmızı tişörtü ve kot pantolonuyla baş döndürücü bir güzelliğe sahipti. Dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. Umutlu görünüyordu.

Wren omuz silkti. "Her şey yolundaydı."

Gülümsemesi soldu. "Çiçekler işe yaramadı mı?"

"İşe yaradılar."

"O zaman neden mutlu

değilsin?" Yine omuz silkti.

Aimee onu kolundan tutup diğerlerinin duyamayacağı bir köşeye çekti. "Wren, konuş benimle."

Gerçekten konuştuğu tek kişi oydu, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü onunla nadiren birkaç kelimedenden fazlasını konuşuyordu. "Ben bir insana ait değilim."

Fang'in çalıştığı bara açılan kapıya doğru baktı. "Evet, istememen gerektiğini bildiğin bir şeyi istemek acı verir. Ama-"

Wren sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu işte ama yok, Aimee," dedi. "Katagaria'nın insan eşleri yoktur, bunu biliyorsun. En son ne zaman birimiz bir insanla çiftleşti?"

"Oldu işte."

O daha iyi biliyordu. "Olsaydı bile kısır olurduk. Bir hayvan bir insandan çocuk sahibi olamaz." Bu o kadar da kötü olmayabilirdi. Tanrılar, ihtiyacı olan son şeyin kendisi gibi daha fazla ucube doğurmak olduğunu biliyordu. Ama mesele bu değildi. Önemli olan Maggie'nin onun liginin dışında olmasıydı. O, dünyada iyi olan her şeydi ve Maggie de insanlara kâbuslar yaşatan her şeydi.

Bu imkansızdı.

Wren teslimiyetle içini çekti. "Onu sistemimden çıkardım. Şimdi çalışmam gerek."

Ama sorun şu ki Maggie onun sisteminden çıkmamıştı. Aksine, daha önce hiç olmadığı kadar düşüncelerinin bir parçasıydı. Hissettiği açlığı anlamıyordu. İhtiyacı.

İçindeki canavar onu avlamak için dışarı çıkmak istiyordu. İçinde salyalar akıyor, kaynıyordu. Canavarı nasıl kontrol edeceğini bilmesi iyi bir şeydi, aksi takdirde ne yapabileceği belli olmazdı.

Aimee'yi bıraktı ve tavaşını almaya gitti. "Wren?" dedi, onu durdurmak için çekerek.

Wren, Fang'in bearswan'ı beklediği bara doğru anlamlı bir bakış attı. "Hayalperest olmayı bırak, Aimee. Bizim gerçekliğimiz bunun için çok sert."

Onun mavi gözlerindeki şüpheyi gördü. "Ama bizi ayakta tutan daha iyi bir şeyin umudu."

Onun kör iyimserliğiyle alay etti. "Öz annem beni öldürmek için boğazıma sarıldığı gün umut fikrini terk ettim." Aimee'ye sert bir bakış attı. "Ve senin yerinde olsaydım, Aimee, bu uyarıya kulak verirdim. İkimizin de annesi insan değil. Eğer bir an için Nicolette'in sana da düşman olmayacağını düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

"Ben onun tek kızıyım."

"Ve ben tek çocuktum - annemin son çocuğuydum - ve yine de peşimden gelmekte tereddüt etmedi. Bunu bir düşünün." Wren, Aimee'nin yanından geçip bara geri döndü.

Yine de Aimee'nin sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Umut. Bunu düşününce acı acı homurdandı. Umut insanlar içindi. Hayvanlar ya da ucubeler için değildi.

"Merhaba."

Kafasını kaldırdığında, son derece kısa etekli ve dar göbekli gömlekli genç bir kadının kendisine yaklaştığını gördü.

Başını arkaya yasladı ve içkisini bitirdi. "Sana biraz zaman kazandırayım ve kadehimi sana getireyim diye düşündüm."

dedi, ona sıcak bir bakış attı. Boş bardağı ona uzatmadan önce göğsünün üzerinde kaydırıldı.

Ona karşı hiçbir şey hissetmemesine şaşırarak Wren başını eğdi ve başka bir masaya geçmeden önce ondan aldı.

Kadın yerine dönmeden önce suratını astı.

"Neyin var senin kaplan?" Justin, Wren'e katılırken sordu. "Ne tür bir canavar bunu geri çevirir ki?"

"Git al onu panter," dedi Wren sessizce. "O tamamen senin." "Evet, sanırım öyle yapacağım."

Wren, Justin'in doğrudan kadına yönelip sohbet etmeye başlamasını izledi. Birkaç dakika sonra ikisi birlikte sahnenin yanındaki, aylardan biri tarafından ses geçirmez hale getirilmiş olan ve istekli insan dişileri bir ya da iki şipşak seks için alabilecekleri depoya doğru yola koyuldular.

Wren'in kadına karşı hiçbir şey hissetmemesi garipti. Hafif bir kıpırtı bile yoktu. Eğer daha iyi bilmeseydi, çiftleştiğine yemin edebilirdi. Ama elinde çiftleşme izi yoktu ve olsaydı bile asla bir insanla çiftleşmezdi. Özellikle de Maggie'yle. Babası çok seçkin bir adamdı.

Amaç dünyalarını insanlardan gizli tutmaktı. Bir politikacının ailesinden biriyle çiftleşmek intihardı.

Marvin koşarak gelip tavaasına bir bardak bıraktı ve sonra tekrar fırladı.

* * *

Nicolette, Wren'in masaları temizlemesini izlerken ofisinin kapısının hemen dışında durakladı. Sahip olduğu tüm hayvani hisler ona Wren'in Sığınak'tan ayrılma zamanının geldiğini söylüyordu - zaten onu burada istememişti.

Ona kalsa, Sığınak'ta kendi ailesi dışında kimse kalmayacaktı. Ama bu onların yasaları değildi. Diğer Varlık-Avcılarının gelip gitmesine ve hatta sevgili evinde yaşamasına izin vermesini gerektiren şey zorunluluktuktu.

Bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

Bakışları, diğer oğlu Cherif ile konuşan oğlu Dev'e doğru kayarken yumuşadı. İki oğlunu, bir zamanlar onları dünyanın öbür ucuna kadar kovalamış olan Arkadyalı Varlık-Avcıları'na, kendi türünün hayvan olmasından başka bir nedenle kaybetmişti. Katagaria'ya karşı Arcadian'ın bu kana susamış savaşında daha fazla çocuk kaybetmeyi reddediyordu.

Ailesini korumak için her şeyi yapardı. "Lo?"

Eşinin seslenmesiyle döndü. Aubert endişeli bakışlarla ona bakıyordu. "Oui, Aubert?"

Wren'in olduğu yere doğru baktı. "Kaplan kimseye zarar vermiyor."

Wren'in temizlik yapmasını izlerken dudaklarını büktü. "Onun varlığı bile beni rahatsız ediyor. O doğru biri değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Gidecek başka bir yeri yok."

"Biz de öyle." Çenesini maymunun tigarıa doğru geri döndüğü yöne doğru salladı. "Bu da doğal değil. O lanet maymundan nefret ediyorum. Çok pis. Bunun gibi hayvanlar bizim için besindir. Asla evcil hayvan olarak tutulmamalıdır." "

Aubert sessizce, "Marvin evcil bir hayvan değil," dedi. "Wren ona sahip değil. Onlar arkadaş ve maymun kaplanı sakınleştiriyor. Bu yüzden kalmasına izin veriyoruz."

İğrenmiş bir ses çıkardı. "Neden ona hizmet etmek zorundayız? Biz ayıyız. Biz daha güçlüyüz. Bir vuruşta kaplanı öldürebiliriz."

Aubert başıyla onayladı. "Vahşi doğada, hayvandan hayvana, evet. Ama Wren de bizim gibi yarı insan. Bize önden değil, arkadan saldırması gerektiğini biliyor. Gücünün eksikliğini hız ve çeviklikle kapatıyor. Bizi öldürebilir. Bundan hiç şüphem yok."

Eşine kinle baktı. "Ondan korkuyor musun?"

"Hayır," diye tersledi. "Ama ben aptal değilim. Nefretinin seni kör etmesine izin verme, küçük hanım. Onun gücünü bizim için savaşmak için kullanmak, onu düşman edinmekten daha iyidir."

Bunu düşündü. "Belki, ama o diğerleri gibi değil. Bizi ve misafirperverliğimizi anlıyor."

"Evet, ama bunu kendine saklıyor. Nadiren birileriyle konuşur."

Nicolette hâlâ Wren'e güvenmiyordu. Kaplan'ın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Onun dengesiz halini hissedebiliyordu. Her an şiddete başvurabilirdi. "Bence endişelerimizi Omegrion'a götürmeliyiz." Omegrion kendi türlerinin yönetici konseyiydi. Tüm Were-Hunter'ların yasalarını yapar ve uygulardı.

üyeleri, Weres'in dünyalarına tehdit olarak gördüğü herkes için bir kan avı çağrısı yapabiliirdi.

Aubert gözlerini devirdi. "Buna hiç gerek yok. Wren bir Avcı değil."

"Hayır, ama olacak. Bunu hissedebiliyorum."

* * *

Wren masayı silmeyi bitirdiğinde derin bir nefes aldı. Yeni saç kesimiyle çok fazla dikkat çekiyordu ve bundan nefret ediyordu. Her zaman arka plana karışmayı sevmiştii. Geçmişte insanlar onu fark edebilirdi ama hemen gözlerini kaçıırırlardı. Ya da tiksintiyle dudaklarını bükerlerdi.

İkisi de şu anda onu izleyen kadınlara tercih edilirdi. Kız arkadaşları onu süzdüğü için bakışlarını kisan erkeklere.

Kaplanlar doğaları gereği yalnız yaratıklardır. Hayatlarını yalnız yaşarlar.

Yine de düşünceleri öğleden sonraya geri dönüp duruyordu. Maggie'nin yüzünü görmeye.

Onu unutmak zorundayım.

Tek sorun yapamamasıydı.

* * *

Marguerite yatağını düzeltirken içini çekti. Ama öğleden sonranın çoğunu geçirdikleri yatağı düzeltirken Wren'i düşünmemek zordu.

"Gitmesi en iyisi," dedi kendi kendine.

Bu doğruydu. Hukuk fakültesi kolay değildi. Dersleri zordu ve çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. İhtiyacı olan son Şey sorunlu, kötü bir erkek arkadaşın dikkatini dağıtmasıydı.

Yapabileceği son Şey okuldan atılmaktı. Bu babasını sonsuza kadar gıdıklardı.

Marguerite yataktan geri adım attı ve ayağının altındaki bir Şeye takılıp tökezledi. Kaşlarını çatarak yerdeki küçük siyah cüzdanı gördü.

Gördüğü manzara karşısında yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun." Ne kadar aptalca bir şans. Giyinirken Wren'in cebinden düşmüş olmalıydı.

Eline aldı ve ehliyetiyle parasını bulmak için açtı. Evet, onundu. Başka birine ait olamazdı ama yine de beceriksiz bir hırsız olduğunu düşünüyordu.

"Bunu ona postalamalıyım."

Ama büyük olasılıkla o zamana kadar ihtiyacı olacaktı. "Bu konuda yetişkin gibi davranabilirim."

Bara götürür, garsona bırakır ve adam onu görmeden sıvışırdı.

Tamam, bu biraz korkakça ve yetişkinlere yakışmayan bir davranıştı ama duygularını kurtarmanın yolu buydu. Eğer onu görmek istemiyorsa, o da görülmek istemiyordu.

* * *

Wren mutfakta bulaşıkları boşaltırken içinden garip bir Şey geçti. Sıcak ve parıltılıydı. Sanki bir Şey ruhuna dokunmuş gibiydi.

Gözlerini kısarak başını eğdi ve odayı taradı.

Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Ama yine de içindeki canavar bir şeyler hissetti.

Dişlerini gıcırdatarak bara gitmek üzere mutfaktan çıktı. Rahatsızlığının kaynağını bulduğunda içeriye sadece bir adım atmıştı...

Maggie.

Ve Dev'le konuşuyordu.

Wren'in bakışları, daha önce hiç yaşamadığı türden bir kıskançlık onu ele geçirdiğinde daha da daraldı. İnsan formunda kalmak ve Dev'i çenesinde ölüme yatırana kadar koşup ayıya saldırmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Ama hızlı ve sert adımlarla çitayı geçti.

Marguerite arkasındaki havanın kıpırdadığını hissetti. Başını çevirmeden önce bile onun Wren olduğunu biliyordu. Onun varlığını elle tutulur bir dokunuş gibi hissedebiliyordu.

Omzunun üzerinden ona baktı. Mavi gözleri onu sıcaktan kavuruyordu. Bakışlarının yoğunluğu onu ürpertti.

"Cüzdanınızı unutmuşsunuz," dedi çabucak, onu takip ettiğini düşünmesini istemiyordu. Cüzdanı verdiği adamdan aldı ve Wren'e uzattı. "Ben de tam sana bırakacaktım."

Kapıya doğru ilerledi.

"Bekle," dedi Wren, onu durdurmak için çekerek.

"Neyi bekleyeceğim?" dedi, kastettiğinden daha sert bir şekilde. "Ben bir yo-yo değilim, Wren. Aramızda başka bir şey olmadığını açıkça belirttin. Ben-"

Onun sözlerini yakıcı bir öpücükle kesti. Marguerite onun vahşi tadı karşısında gerçekten de inledi.

Yine de geri çekildi. "Bu çok zalimce." Ona bakarken adamın gözlerindeki acı özlemi gördü.

"Sizin için kötü olduğunu bildiğiniz bir şeyi hiç istediniz mi? Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar çok acı çektiğiniz bir şey?"

"Evet, zaten bu yüzden her zaman bütün çikolatayı yiyorum."

Adam gülerken kolundaki tutuşu gevşedi. Omzunun üzerinden adamın yüzündeki şoku gördü.

Wren onu kendine doğru çekti, burnuna soktu ve saçlarından derin bir nefes aldı. "Ben de çikolatamı içime çekmek istiyorum, kedicik. Bu beni öldürse bile."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Sana asla zarar vermem, Wren."

Sanki bir şey duymuş ya da hissetmiş gibi gerildi. "Şimdi gitmen gerek. Burası senin için güvenli değil."

"Nasıl yani?"

Wren cevap vermedi. İkisi bardaki diğer Varlık-Avcılarının çok fazla ilgisini çekiyordu. Bu kadının kendisi için ne kadar önemli olmaya başladığını bilmelerine izin veremezdi.

Dev'in koluna girip kapıya doğru götürmeden önce ona "Mola veriyorum," dedi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu ona dışarıda yürürlerken.

"Bunu açıklayamam. Gerçekten açıklayamıyorum." İçindeki duyguların tamamen yanlış olduğunu ona söylemenin bir yolu yoktu. Bir insana karşı bir şeyler hissetmemesi gerekiyordu. Bu şekilde değil.

O hissetti ...

Bir insan gibi. Ve bu kesinlikle olmadığı bir şeydi.

Wren onu yan sokağa park etmiş olan Mercedes'ine götürdü. Vücudu kükreyerek canlanırken yumruklarını sıktı ve onu tekrar almasını istedi.

Neden böyle hissediyordu? Kahretsin, bu yanlıştı.

Bir elini kaldırarak parmaklarını kızın yanağındaki allığa dokundurdu.

Hayatında ihtiyacı olan şey o değildi. Kimsenin ihtiyacı olan o değildi ve o da bunu biliyordu. Ama ilk kez biriyle birlikte olmak istiyordu.

Hem de insan bir kadın.

Onun nesi vardı? Ergenliğe girdiklerinde Varlık-Avcıları'nın başına gelebilecek trelosa bu muydu? Genç bir adam olarak bunu hiç hissetmemişti ve hormonal dalgalanmalarla ortaya çıkan kuduz benzeri çılgınlığı anlamamıştı.

Ama şimdi hissediyordu. İçini kemiriyor ve talep ediyordu.

Belki de Trelosa melez olduğu için gecikmişti. Bunu bilmiyordu. Ama insanların onu cezbetmemesi gerekiyordu. Olası bir yatak arkadaşı ya da avdan başka bir şey olarak değil.

Öfkeyle parlayan suçlayıcı kahverengi gözleriyle ona baktı. "Burada neler olduğunu anlamıyorum, Wren. Beni kendinden uzaklaştırıyorsun ama yine de bana sanki sen açlıktan ölen bir dilenciymişsin ve ben de şehirdeki tek biftedim gibi bakıyorsun."

"Bu her şeyi özetliyor," dedi usulca. "Sen benim ligimin çok dışındasın."

"Nasıl anladın?"

"Ben doğru değilim, Maggie. Fiziksel olarak, duygusal olarak, sosyal olarak... Seninle olmamalıyım."

"Bu çok aptalca. Bunu söyleyip duruyorsun ve ben sende anormal bir şey görmüyorum. Senin neyin var da çıkamıyoruz?"

Ona söyleyebilmeyi ne kadar isterdi ama bu aptalcaydı ve bunu biliyordu. Ona bir hayvan olduğunu söylemek onu çok korkutacaktı. Bunun yerine insani argümanlarla yetindi. "Ben antisosyalim."

"Ben de öyleyim. Sosyal açıdan beceriksizim ve partilerden ve mikserlerden nefret ediyorum."

"İnsanlardan nefret ediyorum."

"O zaman elin neden hala yüzümde?"

İnkâr edemediği gerçek karşısında yutkundu. "Çünkü senden nefret etmiyorum."

"Bunu bilmek içimi rahatlattı, özellikle de bu öğleden sonra."

Elini bırakırken çenesinde bir tik başladı. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Seni sonra görecek miyim?"

Hayır demek istedi ama bir yanı onun yanında çok sakindi. Hayatında ilk kez böyle hissediyordu.

Yüce Tanrım, gerçekten de onun bir parçasını

evcilleştirmişti. Uzaklaştır onu.

Yapamadı. Onu karşısında hissetmeye ihtiyacı vardı. İradesi dışında, başını salladığını hissetti.

Marguerite rahat bir nefes aldı. Beklenti içinde nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

Bu sefer onu reddetmemişti. Bu iyiye işaretti. "Wren?"

Adamın yanından geçip sokaktaki yaşlı kadının onlara ters ters baktığını gördü. Anlaşılan kadın, Marguerite'i son kez evinden kovduğundan beri ikisine de ısınamamıştı.

Wren kadına baktı, sonra Marguerite'in gözlerinin içine bakmaya dönerken insana pek de benzemeyen bir ses çıkardı. "Artık gitmem gerekiyor."

"Tamam." Marguerite öne doğru eğildi ve onun yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, onun bunun tadını nasıl çıkardığını gördü.

Elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine aç bir öpücük kondurdu. "Dikkatli ol."

"Sen de."

Kadın arabasına binerken geri çekildi ve kadın uzaklaşana kadar yerinden kıpırdamadı.

Wren dönerek Nicolette'in hâlâ durduğu yere doğru yürüdü. Ayı onun yanından geçerken tek kelime etmedi ama bakışlarının sıcaklığını hissetti.

Bunu görmezden gelerek bara döndü ve işinin başına geçti.

Nicolette kaplanı içeriye kadar takip etti ve oğlu Dev'in yanında durdu. "Türümüzün bir insandan etkilenmesi doğal değil."

"Dengesizleşiyor."

Başını salladı. "Birkaç saat önce kuzenlerinden biriyle konuştum." "Ve?"

Gözlerini kaplana dikti. "Wren'in anne ve babasının ikisini de öldürdüğünü söyledi."

Dev haber karşısında afallamış görünüyordu ama o afallamamıştı. Duymayı beklediği şey buydu. O kaplanda şeytani bir şeyler vardı.

"Nasıl?" Dev sordu. "Buraya getirildiğinde henüz bir yavrudan fazlası değildi."

"Bu onun türünün laneti. Kar leoparlarının nesli neden tükenmek üzere sanıyorsunuz? Deliriyorlar ve güvendikleri kişilere saldırıyorlar. Onlarla ilgilenenlere."

"Sence Wren deliriyor mu?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Dev, Wren'in omzunda Marvin'le birlikte bir masayı temizlediği yere baktı. "Sanırım o kadına aşık. Gerçekten güldüğünü duydum."

Nicolette bu düşünceyle alay etti. "Bir Katagari'nin bir insanı sevmesi doğal değil. O kadının," diye tükürdü, "hepimiz için ölüm demek olduğundan bahsetmiyorum bile. Babası bizi öğrenirse neler olacağını hayal edebiliyor musun? Avlanır ve öldürülürdük."

Dev başını salladı. "İnsanların panikleyeceğine şüphe yok."

Nicolette dişlerini sıkarken, çiğ ve acı bir öfke onu tüketti. "O melez canavarın hepimizi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

"Ne yapmayı planlıyorsun anne?"

Tabaklarını mutfağa götürmeden önce tigarın ona dudağını kıvrmasını izlerken konuşmadı.

Dev'e ne planladığını söyleyemedi. Nedense oğlu tigarıdan oldukça hoşlanıyordu. Bu onu gerçekten dehşete düşüren bir şeydi. Ama çoğu erkek zayıftı. Ayıvanlar bu yüzden türün en güçlüleriydi ve bu yüzden bu evi yöneten oydu.

"Merak etme, Devereaux. Annen her şeyi halledecek. Sen geri dön ve kapımızı gözetle."

Ve yakında evi, Wren'in hepsi için oluşturduğu tehdide karşı yeniden güvende olacaktı.

Bölüm 7

Marguerite hayvanat bahçesinde tek başına yürürken, hayvanların birlikte oynamasını ya da dinlenmesini izlerken derin bir iç çekti. Üç gün boyunca Wren'den tek bir kelime bile duymamıştı. Daha da kötüsü, babası iki saat önce aramış ve Blaine'in tutuklanıp mahkemeye çıkarılacağını söyleyerek ona bağırmıştı. Görünüşe göre ne Blaine ne de babası ona Wren'in gerçekte kim olduğunu söyleme zahmetine girmemişti - Blaine büyük olasılıkla buna inanmayı reddetmişti. Ne de olsa kimin ailesi kendi ailesinden daha önemli olabilirdi ki? Ve Wren'in parasına sahip biri nasıl olur da kendi büyüklüğünün tadını çıkarmaktan başka bir şey yapabilirdi?

Bu onu hasta etmeye yetmişti ve şimdi bile babasının öfkeli sesini kafasının içinde duyabiliyordu.

"Sicilinde kalıcı bir leke olacak ve ne için? Arkadaş olmaya karar verdiğin değersiz bir serseri için mi? Gerçekten, Marguerite, senin neyin var? Blaine'in babası kampanyam için on binlerce dolar toplamama yardım etti ve kızım onun tek oğlunu mu tutuklattı? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Mirasını erken alabilmen için kalp krizinden ölmemi mi istiyorsun? O zaman silahını çıkar ve beni vur. Bitir şu işi...."

Sonra da onu asla yarıp geçmeyi başaramayan o iğneleyici sözü söyledi.

"Ailemin isteklerine karşı gelerek bir Cajun'la evlendiğim için başıma bunlar geldi. Asla çocuk sahibi olmamalıydım. Onlar hiçbir politikacının kaldıramayacağı bir yük."

Adamın kırk beş dakikalık konuşması boyunca tek bir kelime bile edememişti. Bir süre sonra denememişti bile. Telefonu tezgaha bırakmış, cips yemiş ve o konuşurken bir dergiye göz atmıştı.

railed. Adam sözünü bitirdiğinde, kadın sadece özür dileyip telefonu kapattı.

Babası hiçbir zaman mantık dinleyecek bir adam olmamıştı. Elbette ona Wren'in kim olduğunu ve Blaine'in neden beladan kurtulmak için rüşvet veremediğini söyleyerek her şeyi sona erdirebilirdi ama bunu ona söylememekten sadistçe bir zevk alıyordu. Bırakalım babası hayallerine devam etsin.

Babasını tanıyorsam, Wren'in servetini öğrenir öğrenmez tam bir dönüş yapardı.

Ama babasının Wren'i zengin olduğu için sevmesini istemiyordu. Parayı değil, adamı görmesini istiyordu.

Başını sallayarak hayvanat bahçesindeki kafeslerin arasındaki ahşap patikada yürürken her şeyi aklından çıkarmaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı. Babasıyla kavga etmek istemiyordu.

Tek istediği babasının onunla gurur duymasıydı. Onu kabul etmesiydi. Ama yine de o kadar mantıksızdı ki. Bu kadar az bilgiyle bu kadar hızlı karar verebilen ve sonra da sonsuza dek herkesin yanıldığını, kendisinin haklı olduğunu iddia edebilen birini daha önce hiç tanımamıştı.

"Bir gün sana karşı geleceğim baba," diye fısıldadı. En azından bunu yapabileceğini umuyordu ama bu çok zordu. Ne olursa olsun onu seviyordu. O onun babasıydı ve şefkat dolu anları vardı ...

En azından bazen.

Sadece onun için daha yüksek beklentileri vardı. Whitney ya da Elise gibi mükemmel bir sosyeteye takdim kızı olmasını istiyordu. Çarpıcı bir

Zengin bir adamın eşi olabilecek bir güzellik. Kocasının başarı merdivenlerini tırmanmasına yardımcı olmak için stratejik partiler düzenleyen biri.

Ama bu o değildi. Sade biriydi ve sıska ya da minyon olmaktan çok uzaktı. Partilere gelince... bir köşede tek başına kitap okumayı tercih ederdi. Sevmediği insanlara iyi davranmaktan nefret ederdi       babası onların katkılarını isterdi. Sahte olmaktan nefret ederdi. Tek istediği kendisi olmaktı.

Annesinin evlenmeden önce yaptığı gibi dünyada kendi izini bırakmak istiyordu, bir başkasının yardımcısı olmak değil. Bu tür bir hayat annesini mahvetmişti ve kendisini de öldüreceğini i ten içe biliyordu.

"Sadece nefes almak istiyorum." Kendi seçtiği bir iş ya da kariyer olduğu sürece ne yaptığı umurunda değildi. Buradaki hayvanlar gibi bir kafese kapatılmayacaktı. Babasını ne kadar severse sevsin, onun kendisine annesine davrandığı gibi davranmasına izin vermeyi reddediyordu. Er ya da geç, onu kendisini görmeye zorlayacaktı.

Marguerite beyaz kaplan sergisinin önünde yürüyüşünü durdurdu. K       nden beri hayvanat bahçesine gelmeyi hep sevmişti. Burası annesinin dünyadaki en sevdiği yerd .

Annesi burada büyümüştü. Marguerite'in anne tarafından b y        yetmişli yıllarda ve seksenli yılların başında hayvanat bahçesini kurtarma mücadelesine önderlik etmişti. Hayvanat bahçesini karanlık çağlardan çıkarıp      n n önde gelen hayvanat bahçelerinden biri haline getiren bir vizyonerd .

Baktığı her yerde ailesinin anne tarafının burada olduğunu görüyordu.

Bu nedenle, annesini gördü.

Annesi Tulane'de üniversite öğrencisiyken burada görevli olarak çalışmıştı. Üniversiteden sonra veteriner ya da hayvan bakıcısı olmayı planlamıştı ama evliliği tüm hayallerini durdurmuştu.

Marguerite annesinin gülümsediğini ve güldüğünü hatırlayabildiği tek zaman, onu buraya getirdiği ve ona farklı hayvanlar, nasıl yaşadıkları ve avlandıkları hakkında hikayeler anlattığı zamanlardı. Marguerite burada huzur bulmuştu.

Burada annesinin varlığını tekrar hissedebiliyordu.

Marguerite'in babası buradan nefret ederdi. Ona göre burası kaba, sıradan ve pis bir yerdi. Ama Marguerite için çok güzeldi.

"Seni özledim anne," diye fısıldadı iki kaplanın vahşi doğadaki evlerinin küçük bir kopyasında oynamasını izlerken.

Bir politikacının karısı olmaktan bıkan annesi aşırı dozda antidepresan aldığında sadece on iki yaşındaydı. Elbette Marguerite'in babası herkes bunun bir kaza olduğunu düşünsün diye olayı örtbas etmişti ama o gerçeği biliyordu. Babası annesinden boşanmayı, hatta ayrı yaşamayı bile reddetmişti. Bu onun kariyeri için kötü olurdu.

Hayatının geri kalanında arkadaşları, gardırobu ve her şeyden zevk aldığı için aşağılanma ihtimaline dayanamayan annesi, meseleyi kendi ellerine almıştı. Marguerite'e eskisinden daha güçlü olmasını söyleyen son bir not bırakmıştı.

Kalbinin sesini dinle, Marguerite. Kimsenin sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemesine izin verme. Sahip olduğun tek şey bu, mon ange. İkimiz için de yaşa.

Marguerite'in dudakları kederle titredi. Annesi gerçekten güzel ve nazik bir ruha sahipti.

Marguerite annesinin ölümünden sonra uzun süre babasından nefret etmişti. Ve doğrusu, kendisini onunla yalnız bıraktığı için Tanrı'dan da nefret etmişti. Ama büyüdükçe onu biraz olsun anlamaya başlamıştı.

Blaine ve Todd gibi, o da ailesinin geleceğiyle ilgili hırslarının merhametine kalmıştı. Büyükbabası, babasının doğumundan itibaren tüm hayatını yönetmişti. Büyükbabası birçok açıdan hâlâ öyleydi. Güçlü bir senatör olsa bile, babası her zaman babasına danışırdı. Büyükbabası üzgünse, babası da üzgün ve pişman olurdu.

Babasının büyükbabasına karşı durduğu tek zaman annesiyle evlendiği zamandı.

Marguerite babasının annesini gerçekten sevdiğinden bile emin değildi. Annesi kesinlikle büyüleyici kadınlardan biriydi. Herkesin başını döndüren türden bir güzellik. Her erkek onu isterdi.

Babasının onu olağanüstü görünüşü nedeniyle çekici bulduğuna şüphe yoktu. Eski bir Louisiana güzeli ve babası çok sevdikleri Audubon Hayvanat Bahçesi'ni kurtarmış bir Cajun olarak, siyasi hırsları olan bir adam için büyük bir avantaj olduğundan bahsetmiyorum bile. Annesi yanında olduğu sürece, babası Louisiana'nın zengin ya da fakir tüm üyelerinin ihtiyaçlarını anladığını iddia edebilecekti.

Onların ihtiyaçlarını anlayabilirdi ama kızıninkini hiç anlamamıştı ve asla da anlamayacaktı.

"Selam, Maggie."

Marguerite o derin, hipnotik sesi tanıyınca dondu kaldı. Omzunun üzerinden baktığında Wren'in arkasında durduğunu gördü. Bol bir kot gömlek ve kot pantolon giymiş olan bu adam, Marguerite'in günlerdir gördüğü en güzel şeydi. Sarı saçları

Biraz tüylü ve gömleğinin mavisi gözlerini adeta parlatıyordu. Kızın nefesini tamamen kesmişti.

Daha iyi düşünmeden kendini onun kollarına attı ve birinin sıcaklığını hissetme ihtiyacıyla ona sarıldı.

Zamanlaması daha iyi olamazdı.

Wren onun tepkisi karşısında şok oldu. Wren ona sarılırken o da kollarını ona doladı. Daha önce hiç kimse onu gördüğüne bu kadar sevinmemiştir. Alışılmadık duygular içinde yırtılırken yutkundu.

"Burada olmana çok sevindim," diye

fısıldadı. "Fark ettim."

Yüzünü buruşturarak geri çekildi ve Wren onun o anki dehşetini hissetti. Kalbi yabancı bir acıyla çarparken Wren ona bir gülümseme sundu. "Bu bir şakaydı Maggie."

Yüz ifadesi tekrar yumuşayarak neşeli bir ifadeye dönüştü. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Akla yatkın bir yalan bulmaya çalışırken tereddüt etti. "Evde değildin."

"Evet, ama New Orleans'ta herhangi bir yerde olabilirdim."

Wren gergin bir şekilde boynunu ovuşturdu. Ağzından bir şey kaçırmadan önce onu bu soru dizisinden uzaklaştırması gerekiyordu.

"Buraya gelmeyi seviyorum." Bu tamamen yalandı. Aslında hayvanat bahçelerinden nefret ederdi. Kafese kapatılmış hayvanları görmeye dayanamazdı. Onlardan biri olarak, düşüncelerini duyabiliyordu ve

rahatsızlıklarını hissettim. Hepsi durumlarından mutsuz değildi. İlgiden hoşlanan ve güvenli bir ortama sahip oldukları için minnettar olan çok sayıda hayvan vardı.

Ama diğerleri...

Onun gibiydiler. Yırtıcılar. Ve her türlü kafesten nefret ederlerdi.

Çocukken annesi onu her zaman hayvanat bahçesine satmakla tehdit etmişti.

"Bu bir ucube. Böyle bir şeyi sergilemek için iyi para öderler. Ne kadar para kazanabileceğimizi bir düşünün." Wren'i böyle bir yerden uzak tutan tek şey babası olmuştu.

Wren beyaz kaplanlara bakarken dişlerini sıktı. Onlar buradaki hayvanat bahçesinin bir numaralı cazibe merkeziydi. Annesi yanılmamıştı.

Bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Bu düşünceleri bir kenara iterek Maggie'ye döndü. "Neden buradasın?"

Ona tatlı bir gülümseme verdi. "Sana kaplanlara karşı bir ilgim olduğunu söylemiştim." Onun yanından geçip beyaz kaplanların oynadığı çukura baktı. "Bence Rex ve Zulu gördüğüm en güzel yaratıklar ve yanlarına gelip onları izlemeyi seviyorum."

Kadının sözleri onu eğlendirdi. "Beyaz kaplanları seviyorsun, ha?" Başıyla onayladı. "Bir tanesini sevmek için her şeyimi verirdim."

Bu ironiye gülümsedi. Çok az şey biliyordu, bunu zaten yapmıştı. "Evcilleştirmek o kadar da zor değil."

Güldü. "Evet, doğru. Muhtemelen yanlarına yaklaşacak kadar aptal olan herkesi yerler."

Belki, ama onları okşayan el onunki kadar nazik ve narin bir el olduğunda değil. Her kaplan onun ayaklarının dibine yatardı....

En azından o yapardı.

Wren o güzel elleri kendi ellerine aldı. Teni Wren'inkine karşı sıcak bir kadife gibiydi ve bu ona vücudunun geri kalanının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlattı. Wren'in içinde derin bir hüznü olduğunu hissedebiliyordu ve bu onun için kendi kalbinin de acımasına neden oldu. "Neden ders çalışmıyorsun?"

Sanki tüm evrenin yükü omuzlarındaymış gibi iç çekti. "Konsantre olamadım. Biraz önce babamla berbat bir telefon görüşmesi yaptım ve kendimi mutlu bir yere benzetmeye çalışıyordum."

Onun sözleriyle midesi bulandı. Onu rahatsız etmek istememişti. "Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni gördüğüm anda mutlu olduğum yeri buldum."

Hiç kimseden duymayı düşünmediği sözleri duyduğunda kalbi duracak gibi oldu. Bu çok imkânsız bir ilişkiydi. Were-Hunter'lar eşlerini seçmezlerdi; Kader bunu onların hiçbir katkısı olmadan yapardı.

Ne zaman bir Eş-Avcı çiftleşecek olsa, ellerinde bir çiftleşme işareti belirirdi. Neredeyse her zaman seksten sonra ortaya çıkardı, ki bu da çiftleşmemiş Were-Hunter'ların

Avcılar karışıktır. Ne kadar çok yatarlarsa, eşlerini bulma olasılıkları da o kadar artardı. Ama Maggie'nin ona ait olduğunu gösteren görünür bir iz yoktu.

Tek iz, kalbinde onu arzulayan bir izdi.

Kadın, parmaklarını onunkilere geçirerek ellerini bisiklete bindirirken konuşmadı. Kadının yüzündeki gülümseme adamın her yanını ısıttı.

Saçları geriye doğru toplanmıştı ve tek bir tutamı yüzünün yanından boynuna doğru dökülüyordu. Onun değerli kokusunu içine çekebilmek için dudaklarını o noktaya değdirmeyi arzuluyordu.

Gözleri tutku ve şefkat doluydu. Hiç şüphesiz hayatında gördüğü en güzel yaratıktı.

Bir grup okul çocuğu iki erkek kaplanı gördüklerinde gülerek ve bağırarak yanlarından geçti.

Wren çocukları zar zor fark etti. "Bugün ne yapmayı

planlıyorsun?" Omuz silkti. "Ben açığım. Peki ya sen?"

"Bugün izin

günüm."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı, sonra da ona şeytani bir sırıtış attı.

"Soyunmak ister misin?"

Marguerite, yüzünü kavuran sıcaklığı hissederken onun teklifi karşısında ciyakladı. Ama gerçek şu ki, daha fazlasını istemiyordu. "Senin için sadece bu kadar mıyım?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi gözlerinin derinliklerinde yanan samimiyetle.
"Sen benim için bundan çok daha fazlasısın."

Adamın sesinin derinliği karşısında yutkundu. Yüzündeki muhtaç bakış karşısında. Onun tarafından tamamen büyülenmişti. Adam Marguerite'in ellerini bırakarak yüzünü kavradı ve kendine doğru eğdi. Marguerite onun öpücüğünü beklerken gözlerini kapadı.

Dudakları onunkilere

değdi. Ta ki bir çığlık

havayı kirletene kadar.

"Yardım edin! Tanrım, biri hayvan bakıcılarını çağırsın! Acele edin!"

Çocuklar çığlık atmaya ve insanlar etraflarında koşuşturmaya başlayınca Wren Marguerite'den uzaklaştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Birkaç metre ötede bir kadın çığlık atıyordu. "Aman Tanrım, o çocuk kaplanlarla birlikte kafeste!"

"Onu yiyecekler!"

Marguerite kafesin içinde sekiz yaşlarında bir çocuk görmek için döndüğünde nefes alamıyordu. Yüzü kanlar içindeydi ve düştüğü için giysileri yırtılmıştı, ağlıyor ve çığlıklar atarak çitlere tırmanmaya çalışıyordu ama beton duvar onu engelliyordu. Suyun içinde sıçrayarak kaplanların daha da fazla dikkatini çekti.

Daha da kötüsü, kaplanlar ondan kendilerini ayıran suya doğru inerken hırlıyor ve tıslıyorlardı.

Çocuğun öldüğünden emindi, tıpkı kalabalıktaki diğer herkes gibi.

Wren aniden onun yanından geçerek ziyaretçileri çitten uzak tutan ahşap parmaklığa doğru fırladı. Wren'in çitin ve dikenli tellerin üzerinden atlayarak kafesin içine girmesini ve suda küçük adacıklar oluşturan beton pedlerden birinin üzerinde çocuğun çok uzağında olmayan bir yere çömelmesini dehşet içinde izledi. Başını o tanıdık vahşi pozuyla eğen Wren yavaşça ayağa kalktı ve çığlık atıp ağlayan çocuğa doğru döndü.

Kaplanların ikisini de öldürmesini beklerken eliyle ağzını kapattı.

Wren dikkatle, düştüğü için yaralandığı belli olan çocuğa doğru ilerledi.

Wren sakin ve eşit bir ses tonuyla "Sorun yok evlat," dedi, suyun içinden geçip çocuğa ulaşırken. "Adın ne senin?"

"Johnny."

Wren onu beton zeminden çekmek için uzandı ama çocuk bırakmadı.

"Güven bana, Johnny. Sana zarar vermeyecekler. Onlara izin vermeyeceğim."

Johnny isteksizce betonu bırakırken ağlıyordu. Wren çocuğu güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulmak için etrafına bakınırken onu göğsüne bastırdı. Wren'in hayvani gücüyle kolayca başlarının üstündeki seyirci alanına geri atlayabilirdi ama bu büyük olasılıkla onları izleyen insanlara onun tam olarak insan olmadığını gösterecekti.

Zaten şüphelenmeyeceklerinden değil, çünkü bu kafesten ne kendisi ne de Johnny ısırlmadan ya da parçalanmadan çıkacaktı. Wren birkaç kişinin fotoğraf çektiğini fark edince dişlerini sıktı.

Lanet olsun.

Yüzünü başka yöne çevirerek etrafına bakındı. Onları buradan çıkarmanın en iyi yolu, muhtemelen hayvan bakıcılarının kaplanları beslemek için kullandıkları arka taraftaki bir kapıdan geçmek olacaktı. Wren oraya doğru ilerledi.

Rex ve Zulu kükreyerek ve zıplayarak onu uyarmak için yaklaştılar. Wren arkasını döndü ve onlara ters ters baktı. Ona saldırmak istiyorlardı, bunu hissedebiliyordu ama yine de insan hali ve kaplan kokusu kafalarını karıştırmıştı.

Onlara tısladı. Geri

çekildiler.

Johnny çığlık attı.

"Sh," dedi Wren sakince. "Korkma. Kokusunu alabilirler ve bu koku onların size saldırmak istemesine neden olur. Evcil kedi yavrularından başka bir şey değilmiş

gibi davran." "Ama onlar kaplan."

"Biliyorum. Sen de bir kaplanmışsın gibi davran. Bizi hiç göremiyorlarmış gibi davran."

Çocuğun gözyaşları yavaşladı. "Al, kedicik,

kedicik." Wren başıyla onayladı. "İşte böyle,

Johnny. Cesur ol."

Kaplanlar yaklaştı ama Wren'in kapıya ulaşmasına yetecek kadar geride kaldılar. Bir grup hayvan bakıcısı kilidi açmak için çoktan oradaydı. Wren Johnny'yi kadın bakıcıya uzatır uzatmaz kaplanlardan biri ona doğru koştu.

"Kaçın!" diye bağırdı bekçi.

Kaplan üzerine atlarken Wren kıpırdamadı. Kaplanı yakaladı ve onunla birlikte yere yuvarlandı. Rex sadece Wren ile oynamak istiyordu. Rex Wren'in derisini alaycı bir şekilde ısırırken kaplan göğsünde yere uzandı. Rex'in başını şakacı bir şekilde okşadı.

"Beni bıraksan iyi olur, Rex," dedi sessizce. "Yoksa seni bayıltabilirler."

Kaplan uzaklaşmadan önce onun yüzünü yaladı. Wren ayağa kalktı ve çite geri döndü.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu bekçi.

Wren, "Ben kaplanların etrafında büyüdüm," dedi. "Onlar sadece büyük kediler."

"Evet," dedi bekçi inanmayan bir ses tonuyla. "Doğru. Öğle yemeği olmadığın için şanslısın."

Wren kafesten çıktı.

Bekçi kapıyı arkasından kilitleyip başka bir bekçi çocukla ilgilenirken Maggie koşarak Wren'in yanına geldi. "İyi misin?"

Başını salladı.

Sanki tamamen sağlam olduğuna inanamıyormuş gibi onu incelemek için kol uzunluğunda tuttu. "O kaplan sana doğru koştuğunda öldüğünü sandım."

"Sadece bir oyun arkadaşı istiyordu."

"Evet, cehennem de sadece bir sauna. Canlı canlı yenebilirdin."

Onun endişeli ses tonuna gülümsedi. "Canlı canlı yenmek o kadar da kötü değil, ısırmanın kim olduğuna bağlı."

Yüzünü zengin bir kızarıklık kapladı. "Bunu nasıl hafife alırsın? Yaptığın şey inanılmazdı."

İnsanlar yanlarına gelip Wren'in cevaplamaya hiç niyeti olmadığı sorular sormaya başlamıştı.

"Hadi," dedi Maggie'ye. "Hadi buradan gidelim."

Elini tutup onu çıkışa doğru götürmeden önce başıyla onayladı. Arabasına güvenli bir şekilde ulaşmadan önce cevap isteyen bir sürü insanı atlatmak zorunda kaldılar.

Arabaya biner binmez Marguerite onu evine doğru geri götürdü. "Gerçekten büyük kedilerin etrafında mı büyüdün?" diye sordu.

"Evet."

"New York'ta mı?"

Kızın ses tonundan pek de inanmadığı anlaşılıyordu. "Bana inanmıyor musun?"

"New York pek de vahşi doğasıyla bilinen bir yer değil."

Wren ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Tamam. Gerçek şu ki ben Doktor Dolittle gibiyim. Tüm hayvanlarla konuşabiliyorum. Her zaman ne düşündüklerini bilirim. Kafese atladım ve kaplanlara geri çekilmelerini söyledim. Bana itaat ettiler çünkü ben onlardan biriyim."

Marguerite gözlerini devirdi. "İşte şimdi saçmalamaya başladın."

Wren bıkkın bir iç geçirdi. Kaybettiği için kazanamazdı. Ona gerçeği söylediğinde bile buna inanmayı reddetti. "O zaman sen söyle Maggie. Kaplanlar beni neden öldürmedi?"

"Hiç aslan terbiyecilerinin yanında bulundun mu?"

O da buna güldü. "Senin etrafındayım. Seni kolayca bir kaplan terbiyecisi olarak sınıflandırabilirim."

"Oh, unut gitsin. Senden doğru dürüst bir cevap alamıyorum, değil mi?"

İronik bir şekilde, onları alıyordu, sadece duymak istemiyordu. Onu suçlayabileceğinden değil. Onun dünyasında insanlar insandı, kılık değiştirmiş hayvanlar değillerdi. Onun türü onun dünyasına ait değildi. Çok az insan bu dünyada hayatta kalmayı bırakın, anlamaya bile başlayabilirdi.

"Seni özledim Maggie," dedi kısık bir sesle. "Günlerdir düşündüğüm tek şey sensin. Yatağımda uzanıyorum ve tek düşünebildiğim seninle olmak, sana dokunmak."

Arabasını garaj yoluna çekti ve motoru kapattı. Adam kadında kızgınlık ve huzursuzluk hissetti.

"Seni anlamıyorum Wren," dedi onunla yüzleşirken. "Ülkenin en zengin adamlarından birisin ama yine de beş parasızmış gibi yaşıyorsun ve bir motorcu barında komi olarak çalışıyorsun. Hem beni artık görmek istemediğini söylüyorsun hem de tek istediğinin benimle soyunmak olduğunu söylüyorsun. Günlerdir senden tek kelime almamış olmama rağmen beni özlediğini söylüyorsun. Senin gerçeğin ne? Benimle oyun mu oynuyorsun? Çünkü eğer öyleysen..."

"Ben de kendimi anlamıyorum. Tamam mı? Hiç anlamadım. Sen Sığınak'a gelene kadar her şey basitti. Kalktım, yemek yedim, çalıştım ve yattım. Şimdi... Ne istediğimi bilmiyorum."

Gerçek bu değildi. Ne istediğini tam olarak biliyordu. Sadece sahip olamıyordu.

"Senin için kötü olduğumu biliyorum Maggie. Eğer kafamda bir beyin olsaydı, çekip gider ve seni yalnız bırakırdım ama Tanrı yardımcım olsun, yapamam. Yanlış olduğunu bilsem de sadece seninle olmak istiyorum."

"Nasıl yanlış?"

Öfkeyle dişlerini sıktı, ona gerçeği söyleyebilmeyi ve buna inanmasını diledi. Ama yapamazdı. Ona söylemek büyük olasılıkla ölümüne neden olacaktı. "Ben senin dünyana ait değilim."

"Ben kendi dünyama ait değilim."

Ona kaşlarını çattı. Şimdi saçmalayan o olmuştu. "Tabii ki biliyorsun."

"Hayır, Wren, istemiyorum. Kıyafetleri giyip arabayı kullanıyor olabilirim ama kalbim hayatımda değil. Babamın bana sahip olduğum şeylere layık değilmişim gibi hissettirmesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Burada, babamın seçtiği evde yaşamaktan nefret ediyorum çünkü bir yurtta yaşarsam -ki ben de bunu yapmak istiyordum- yanlış insanlarla takılacağımdan korkuyordu. Hayatımda pek çok kez tüm bunlardan kaçacak cesarete sahip olmak için dua ettim.

Yine de buradayım, hala babamın evindeyim, hala nefret ettiğim dersleri alıyorum ve tüm bunların nedeni hayatımda başka ne yapmam gerektiğini bilmemem."

Hüznü Wren'e daha önce hiç olmadığı bir şekilde ulaştı.

"Babanızdan özgür olabilseydiniz, ne yapardınız?"

Yavaş bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Seyahat belki. Her zaman dünyanın tüm farklı kültürlerini görmek istemişimdir ama babam buna izin vermiyor. Çok tehlikeli olduğunu söylüyor ve

Kendisine ya da kariyerine zarar verebilecek bir skandala karışmamdan korkuyor. Senin yerinde olup da hesap verecek kimsenin olmadığını hayal bile edemiyorum. Böyle bir özgürlüğe sahip olmak nasıl bir şey?"

Wren acı acı güldü. "Çok yalnızım. Bana ne olduğu kimsenin umurunda değil. Tanıştığımız gece vurularak öldürülmüş olsaydım, beni gözyaşı dökmeden gömerlerdi ve bu da her şeyin sonu olurdu. Ve sandığınız kadar özgür değilim. Kurşun biraz daha soluma isabet etseydi ve kalbimi delip geçseydi sevinecek pek çok insan var. Beni ölü görmek isteyen insanlar."

"Neden?"

İçinde bir acı kabardı. "Para motive eder ve ben artık burada olmasaydım çok daha zengin olacak birkaç kişi var."

"Eğer ortadan kaybolursan çok daha fakir olacağını bildiğim bir kişi var."

Wren'in kalbi onun sözleri karşısında sıkıştı. Onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalamak için öne doğru eğildi. Kadının ve tatlılığın tadı vardı. Saf çöküşün. Ama en önemlisi, cennetin tadındaydı.

Arabanın dar sınırlarında kucaklaşırlarken kollarını ona doladı.

Aleti, sadece onun tatmin edebileceği ilkel bir ihtiyaçla sertleşti. Bu sadece cinsel bir şey değildi. Onun içinde başka bir şeye dokunmuştu. Hem insani hem de hayvani bir şeye.

Nefes nefese kalan Wren geri çekilip ona baktı. Onları arabadan yatağa götürmek için güçlerini kullanabilirdi ama bu gerçekten aptalca olurdu.

Bilmek isteyeceği son şey bir hayvanla yatıyor olduğudu.

Onu hiçbir şeyi istemediği kadar çok isteyerek, uzanıp arabasının kapısını açtı.

Marguerite neredeyse arabasından dűşecekti. Wren sűrűnerek arabadan çıkıp onun arkasına, kendi tarafına geçti. Marguerite daha nefesini bile tutamadan, Wren onu kollarının arasına aldı ve neredeyse onunla birlikte evine dođru kořmaya bařladı.

"ok mu sabırsızsın?"

Onun sorusuna gűldű. "Anahtarı hazırla yoksa kapıyı kırıp içeri girebilirim."

Sesinin tonundan řaka yapmadığı anlaşılıyordu. Marguerite anahtarı kilide sokmaya çalışırken gűlűyordu. Wren onu bir omzuna atıp anahtarı ondan almadan önce hırladı. Bir kalp atışı sonra kapıyı açmıştı.

Eve girdi, kapıyı çarparak kapattı, sonra onu evin nűne bıraktı.

Marguerite onunla yűzleřirken hűlű gűlűyordu. Adam gűmleđini kafasının űzerine çekerken gűzleri onu ateřle kavuruyordu. Gűğsűnűn açıkta kaldıđını gűrűnce neřesi katı. Omzundaki yara izi, onun için neleri feda ettiđinin acı bir hatırlatıcısıydı. Onu nefesini kesen yakıcı bir pűcűkle yakaladı.

Kollarını ona doladı ve onun kűtű tadıyla, ellerinin altındaki sıcak teninin hissiyle inledi. Adam pűcűđűnű derinleřtirirken kalbinin gűğűslerine çarptıđını hissedebiliyordu.

Ağızından boynuna doğru ilerledi ve nefesi onu yaktı. Adam oradaki hassas deriyi nazıkçe emerken bütün vücuduna ürperti yayıldı. Onu.... tahmin edebileceğinden çok daha fazla özlemişti. Mantıklı gelmiyordu ama zaten duygular neredeyse hiç mantıklı gelmezdi.

"Kokunu seviyorum," dedi kulağının dibinde hırıltılı bir nefesle.

"Hissettiklerini seviyorum."

En çok da onun bıyıklı yanaklarının tenini sıızlatmasını seviyordu. Vücudu onunkine kıyasla çok sertti. İnanılmaz derecede erkeksiydi.

Wren o kollarındayken düşünemiyordu. Tek istediği tekrar onun içinde olmaktı. Bu öylesine güçlü bir arzuydu ki tüm mantığın önüne geçti. Adam eteğini kaldırıp onu kavrayabilmek ve şişmiş sikine yaklaştırmak için dudaklarını adamın çenesinde gezdirdi.

Bir yanı onun tadını çıkarmak için zaman ayırmak istiyordu ama diğer yanı bunun ötesindeydi. Onunla daha sonra oynayacaktı. Şu anda içindeki canavarın ona ihtiyacı vardı.

Nefes nefese kalarak külotunu bacaklarından aşağı kaydırıldı.

Marguerite, Wren'in ayaklarının arasında diz çöktüğünü görünce ürperdi. Wren'in iç çamaşırlarını çıkarabilmesi için ayaklarını teker teker yukarı kaldırdı. Wren ona baktı ve o soluk mavi gözlerin hararetli yoğunluğu onu kavurdu.

Yavaşça ayağa kalktı, bunu yaparken eteğini tekrar kaldırdı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Adam elini küçük saç üçgeninde gezdirirken Marguerite boğazının derinliklerinde inledi. Ona dokunmak için vücudunun kıvrımlarını yavaşça ayırırken dokunuşu inanılmaz derecede şefkatliydi. Yapabileceği tek şey

Adam onu memnun ederken ayakta kaldı ve parmağını içine soktuğunda kendinden geçerek inledi.

Wren parmaklarını yavaşça sürerken onu yakından izledi. Bu kadının ondan zevk almasından daha güzel bir şey olamazdı. Buna dayanamayarak pantolonunu çözecek ve kendini serbest bırakacak kadar uzun süre geri çekildi. İçindeki canavar ön plana çıkıp onu ele geçirirken hırladı. Kadının yanında insan formunda kalmak için savaşıırken dişlerinin ağzının içinde büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Ama zordu.

Başını kızın boynuna gömüp, içine girebilmek için bacağını yeterince kaldırdı. Adam kendini kabzasına kadar gömerken kadın zevkle haykırdı.

Marguerite, adam onu tamamen doldurduğunda ve öfkeyle seviştiklerinde doğru düzgün düşünemiyordu. Adamın onu nasıl ayakta tuttuğundan ve hâlâ itmeye devam ettiğinden emin değildi ama başarmıştı ve bu inanılmazdı. Onunla birlikte olmak için hiç bu kadar çaresiz bir adamla birlikte olmamıştı.

Adam kadının içine girip çıkarken kadın başını kapıya yaslamış, adam da onun boynunu yalayıp burnuna sokmuştu.

"Oh, Wren," diye nefes aldı elini onun yumuşak altın rengi saçlarına gömerken.

Adam onu kapıya doğru tutarken kendi hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu. "Benim için gel Maggie," diye fısıldadı. "Yüzündeki zevki görmek istiyorum."

Adam kendini ona çarpmaya devam ederken sırtını tahtaya yasladı. Her iki bacağını da onun beline doladı, böylece onu vücudunun daha da derinlerine çekebildi.

İtişlerinin ritmi... dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. İki saniye sonra, onun adını haykırırken orgazm onu ele geçirdi.

Wren onun yüzündeki coşkuyu izlerken gülümsedi. Vücudunun onunkini kavradığını hissedebiliyordu. Fiziksel mutluluğun tam anlamıyla yaşandığı o mükemmel anda ona katılana kadar daha hızlı hareket etti.

Başını geriye atarak, içindeki canavarın sonunda zafer çığlıkları attığını hissettiğinde, içinden akan zevkle kükredi.

Marguerite Wren'in kollarında gelişini görünce gülümsedi. Wren kollarını çekmeye başlayana kadar aklına korkunç bir düşünce geldi.

"Korunma kullanmadık."

Adam kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hamile olabileceğimi yeni fark ettim! Olabilir-" "Maggie," dedi sertçe. "Merak etme."

"Bunu söylemek senin için kolay," dedi tipik erkek tepkisine kızarak. "Sen tek değilsin-"

"Maggie, beni dinle," dedi sakın ve mantıklı bir ses tonuyla. "Seni hamile bırakamam. Yapamam."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Saçlarını alnından geriye doğru tarayıp öperken yüzü hüznüldü. "Ben kısırım, tamam mı? Bunu kesinlikle biliyorum. Seni ya da başka bir kadını hamile bırakmamın hiçbir yolu yok."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Yeni bir düşünce aklına gelene kadar kendini daha iyi hissediyordu. "Peki ya hastalıklar?"

Adam onunla alay etti. "Sadece seninle birlikte oldum. Bunu sana söylemiştim."

Ona doğruyu mu söylüyordu? Dürüst olmak gerekirse, buna inanmakta zorlanıyordu. "Bundan emin misin? Bir acemi gibi sevişmiyorsun."

Çıplak göğsüne, kalbinin üzerine küçük bir X işareti yaptı. "Kalbimin üstüne. Bu kadar yakın olmak istediğim tek kadın sensin. Yemin ederim."

Bu sözler onu derinden etkiledi. Ona gülümsedi. "Kısır olduğun için çok üzgünüm."

Kısa, acı bir kahkaha attı. "Üzülme. İnan bana, en iyisi bu."

Ama bu nasıl olabilir? Onun gibi bir adamın evi çocuklarla dolu olmalıydı. Koruyucu ve nazikti. Hastaydı.

Yanağına dokunmak için uzandı. Gözlerini kapatarak, bluzunun düğmelerini açarken avucunu öptü.

Adam ellerini sağ göğsünün üzerinde gezdirip sütyeninin üzerinden okşarken Marguerite ürperdi. Adamın yeniden sertleşmeye başladığını görebiliyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece senin yanında yapıyorum."

Başını iki yana salladı. "Doğru şeyleri söylemeye devam edersen seni tutmak zorunda kalabilirim."

Önce bluzunu sıyırdı, sonra uzanıp sütyenini çözdü ve yavaşça eteğini çıkardı. Marguerite kendini oturma odasında çırılçıplak bulduğunda yutkundu. Wren ayakkabılarını tekmeledi, ardından pantolonunu tamamen çıkardı.

Adam ona uzanıp öperken yüzündeki ifade onu yaktı. Elini adamın ön kolundaki renkli dövmenin üzerinde gezdirdi. O kadar güzel bir sanat eseriymi ki, orman otlarının arasından dışarı bakan saklanmış bir kaplanı gösteriyordu.

Wren şeytani bir sırıtişla geri çekildi. "Seninle ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Sanırım bunu zaten yaptın."

Güldü, sonra onu arkadaki küçük avluya açılan sürgülü cam kapıya doğru çekti.

Adam perdeyi kenara çektiği anda Marguerite tereddüt etti. "Ne yapıyorsun?"

"Havuzunda sevişmek istiyorum."

Tamamen karşı çıkan bir ses çıkardı. "Delirdin mi sen? Güpegündüz hava aydınlık. Biri bizi görebilir."

"Kimse bizi görmeyecek."

"Bull! Bunu bilemezsin."

Başını eğerek kadının göğsünü hafifçe okşadı. Marguerite onun sıcak dilini teninde hissedince inledi.

"Kimse bizi görmeyecek, Maggie. Söz veriyorum." Doğruldu. "Bana güveniyor musun?"

Bu onun yapması gereken bir şey değildi. "Bildiğimiz kadarıyla dışarıda kameralı muhabirler olabilir."

"Eğer varsa, filmi teslim edemedi onları öldürürüm."

"Evet, doğru."

"Yemin ederim, dışarıda kimse yok, Maggie. Hadi, benimle maceraya atıl."

Marguerite bunu düşünürken dudağını ısırıldı. Babası ölecekti ...

Ama bu babasının hayatı değildi. Bu onun hayatıydı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Garip bir şekilde heyecan vericiydi... canlandırıcıydı.

Erotik....

"Tamam, ama yakalanırsak..."

"Beni iğdiş etmene izin

vereceğim."

Ona sahte bir kızgınlıkla baktı.

"Bakacağım." "Biliyorum."

Adam kapıyı açıp onu verandaya çekerken korkuyla dudağını ısırıldı. Bu kesinlikle dehşet vericiydi ama yine de dışarıda, güneş ışığında, çıplak olmak garip bir şekilde iç gıcıklayıcıydı.

Endişeyle etrafına bakındı, yarı yarıya onları gözetleyen birini bulmayı bekliyordu ama rahatladı, sadece ikisi vardı. Mahremiyet konusunda her zaman paranoyak olan babası, bahçenin etrafına yüksek çalılar dikmeleri için bahçıvanlar tutmuştu. Gerçekten de kimsenin onları gözetlemesine imkân yoktu.

Wren havuzuna dalması için onu serbest bıraktı. Suyun yüzeyine çıktığında onu hâlâ betonun üzerinde dururken ve elleriyle örtünebildiği kadar örtünürken buldu. Güneş ışığı tenini öperken kesinlikle çok güzeldi.

"Bana katıl, Maggie."

Onunla birlikte havuza girmeden önce gülümsemesi bir an için utangaçtı. Tüm kaplanlar gibi Wren de suda oynamayı severdi. Yüzeyin altında nefesini bir insandan çok daha uzun süre tutabilirdi.

Suyun altına daldı ve kendini avına doğru itti. Yüzeye çıkmadan önce suyun altında kızın kalçasını ısırdı.

Marguerite, Wren'in çıplak vücudunu suyun içinde kendi vücuduna yaslanmış olarak hissettiğinde ürperdi. Kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirmek için kalçalarını birbirinden ayırdı. Wren'in şişmiş aletinin ucu göbeğine bastırırken, Marguerite suyun vücudunun en hassas bölgesine değdiğini hissederek inledi.

Wren'e baktı. Yüzünden geriye doğru taranmış saçlarıyla muhteşemdi. Yüz hatları gerçekten de mükemmeldi. Ama o zamana kadar onun artık gözlerini kendisinden saklamadığını fark etmemişti. Toplum içindeyken de bakışlarını aşağıda tutuyor ve saçlarını gözlerinin üzerine örtüyordu.

Ama onun yanındayken yapmazdı. Eğer saçlarını gözlerinden çekerse, o da öyle bırakırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Sadece tanıştığımız gecedен ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum."

Adam kendini tekrar içine sokarken gözlerini kapattı. Bir erkek nasıl bu kadar çabuk tekrar seks yapmaya hazır olabilirdi? "Ben farklı değilim Maggie. Ben hâlâ aynıyım."

Ama onun yanında öyle değildi. Çok daha açık ve güvenilebilir. Normalde başkalarıyla konuşmazken onunla konuşuyordu. Bu da ona karşı son derece şefkatli olmasını sağlıyordu.

Tıslayarak kendini adamın şaftının üzerine bıraktı ve onu itmeden önce vücudunun içine kadar aldı. Ondan yüzerek uzaklaştı.

"Maggie?" diye seslendi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Suya bastı. "Hayır. Ama beni istiyorsan, yakalamak zorundasın."

Suyun altına dalmadan önce gülümsedi ve ona doğru yöneldi. Marguerite ciyaklayarak onu havuzdan çıkan beton basamaklara doğru koşturdu.

Wren onu tam basamaklara ulaştığında yakaladı. Wren'i şoke eden şey, kızın onu suyun içinde ters çevirip basamaklara sıkıştırması oldu. Tabii ki gerçekten kıştırılmamıştı, onu kolayca alt edebilirdi. Ama onun için ne planladığını merak ediyordu.

Onu avucunun içine almadan önce dudaklarını öptü. Aletini ucundan kabzasına kadar nazikçe okşarken aldığı zevk gözlerini kör etti.

Bacaklarının arasına girecek şekilde kendini hareket ettirdi. Wren basamaklara doğru eğildi, sonra yukarı çıktı, böylece isterse onun üstüne çıkabilecekti.

Bunun yerine, kalçasını elleriyle kavradı ve sudan çıkana kadar kalçalarını kaldırdı. Ona ne yaptığını sormaya başladı ama daha konuşmadan onu ağzına aldı. Beklenmedik zevk karşısında sersemleyen adam elinin kaymasına izin verdi ve başı suyun altında kaldı.

Wren sudan çıktı ve Maggie'nin kendisiyle alay eden kahverengi gözlerini görünce irkildi. "Seni boğmak istememiştim."

Öksürmeye devam ettiği için konuşamıyordu.

Onu kenara doğru itti, böylece başını kuru betona yaslayabilirken, ağzıyla onu kızdırmaya devam etti.

Wren onun kendisinden zevk almasını izlerken kendinden geçerek başını salladı. Kızın dili sikinin etrafında dönerken yüzünü avuçlarının arasına aldı. Onu orada görmek... dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Daha önce hiç bu kadar mutluluk verici ya da tatlı bir şey tanımamıştı.

Şiddetli, kör edici bir zevk dalgasıyla boşaldı. Ama yine de geri çekilmedi. Adamın vücudundaki son zevki de alana kadar onu kızdırmaya devam etti.

Wren onun hareketleri ve içindeki garip şefkat karşısında tamamen afallamıştı.

Çiftleşme işaretini bekleyerek eline baktı. Elbette hiçbir kadın eşi olmadan ona böyle hissettiremezdi. Ama yine de etinde bir yanma yoktu, kaderlerinde eş olduklarına dair sihirli bir işaret yoktu.

Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı, hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi. Kadının vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya getirdi ve onu kollarının arasına aldı.

Yanağını öpmeden önce, "Teşekkür ederim Maggie," dedi.

Marguerite ona sımsıkı sarılırken tam bir mutluluk içinde iç çekti. Eğer yapabilseydi, hayatının geri kalanında bu mükemmel anın içinde kaybolurdu.

Havuzdan hiç çıkmak istemezdi.

"Wren?" diye sordu, başını göğsünden kaldırıp ona bakarak. "Moral bozmak falan istemiyorum ama beni bir daha terk etmeyeceğini bilmem gerek. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve evime gelen her erkeğin üzerine atladığımı düşünmeni istemiyorum."

Ona çekingen bir gülümseme sunarken parmaklarıyla yanağını okşadı. "Seni görmeye devam etmek istiyorum Maggie. Bunu her seferinde bir gün yapalım ve neler olacağını görelim. Tamam mı?"

Başını salladı, sonra başını onun göğsüne yasladı.

Wren gözlerini kapadı ve düşünceleri içinde çalkalanırken ona sarıldı. Katagaria ve insanlar birbirine karışmazdı. Onun ölmesini isteyen pek çok Katagaria ve insan olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir geleceği olup olmadığını bile bilmiyordu.

Tek bildiği, eğer bir tane varsa, onun da içinde olmasını istediğiydi.

Ama bu ona da bağlı değildi. Kaderlerin acımasızlığını herkesten daha iyi biliyordu. Bir an sizi kutsarlar, sonra da lanetlerlerdi.

Ve daha iyi bir şey beklememesi gerektiğini bilecek kadar lanetlenmişti. Hayır, bir şeyler olacaktı. Bunu derinden hissedebiliyordu. Maggie ile geçireceği zaman sınırlıydı. Tek umudu, hissettiği bela geldiğinde

sadece omuzlarına. İsteyeceği son şey Maggie'nin kendisi yüzünden incinmesiydi.

Ama kesin olan bir şey vardı. Kollarındaki kadını korumak için seve seve canını verir ve onu tehdit eden herkesi öldürürdü.

Bölüm 8

Neratiti

Avustralya kıyılarında gizemli bir ada En
azından şimdilik ...

Dante Pontis, bordo ve altın rengiyle dekore edilmiş geniş dairesel odada cisimleşirken yönünü bulmak için durakladı. Siyah mermer zeminden yaldızlı tavana kadar uzanan açık pencerelerden odanın her tarafındaki okyanusu görebiliyor ve duyabiliyordu.

Şüpheli ve gizemli arabulucuları Savitar, suyu severdi ...

Hem de çok.

Oda eski bir sultanın çadırını andırıyordu. Gösterişli bir şekilde dekore edilmişti ve ortasında, Dante'nin her zaman sarayın geri kalanının neye benzediğini merak etmesine neden olan devasa bir yuvarlak masa vardı. Ama hiçbir Varlık Avcısı sarayın geri kalanına girmek için bir davetiye almamıştı.

Arabulucuları mahremiyetini ciddi şekilde koruyordu. Aşırı paranoya noktasına kadar.

"Merak kediye öldürür" şeklindeki insan deyişi aslında bir zamanlar saraya göz atmak için konseyin kapısından gizlice geçmeye çalışan Arkadyalı panterden geliyordu.

Savitar onu oracıkta kızartmıştı.

İlgi çekici bir nokta olarak, memnuniyet kediye geri getirmedi. Dünyada kediye yeniden canlandırmaya yetecek kadar büyü yoktu.

Bir zamanlar canlı bir yaratık olan büyük, siyah, için için yanan bir nokta. Bu tek olay Savitar'ın ne demek istediğini çok iyi anlatmıştı. Büyük adamla uğraşma.

Pek espri anlayışı yoktu.

Tüm rahat kişiliğine rağmen, Savitar bir anda kışınıza ortaçağı yıkabilirdi. Ve Dante bir zamanlar Orta Çağ'da yaşadığı için, bu kavramı herkesten daha iyi anlıyordu.

Dante dışarıdaki martıların cıvıltısını duyunca sinirli bir nefes verdi. Omegrion'da görünme çağrısı daha iyi bir zamanda gelemezdi ... tüm alaycı ifadeleri ekleyin.

Kardeşi Romeo son üç gündür ağır bir grip geçiriyordu ve panterin yavruları, babaları onları zapt edemeden Dante'nin evinin içinde koşturup duruyordu.

Dante'nin karısı Pandora her an bir panter yavrusu düşürmek üzereydi ve diğer iki kardeşi Mike ve Leo barı onsuz da işletebileceklerine karar vermişlerdi.

Evet, burayı yakıp yıkmadan ya da daha kötüsü Pandora onsuz doğuma girmeden önce eve dönmesi gerekiyordu. Bu durumda pantherswan'ı onu iyice iğdiş edeceğine söz vermişti. Bu düşünce bile onu çileden çıkarmıştı. Cesur küçük pantervanını tanırdı, bu gerçekten de çok acı verici olurdu. Ve yavrularına hamileliğinin verdiği rahatsızlık göz önüne alındığında, bundan büyük keyif alacaktı.

Toplantı için orada toplanmış olan küçük kalabalığı taradı. Sekiz üye, hepsi de orada olmaktan en az kendisi kadar heyecanlı görünüyordu. Şimdiye kadar burada olanların hepsi Katagaria'ydı. Bu onu şaşırtmadı.

Arkadyalılar, sanki hayvan kuzenleriyle tek başlarına yüzleşmekten korkuyorlarmış gibi, Omegrion'da birlikte görünme eğilimindeydiler.

Öyle de olmalılar. Hayvanları avlamayı ve öldürmeyi seven Arcadialılara kan borcu olmayan tek bir Katagaria ailesi yoktu.

Arcadian ve Katagaria liderlerinin ya da her bir klanın Regis'lerinin kavga etmeden bir araya gelip oturabilmeleri onu hep şaşırtmıştı. Geçmişte taşkınlıklar olmadığı söylenemezdi. Ancak bu taşkınlıklar Omegrion'un arabulucusu tarafından hızlı ve acı verici bir şekilde ele alınmıştı.

Savitar oyun oynamazdı. Kurallarını ihlal eden biri olursa, onu hemen kızartırdı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ve büyük bir zevkle.

Dante'nin öfkesinin bir kısmı Fury ve Vane Kattalakis'i bir köşede birbirleriyle konuşurken gördüğünde azaldı. Dante bu kurtlarla yıllar önce tanışmıştı ama burada birlikte olmalarını tuhaf bulmuştu. Omegrion, her hayvan dalının sadece Regis'inin ya da başının tüm türlerini temsil etmek üzere gönderildiği bir toplantıydı.

Sadece bir Katagaria kurdu bulunmalıdır.

Dante gibi vahşi bir yaratık olan Vane'in uzun, koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Fury ise sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Dante gibi Fury de tamamen siyah giyinmişti, Vane ise beyaz bir tişört ve kahverengi deri ceket üzerine bir kot pantolon giymişti.

"Kurtlar," dedi Dante onlara yaklaşırken selamlayarak.

Önce Vane onun elini sıktı, sonra da Fury. Dante, Vane'in avucunda bir çiftleşme izi olduğunu fark edince sırıttı.

"Görünüşe göre son görüşmemizden bu yana ikimiz de etiketlenmişiz," dedi Vane.

"Evet," dedi Dante gülerek. "Cehennem dondu, ha?" Fury güldü. "Hiçbir fikrin yok."

Dante iki kardeşe baktı. "Peki nasıl oluyor da Katagaria Lykos'un iki temsilcisi oluyor?"

Vane ona uğursuz bir gülümseme verdi. "Öyle değil." Dante kaşlarını çatı.

Fury'nin mavi gözleri mizahla dans ediyordu. "Ben Katagaria Regis'iyim. Vane ise Arcadian Regis'i."

Bu haber Dante'yi şaşkına çevirdi. Bu mümkün değildi. Vane Katagaria'ydı. "Hayatta olmaz."

Vane başını salladı. "Dediğin gibi, cehennem dondu."

Dante başını salladı. "Evet ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Doğum kusuru," diye açıkladı Vane. "Ergenlik çağında Katagaria'dan Arcadian'a geçtim ama yakın zamana kadar kimseye söylemedim."

Vane'in yüzünün yarısında bir Arcadian Sentinel'in stilize işaretleri belirince Dante donakaldı. Onlar Katagaria'lı kuzenlerini öldürmek için gönderilen insan askerlerdi. Bu nedenle, Dante varlığının her parçasıyla onlardan nefret ediyordu.

"Sakin ol, Dante," dedi Fury. "Vane bizden biri gibi büyüdü. Katagaria olarak. O diğer Sentineller gibi değil."

sebeb."

"Öyle olmasa iyi olur," dedi Dante esprisi kaçarken. "Bir limani yönetiyor olabilirim ama bir Sentinel'i sevmiyorum."

İşaretler soluklaştıkça Vane, "Bu ikimiz için de geçerli," dedi. "İnanın bana, hayatımda çılgın Nöbetçiler yüzünden çok şey kaybettim ve onların haçlı seferine katılmadım. Barış?" Elini Dante'ye uzattı.

Dante onu sallamadan önce tereddüt etti. Her şey düşünüldüğünde, kurda saygı duyuyordu. "İnsan, ha? Senin için gerçekten üzuldüm."

Vane ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Evet, ben de."

Neşesi yerine gelen Dante kurda gülümsedi. "Dostum, yine de sana saygı duymak zorundayım. Omegrion'da iki oy. Bu etkileyici. Belki şansım yaver gider de yavrularımdan biri ergenlik çağında Arkadyalı olur ve bana bir oy daha verir."

Fury bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Eşin Arkadyalı mı? Onun halkı hakkında ne hissettiğini biliyor mu?"

Dante ayıldı. "O biliyor. Ama önemli olan tek şey benim onun hakkında ne hissettiğim ve onun bundan bir an bile şüphe duymaması."

Fury ve Vane başlarıyla onayladılar.

Birkaç Katagaria daha odaya girerken Dante etrafına bakındı. "İkinizden birinin neden burada olduğumuza dair bir fikri var mı?"

Vane iç çekti. "Trelasa'lı bir Katagari hakkında olduğunu duydum."

Dante nefesini dişlerinin arasından emdi. Trelosa kuduza benzeyen bir hastalıktı. Ergenlik döneminde kendi türlerine bulaşan bir çılgınlıktı. Kimse buna neyin sebep olduğundan emin değildi. Ancak bir kez kana karıştığında, konakçıyı tüketiyor ve onları ayırım gözetmeyen bir katil haline getiriyordu. Bilinen bir tedavisi yoktu. Bir Katagari ya da Arkadyalı'nın bu hastalığa yakalandığı tespit edildiğinde avlanır ve öldürülürdü.

"Suçlamayı kim getiriyor?" Dante sordu.

Vane köşedeki uzun boylu sarışın adamı gösterdi.
"Kaplanlardan biri."

Dante pahalı taba rengi ipek Versace takım elbise giymiş olan adamı inceledi. Kaplanın her gözeneğinden para ve sofistike bir hava damlıyordu.

Dante'nin bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Bu Lysander değil." Lysander Stephanos, Dante'nin tanıdığı herkes kadar asık suratlı olan ve tabaklanmış siyah deri olmadığı sürece taba rengi hiçbir şeyin içinde ölü olarak yakalanmayacak olan siyah saçlı bir kaplandı. "Tigarian Regis olarak değiştirildi mi?"

Fury inanmayan bir ses tonuyla, "Olamaz," dedi. "Lysander'ı alt edecek cesarete ve beceriye sahip kaplanla tanışmak isterdim. O çocuk kahvaltıda ayı yiyor."

"Ayı panterden daha iyidir," dedi Dante hınzır bir kahkahayla.

Vane gözlerini devirdi. "Bunun adı Zack. Lysander'ın gelmesini bekliyor ama görünüşe göre Sander suçlama konusunda Zack kadar ikna olmuş değil."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sander iddiasının haklı olduğunu düşünseydi, Zack'in burada olacağından şüpheliyim."

Bu Dante'ye mantıklı geldi. Kaplan türleri arasında tipik olduğu üzere, Lysander çok yalnızdı ve kimsenin ya da hiçbir şeyin kendi alanına girmesinden hoşlanmazdı. "O zaman onu kim destekliyor?"

"Emin değilim," dedi Vane, "ama ilginç olacak."

Dante öyle umuyordu. Sıkıcı bir toplantıdan daha kötü bir şey olamazdı.

Parlak bir ışık parladı ve Lysander odanın öbür ucunda belirirken Dante irkildi. Bol siyah Hint ipek pantolonu ve altın işlemeli uzun kolsuz siyah bir yelek giymiş olan kaplanın belden yukarısı çıplaktı. Sağ omzunun tamamı ve pazısı, kılıçla delinmiş bir kalbi gösteren renkli bir dövmeyle kaplıydı. Siyah dalgalı saçları yüzünün etrafına gelişigüzel dökülüyordu.

Sarışın kaplan Lysander'ın alışılmışın dışındaki görüntüsünü görünce alay etti. "Ormandan yeni mi geldin?"

Lysander bakışlarını tehditkâr bir şekilde kısa boylu kaplanın üzerine dikti. "Benimle taşak geçme, hijda. Sadece insan formundan hoşlanıyorum ve erkeklere ilgi duymadığım için burada olmaktan memnun değilim."

Dante, Lysander'ın diğer kaplanı desteklemediği konusunda haklı olan Vane'le eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. Özellikle de kaplanın erkekliğine yönelik Hintçe hakareti çok hoşuna gitmişti.

Lysander kaplanın yanından geçerek büyük yuvarlak masaya oturdu ama onun da diğerleri gibi gitmek için sabırsızlandığı belliydi.

Dante arkasını döner dönmez hemen sağında bir şey parladı. Dante, Damos Kattalakis'in onlardan birkaç adım ötede belirmesini izledi. Damos bir

Arcadian Drakos. Ejderha ortaçağ zırhı giymişti, bu da anlamlıydı çünkü ejderhaların çoğu geçmişte açık arazilerin ve keşfedilmemiş bölgelerin insanlardan saklanmalarını kolaylaştırdığı yerlerde yaşıyordu.

Fury ve Vane gibi Damos da babalarının sihirli bir şekilde kendi ırklarını yarattığı kraliyet kardeşlerinin soyundan geliyordu.

Damos başını onlara doğru eğdi. "Kurtlar. Panter."

"Ejderha," dedi Dante ama elini Damos'a uzatmadı. Birkaç saniye önce karısı ve Vane dışında, Dante hiçbir zaman bir Arkadyalıya kendi isteğiyle dokunmamıştı.

Damos elini Vane'e uzatırken eğlenmiş görünüyordu. "Seni tekrar görmek güzel kuzen."

Vane onun elini sıkarak, "Siz de," dedi.

Damos Fury'nin elini sıkarken, diğer dokuz Arkadyalı odaya girdi ve Katagaria'nın hiçbirine selam vermeden büyük yuvarlak masadaki yerlerini aldılar.

Dante onların hareketlerine dudak büktü. "Şu korkmuş küçük çocuklara bakın. Savitar onları korumak için buraya gelmeden önce gösterecek cesareti bulmalarına şaşırdım."

"Burada olmadığımı kim söyledi?"

Dante arkasından gelen derin, hafif aksanlı sese başını salladı. Bir metre sekiz santim boyundaki Savitar heybetli bir görüntüye sahipti. Dante ondan korkmuyordu ama bu kadim varlığa karşı büyük bir saygı duyuyordu.

Savitar'ın siyah gözlerinde karşılıklı bir saygı parıltısı vardı. Uzun koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve teni

tonu Dante'nin İtalyan teni kadar koyuydu. Savitar'ın küçük, iyi kesilmiş bir keçi sakalı vardı. Kimse Savitar'ın kökeninden emin değildi ama İspanyol, İtalyan ve hatta Arap olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

Her zamanki gibi, Dante'ye eski bir Mısır tasarımını hatırlatan uzun, lacivert, dökümlü bir cüppe giymişti. Ama dikkat çeken şey ayağındaki koyu kahverengi Birkenstock ayakkabılardı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Dante gülerek. "Büyük olanı kuzey kıyısından mı geliyor?"

"Evet." Savitar'ın ses tonu son derece ciddiye. "Öyleyse elimizi çabuk tutalım. Elimde bir tahta, bir dalga ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir bebek var ve üçünden de faydalanmak istiyorum."

Savitar onların yanından ayrıldı.

"Hayvanlar. İnsanlar," dedi, kendisini bu besin zincirinin en tepesindeki kişi olarak ilan eden bir yürüyüşle odada ilerlerken. "Çömelin."

Dante, Savitar'ın seçtiği sözcükler karşısında yüzünü buruşturdu. Bu ifadeden gerçekten nefret ediyordu.

Arkadyalı bir çakal olan Constantine, Savitar'la alay etti ki bu çok kötü bir hareketti. "Biz dinlemeyiz-"

Sözleri Savitar'ın elini çakalın bulunduğu yöne doğru sallamasıyla anında kesildi. Çakal sanki görünmez bir el onu boğuyormuş gibi nefes nefese kalmaya başladı.

"Sen yeni bir küçük serserisin," dedi Savitar uğursuz bir ses tonuyla, Were-Jackal'a yaklaşırken. Savitar gözlerini ona dikti. "Öğreneceksin."

Çakal hemen oturdu... tıpkı diğerleri gibi. Zavallı hayvan, morarmış boğazını ovuştururken hırıldamaya devam etti.

Dante biraz daha yavaştı ama o bile Savitar'ın son derece sınırlı sabrını test etmekten daha iyisini biliyordu. Savitar'ın güçleri buradaki her yaratıkla alay ediyordu.

Savitar masada olmayan tahtına oturdu. Bir cankurtaran ya da hakem koltuğu gibi yan taraftaydı.

Savitar'ın burada bulunma sebebi de buydu. Hem onların hem de temsil ettikleri insanların ve hayvanların hayatlarını korumak için.

Yastıklı tahtında arkasına yaslanan Savitar, her birine sıkılmış bir bakış attı. "Pekâlâ, millet ve hayvanlar, bir sonraki büyük dalganın yoluma çıkmasına tam kırk iki dakika on üç saniye var ve bunun, tahtamın üzerinde onu beklemek için zamanında bitmesini bekliyorum."

Savitar uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Ama aramızda birkaç yeni yüz olduğuna göre, bu gülünç derecede sıkıcı pedagojiden vazgeçmeme izin verin.... Dinleyin, dinleyin, Omegrion Odası'na hoş geldiniz. Burada Arcadian ve Katagaria patriyalarının her bir kolundan birer temsilci olarak toplanmış bulunuyoruz. Barış yapmak için barış içinde geldik." Savitar sanki bunu düşünmek bile gülmesine neden oluyormuş gibi homurdandı. "Ben senin arabulucunum, Savitar. Ben var olan ve bir gün yeniden var olacak olan her şeyin özetiyim. Ben kaostan düzen, düzenden kaos yaratırım-"

Kadınlardan biri alay ederek sözünü kesti. "Kim bu adam ve neden onu dinlemek zorundayız? Ne zamandan beri bir insandan emir alıyoruz?"

Dante masanın karşısındaki Arcadian Litarian koltuğunda oturan minyon bir esmerin olduğu yere baktı. Zavallı dişi aslanın onun ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yarı yarıya Savitar'ın onu toza çevirmesini bekliyordu.

Bunun yerine, Katagaria Litarian temsilcisi Paris Sebastienne ona doğru eğildi ve konuştu. "Tatlım, o insan değil. Şuradaki Leo'yu görüyor musun?" Dante'den üç koltuk aşağıda oturan yaşlı, kır saçlı Arkadyalı ayıyı işaret etti. "Ne zamandır konseyde oturuyor Leo? Dokuz yüz yıldır mı?"

"Tam olarak dokuz yüz seksen iki."

"Evet," diye devam etti Paris. "Ve Savitar ondan önce geldi. En başından beri bu konseye başkanlık ediyor ve dikkat edin, Savitar otuz yaşlarında görünüyor. Ne olduğunu bilmiyoruz ama bizden biri değil ve insan da değil. Ve inanın bana, ona bulaşmak istemezsiniz."

Savitar sert bir sesle, "Bu hiç de eğlenceli olmayan özetleme için teşekkür ederim," dedi. "Bir dahaki sefere uykusuzluk çektiğimde kimi arayacağımı biliyorum. Bu arada, muhtemelen bir yıl daha yaşamak isteyen küçük dişi aslan, bir daha sözümü kesme. Bundan hoşlanmıyorum ve hoşlanmadığım şeyleri öldürme eğilimindeyim."

Savitar solundaki boş koltuğu gösterdi. "Burası Arcadian jaguarı Regis'in eskiden oturduğu yer. Şimdi orada kimsenin olmadığına dikkat edin."

Kadın bunu görünce kaşlarını çattı. "Ne oldu ona?"

"Beni kızdırdı."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden diğer jaguarlardan biri onun yerini almadı?"

"Beni çok kızdırdı... hem de çok."

Paris eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Hiç Arkadyalı jaguar kalmadı. Savitar onların tüm soyunu yok etti."

Ağzıyla büyük bir O harfi yaparken gözleri büyüdü. Boğazını temizledi ve yatıştırıcı bir hareket yaptı. "Lütfen Savitar, devam et."

"Evet-h-h," dedi Savitar, heyecanını göstermek için kelimeyi uzatarak ve çekerek. Saatini kontrol etti. "Zamanımız tükeniyor çocuklar."

Bakışlarını Nicolette Peltier'in üzerinde sabitledi. "Peki beni neden çağırdılar?"

Nicolette hepsine hitap etmek için yavaşça ayağa kalktı. "Vaktinizi aldığım için beni bağışlayın lordum. Ama üzücü haberlerim var. Görünüşe göre aramızda bir Avcı var ve koruma altındaki sığınaklarımızdan birinde bulunduğu için onunla başa çıkmak için yardıma ihtiyacım var. Yasalarımız gereği, bir yaptırım olmadan onu öldüremem."

"Sorununuzla ilgilenmekten mutluluk duyarız," diye gönüllü oldu Anelise Romano. Bir Arkadyalı Niphetos Pardalia, yani kar leoparı olan kadının gözlerinde, oradaki herkese kadınların erkeklerden çok daha kana susamış olduğunu hatırlatan bir parıltı vardı.

Savitar başını salladı. "Peki senin avcın kim, Lo?" "Wren Tigarian."

Savitar bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Wren nerede? Son Katagaria Niphetos Pardalia'sı olarak burada, Omegrion'da bir koltuğu var. Neden o koltuğa oturmadı?"

"Avcı olduğu sürece yapamaz."

Savitar dönüp sırası gelmeden konuşan sarışın kaplana baktı. Kaplan ilerledi.

Savitar'ın yüzünden Dante adamın eğlenmediğini anlayabiliyordu. "Peki sen kimsin?"

"Ben Zack Tigarian, Wren'in kuzeniyim."

Anelise havayı koklarken kaşlarını çattı. "Ama sen bir kar leoparı değilsin. Sen bir kaplansın."

"Onunla baba tarafından akrabayım. Babası bir kaplandı."

Savitar siyah bakışlarını kaplanın üzerine dikerken çenesini sıvazladı. "Peki bu konu hakkında ne biliyorsun?"

"Wren'in her iki ebeveynini de soğukkanlılıkla öldürdüğünü biliyorum. İkisini de."

Savitar ona ters ters baktı. "Madem bunu biliyordun, neden Omegrion'un önüne getirmek için bekledin?"

"Çünkü ortaya çıkmaktan korkuyordum. O zamanlar gençtim ve kuzenimden korkuyordum. İnsan Bill Laurens'ın ben kimseye söyleyemeden onu kaçırıp Nicolette'in Sığınağı'na saklamasından bahsetmiyorum bile. Wren oraya yerleştikten sonra, adalet için onun peşine düşecek gücüm kalmamıştı."

Savitar pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Ve şimdi daha iyi misin?"

"Artık ondan korkmuyorum. Hayır. Suçlarının bedelini ödeme zamanı geldi. Kendi türünde yaygın olan trelosa belirtileri gösterdiğinden bahsetmiyorum bile. Başka birini daha öldürmeden önce durdurulmalı."

Dante içinden öfke geçerken başını salladı. "Ne oldu?" Fury fısıltıyla sordu.

"Yalan söylüyor."

"Ondan yalan kokusu almıyorum."

"Evet, ama işin içinde bu kadar para varsa..." Başını asık suratla salladı. "Bay Versace'ye güvenmiyorum."

Savitar uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Görünüşe göre bu bir Katagaria sorunu. Arkadyalılar, evlerinize gidin."

İtiraz etmeye başladıklarında, Savitar onları odanın dışına, kendi zaman dilimlerine geri döndürdü.

Biri hariç hepsi.

Vane Kattalakis.

Vane kardeşi Fury'nin yanına oturmak için hareket ederken Nicolette ayağa kalktı. "Neden hâlâ burada? O bir Arkadyalı."

Savitar kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten de çok dikkatli bir ayısın, Lo. Ama Vane teknik olarak çitin üzerinde duruyor. O Katagaria Lykos'un başı sayılır."

Fury ayıya doğru şeytani bir sırıtma geçti. "Ben sadece göstermelik bir liderim ve Vane'e meydan okuyup öz kardeşimden dayak yemek gibi bir niyetim yok."

Bakışları öfkeyle iki kurda yöneldi. "O kaplana düşkündür."

Vane omuz silkti. "Ben gerçeklerden yanayım, Lo. İyi, kötü ya da kayıtsız."

Zack ilerleyerek Nicolette'in sandalyesinin arkasında durdu. "Gerçek şu ki, Trelosa Wren'in annesinin ailesinden geliyor. Ailesinin neredeyse her üyesi bu hastalığa yakalanmış. Bu yüzden Wren onların türünün son örneği. Hayatının sonunda o bile deliriyordu. Bazıları Wren'in onu ancak ona saldırdıktan sonra öldürdüğünü söylüyor."

Dante, kaplanın sözlerini düşünürken Savitar'ın yüzünü izledi.

Savitar kısa bir duraksamadan sonra, "Belki," dedi, "ama Wren artık ergenlik çağında değil. Olgunluk çağını çoktan geride bıraktı."

Zack onunla çelişti. "O sadece kırk beş yaşında. Onun türü için ergenlik altmış yaşına kadar sürebilir."

"Şart değil," dedi Savitar. "Bu genlere bağlı."

"Ergenliğe geç girdi," dedi Nicolette. "Bunu kesinlikle biliyorum. Ve sadece son birkaç gün içinde cinsel olarak aktif hale geldi. O zamandan beri giderek daha da şiddet yanlısı oldu.

Dengesiz. Hatta bu yüzden ve insan polis memurlarına saldırdığı için tutuklandı."

Başını iki yana salladı. "Bu öğleden sonra fotoğrafı çekildi ve yerel haberlere çıktı çünkü insanlar onu hayvanat bahçesinde diğer beyaz kaplanlarla birlikte bir kafeste insan olarak koşarken gördü. Bana bunun delilik olmadığını söyleyin."

Kalan Katagaria üyelerinin her birine bakarak kendi tarafına geçmeleri için yalvardı. "Onun eylemleri hepimiz için bir tehdit oluşturuyor. Eğer insanlar öğrenirse..."

"Saçmalık," dedi Dante yüksek sesle. "Bu bana açgözlülük gibi geliyor."

"Bu çok saçma," dedi Paris. "Bizler hayvanız, insan

değil. Ne zamandan beri parayı önemsiyoruz?"

Dante ellerini havaya kaldırdı. "Merhaba? Kulübüm Inferno'ya hiç gittiniz mi? Kar hanesine çok önem veririm. Aslında, dünyanın en zengin ikinci Katagari'siyim. Peki kimin ikincisiyim? Wren Tigarian. Bütün bunlar bir tuzak kokuyor." Bakışları tamamen boş olan kaplana ters ters baktı.

Lysander çenesini sıvazladı. "Bilmiyorum. Eğer bizi ifşa ettiyse..."

"Wren bir tehlike değil," dedi Vane. "Bu çocuğu tanıyorum. Sessiz ve içine kapanık biridir. Asla dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapmaz."

Nicolette Vane'le alay etti. "Peki Wren hakkında gerçekten ne biliyorsun? Seninle hiç konuştu mu?"

Vane boğazının altından hırladı ama sonunda gerçeği itiraf etti. "Şey... pek değil."

"Sizi herhangi bir şekilde kabul etti mi?"

Vane'in çenesinde bir tik başladı. "Hayır. Pek sayılmaz. Dediğim gibi, dünyadan elini eteğini çekti."

"Doğru," dedi dudağını kıvrırarak. Savitar'a baktı. "O tamamen antisosyal biri. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi dinlemeyi reddediyor. Oğullarımın ve benim hayatlarımızı tehdit etti. Şimdi de bir senatörün kızıyla çıkıyor. Söyle bana, akli başında hangi Katagari böyle bir şey yapar?"

Dante bile bunun tehlikeli bir yaşam olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Masum birini öldürene kadar bekleyecek miyiz?" Nicolette sordu. "Senatöre kendini bir Dönüşen olarak gösterene kadar bekleyecek miyiz? Zaten yeterince çocuk kaybettim. Bir tane daha kaybetmeyeceğim. I

evimden çıkmasını istiyorum. Eğer onu dışarı çıkmaya zorlarsam, beni ya da yavrularımdan birini öldürür. Bunu biliyorum. Zihinsel olarak hiç iyi olmadı."

"Henüz yirmi yaşındayken anne ve babasını öldürdü," diye ekledi Zack. "İkisi de son derece eğitimli ve güçlü yırtıcılardı. şimdi o da eğitimli olduğuna göre neler yapabileceğini bir düşünün."

Savitar Dante'ye iğrenmiş bir bakış attı. "Ben bu işte sadece bir gözlemciyim. Günün sonunda, son oylama size düşecek." Tekrar Nicolette ve Zack'e baktı. "Ama şunu unutmayın, eğer yanılırsanız, yüzleşeceğiniz şey benim gazabım olacak. Agözlölük insanlar içindir; Katagaria için değil." Zack'e sert bir bakış attı. "Haksız bir ava zorlarsan, bu sana geri döner."

"Wren bir katil," diye tekrarladı Zack. "Strati'yi çağıralım ve onu indirelim derim."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Nicolette.

Savitar derin bir iç geçirdi. "Wren Tigarian'ı avlamak ve öldürmek için iki önergemiz var. Kabul edenler, evet desin."

* * *

Wren tişörtünü silkip yüzünü yıkamak için suya koşarken içini çekti. Yorgundu ama yine de tek düşünebildiği Maggie'yi tekrar görmektir. İçindeki dürtü bir delilik gibiydi.

"Neden böyle hissediyorum?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Onun gibi bir kadınla başka bir şeyin peşinden koşmak intihardı ve bunu biliyordu. Sanki birbirlerinin arkadaşı değillerdi.

Elini tekrar kontrol etti. Şu anda bile hiçbir iz yoktu. Neden böyle hissediyordu? Bütün geceyi onunla geçirmişti ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Hiç mantıklı gelmedi.

Yüzünü yıkadı, sonra suyu kapattı ve nemli ellerini saçlarında gezdirdi. Havluya uzandığında.... etrafındaki havada garip bir çatlak hissetti.

Wren etrafındaki havayı dinleyip hissederken başını kaplan gibi eğdi.

İki saniye sonra bir yırtıcı hayvanın kokusunu aldı.

Wren döndü ama daha bakışlarını odaklayamadan keskin bir Şey göğsünü deldi. Sendeleyerek geri çekilirken küfretti.

"Tasmayı hazırla."

Sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Görüşü karardı. Wren kendisine büyü yapıldığını fark edince lanet okudu ama buna boyun eğmeyi reddetti.

"Sikerim böyle işi," diye hırladı ve insandan kaplana

dönüştü. Koridorda dört insan bulmak için dışarı

fırladı. "Vurun onu!" diye bağırdı biri.

Elinde silah olanın üzerine atladı. Temas ettiğinde, insan bir kaplana dönüştü. İnsanlardan ikisi boynuna bir ilmik geçirmeye çalışırken Wren sırtında bir acı daha hissetti. Eğer baŐarırlarsa, onu yakalayacaklardı.

Bir leopar Şekline bürünerek, tek umudunun onlardan kaçmak olduğunu biliyordu. Kapalı pencereye doğru koştu ve atladı.

aşağıdaki caddeye düştü. Cam kırıldı ve parçaları etine saplandı.

Yere sertçe çarptığında tüm vücudu zonkluyordu.

Nefes almak için bir anlığına asfalta uzandı, sonra kendini kalkmaya ve arka sokağı, caddenin aşağısındaki manastıra doğru koşmaya zorladı. Diğerlerinin onu takip ettiğini duyabiliyordu.

Koşarken kesiklerinden kan akıyordu. Onlardan kaçmak zorundaydı. Yavaşlarsa onu öldürebilirlerdi. Ama bu hızla giderse daha fazla dayanamazdı.

Trank ve kesikler arasında hızla eriyordu.

Kalbi küt küt atarken yeni bir sığınak bulması gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu.

* * *

Marguerite bulaşıklarını bitirmek üzereydi ki arka kapısının çalındığını duydu.

Kaşlarını çattı, yarı korkuyla oraya gitti. Bu saatte arka bahçesinde kimsenin olmaması gerekiyordu ve dışarıya bakmaması gerektiğini bilecek kadar çok America's Most Wanted dizisi izlemişti.

Onun yerine, polisi aramak için telefonuna uzandı.

"Maggie?"

Wren'in dışarıdan gelen sesini tanıyınca kaşları daha da çatıldı. Neden onun arka bahçesindeydi ki?

Belki de hayal görüyordu. "Maggie,

lütfen beni içeri al."

Ne olur ne olmaz diye telefonu tutmaya devam ederek perdeleri kenara itti ve onu verandada çırılçıplak gördü. Ama bundan da öte, her tarafı kan içindeydi. Nefes alış verişi düzensizdi, yüzü çizilmiş ve morarmıştı. Bir tür kaza geçirmiş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım, Wren," diye nefes aldı onu içeri almak için kapıyı açarken. "Ne oldu?"

Tkezleyerek mutfağa girerken konuşmadı.

"Wren?"

Dizlerinin zerine çöktü ve nefes nefese kalmaya devam ederken ona baktı. "zr dilerim Maggie. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Kalbi panik içinde çarparken, onun yanında diz çöktü. "Arayacağım _"

"Polis yok," dedi inleyerek. "Doktor yok." "Ama sen-"

"Hayır!" diye tersledi ve telefonu elinden kaptı. "Beni ldrecekler."

"Seni kim öldürecek?"

Adamın gözlerinin yuvalarından fırlamasını ve ayaklarının dibinde bayılmasını çaresizce izledi. Bir an sonra, yerde bir adam yerine...

Bir şeyler.

Sendeleyerek geri çekildi, yaratıktan uzaklaştı. Kar leoparı ve beyaz kaplanın garip bir karışımı gibi görünüyordu ve çok büyüktü.

Marguerite daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir yanı çığlık atmak isterken, bir yanı da gördükleri karşısında donup kalmıştı.

"Bu gerçek değil...."

Rüya görüyor olmalıydı.

Yine de yerdeki şeyle tartışmak mümkün değildi. Evinin içine doğru uzanan kanlı ayak izlerine baktı. Onlar insandı.

Onlar Wren'in.

Ve tigardda durdular....

"Sinir krizi geçiriyorum. Hayal görüyorum." İşte buydu. Bir flashback yaşıyordu.

Uyuşturucu kullanmıyorsun.

"Peki o zaman, lütfen bana bu saçmalığı açıklar mısın?"

Ama hiçbir açıklama yoktu. En azından mantıklı bir açıklama yoktu. Wren evine biri onu dövmüş gibi bir halde gelmişti ve şimdi yerde kanlar içinde bir hayvan yatıyordu.

Yerde kanayan büyük bir hayvan.

"Tamam, Marguerite, New Orleans'ta yaşıyorsun. Anne Rice ve Jim Butcher okuyorsun. Gümüş Kurşun'u gördün.... ama o kurt adam değil."

Hayır, o başka bir şeydi.

Ve şimdi onun kendisine açıkça söylemeden ne anlatmaya çalıştığını anlıyordu. Sonra tekrar, ona tam olarak

ne olduğunu ve aptalca bir kenara ittiğini söyledi.

Şimdi onun neden kaplan kafesine atlayabildiğini ve yaralanmadığını anlıyordu. Kurşun yarısından nasıl bu kadar hızlı iyileşebildiğini.

O insan değildi. En

azından tam olarak

değil.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Adamın sözleri kadının içinden geçti. Büyük olasılıkla, bayıldığı anda neler olacağını biliyordu - muhtemelen daha önce geceyi onunla geçirmeyi reddetmesinin nedeni de buydu. Yine de ihtiyacı olduğu anda onu arayacak kadar ona güvenmişti.

Hayatı artık onun ellerindeydi. Eğer polisi, ambulansı ya da hayvan kurtarma ekibini ararsa, onu bir kafese kapatacaklar ve asla dışarı çıkmasına izin vermeyeceklerdi.

Ya da daha kötüsü, onun da belirttiği gibi, onu öldürebilirlerdi.

Kalbi hızla çarparak, yerdeki iri kediye yaklaştı. Titreyen bir el ile yumuşak postuna dokunmak için uzandı. Kalın, ipeksi bir kediye okşamak gibiydi. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemişti. Düşüncesizce yüzünü kürke gömdü ve kürkün tenini okşamasına izin verdi.

"Gerçekten sen misin, Wren?"

Hiçbir şekilde cevap vermedi.

Ve hala kanaması vardı.

Yerde ölmesinden korkan kadın, onu yerinden oynatmaya çalışmış, ancak onun yaklaşık

arabası gibi. Ne yapacağına dair başka bir fikri olmadığından, alkol, antibiyotik krem ve bandaj almak için banyosuna gitti.

"Ne olacak ki?" dedi onları toplarken. "Kurşundan sonra yeterince hızlı iyileşti. Bütün tuhaf Varlık-İnsanlar çabuk iyileşir, değil mi?" Eğer onu sararsa, kısa sürede ayağa kalkıp dolaşmaya başlayabilirdi.

En azından öyle umuyordu.

Ama onun yanına dönüp yaralarını temizlemeye başladığında, ona kimin ya da neyin ve neden zarar verdiğini merak etmekten kendini alamadı. En önemlisi de, bunu her kim yaptıysa onu bulup bulamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ve onu.

Bölüm 9

Wren yavaşça uyandığında kafatasında, vücudunun her bir parçasında yankılanıyormuş gibi görünen şiddetli bir ağrıyla karşılaştı. Gözlerini yavaşça kırpiştirarak açıp odaklanmaya çalışırken kulakları uğulduyordu.

Gördüğü ilk şey koyu yeşil bir kanepeydi. Hangi cehennemdeyim ben?

Birden her şey geri geldi. Onu kovalayan kaplanlar. Onu bayıltmaya çalışan insanlar. New Orleans'ın arka sokaklarındaki çılgınca koşuşturma. Başka bir avcıdan kaçmak için caddenin karşısına geçerken ona çarpan araba.

Çarpışmanın etkisiyle Decatur Caddesi'ndeki bir dükkâna uçmuş ve kar leoparından kaçan turistler ve silahlı adamlardan oluşan kargaşa, peşindekilerden kaçmasını sağlamıştı.

Başka seçeneği olmadığı için Maggie'ye gitmişti.... Kuyruğu seğirdi.

"Oh Tanrım."

Maggie'nin sesiyle irkilerek başını kaldırdı ve onu mutfakta dikilmiş, gözleri kocaman açılmış bir şekilde izlerken gördü. Kadın dehşete düşmüştü. Keskin kokusu içindeki yırtıcıyı çağırıyordu.

Onun tarafından evcilleştirilmiş bir yırtıcı.... Bir kez olsun içindeki canavar huzur içindeydi. Saldırma arzusu yoktu. Zarar verme arzusu yoktu.

Bunun yerine, sadece onun sıcak elini kürkünün içinde hissetmek istiyordu....

"Sorun yok kedicik," dedi insanların küçük çocuklar ve evcil hayvanlar için ayırdığı o tuhaf tiz sesiyle. "Güzel bayanı yeme, tamam mı? Sana zarar vermeyecek evlat. Sadece üzerine atlamaman için buraya gelecek. Lütfen saldırma."

Biraz daha yaklaştı ve onu dikkatle süzdü. Onunla tekrar konuşurken sesi iki oktav düştü. "Gerçekten orada mısın, Wren? Ben olduğumu biliyor musun?"

Wren yapmak üzere olduğu şeye hazırlanmak için derin bir nefes aldı ve kendini insan formuna geri döndürdü. Acısı on kat arttı ama onu bilinçsiz kedi formuna geri sürüklemekten önce bastırdı. Ona odaklandı. "Sen olduğunu biliyorum Maggie."

Marguerite sonunda korktuğu ve umduğu şeyin doğrulandığını görünce rahatlayarak yutkundu. Wren gerçekten de kedi idi.

Korkmuş ve gergin bir şekilde, adamın çıplak sırtını ve bacaklarını örten battaniyelerden biriyle yerde yüzüstü yattığı küçük mesafeyi geçti. Sanki başka bir tür kedi ona saldırmış gibi sırtının her yerinde çizikler ve ısırıklar vardı. Sarı saçları gözlerine düşerek onları kapatırken, ona bir kedinin gerinmesini hatırlatacak şekilde hafifçe yukarı kalktı.

Onun yanına diz çöktü ve çıplak sırtına rahatlatıcı bir el koydu. Yavaşça yuvarlandı, hareket ederken hafifçe inledi, böylece sırtüstü yatıyor ve ona bakıyordu.

Göğsünde de kesikler ve çürükler vardı. Özellikle sol göğüs kafesinin tamamını kaplayan kötü bir siyah çürük vardı. İz yukarıya, göğsüne doğru yükseliyordu.

göğsüne, kalbine kadar. Sadece nefes almak bile onu öldürüyor olmalıydı ama yine de onu hayrete düşüren bir metanetle acısına katlanıyordu.

Başını yastığına yaslayan adam, o yakıcı mavi gözleriyle ona baktı. Sadece onlar bile içinde bulunduğu acıyı ele veriyordu. Bundan da öte, artık onun hakkındaki gerçeği bildiği için kendisini reddetmesinden duyduğu korkuyu görüyordu.

Sanki böyle bir şey yapacakmış gibi.

"Benden korkma Maggie."

Yumuşak saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için uzanırken başını salladı. İnsan formundayken ateşi çok yüksekti. Cildi o kadar sıcak ve nemliydi ki bu onu daha da korkutuyordu. Yüzünde hâlâ bazı kesikler ve morluklar vardı, alt dudağında da bir kesik vardı ama bunlar arka kapıda belirmediği geceki kadar kötü değildi.

Yerde baygın yattığı günler boyunca yüzünde koyu sarı kalın bir sakal çıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, ona şaşırtıcı derecede yakışıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki birkaç kez geri geri gidip işini bitirdiğinden emin olmak isteyen bir otobüs bana çarptı." Ona doğru burnunu kırıştırdı. "Sanırım son seferinde lastiklerini kaburgalarımın sürmüş olmalı. Bilirsiniz, belki hayatım boyunca tekrar nefes almak isteyebilirim diye."

Elini adamın göğsüne koyarken onun yersiz mizahına gülümsedi. Elinin altında kalp atışları güçlüydü. Bu küçük iyiliğe minnettar olarak küçük, sessiz bir teşekkür duası etti. "Ne oldu?"

Wren tereddüt etti. Ne söyleyeceğini düşünürken adamın yakışıklı yüzündeki tartışmayı görebiliyordu.

"Bana karşı dürüst ol, Wren. Senin bir şekil değiştiren olduğunu zaten biliyorum ve çok da korkmadım. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Konuşmadan önce bir yeri acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Evet, keşke üzerimi değiştirdiğimde yüzünü görebilecek kadar uzun süre uyanık kalabilseydim."

"Hayır, bilmiyorsun. Sizi temin ederim, hiç hoş değildi."

Başını eğdi ve kızın elini kendi elinin içine aldı, böylece göğsünde, çıplak meme ucunun hemen üzerinde duran parmaklarıyla oynayabildi. Parmak uçlarına şefkatli bir öpücük kondurmak için elini sürtünen dudaklarına kaldırmadan önce avucunu sertleşmiş memesine sürttü.

"Sende güzel olmayan hiçbir şey yok Maggie. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Onun sözleriyle kalbi küt küt atmaya başladı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar tatlı bir şey söylememişti. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini biliyordum."

Ona başını sallamaya başladı ama bu hareket canını acıtmış olmalı ki, başını sallaması yüzünü buruşturmasıyla son buldu.

"Peki ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Önemli bir şey değil. Sadece beni öldürmek isteyen bir grup pislik."

Onu en çok neyin dehşete düşürdüğünden emin değildi, adamın soğukkanlı tavrı mı yoksa itirafının gerçekten sürpriz olmaması mı? O da bunu tahmin etmişti. "Kim onlar?"

"Diğer Hayvanlar."

Ondan daha mı çok vardı? Buna tepki vermemek için kendini zorladı. Ama dürüst olmak gerekirse, ona zarar verenlerin insan olduğunu varsaymıştı. Yalnız doğası göz önüne alındığında, dünyada tamamen yalnız olması mantıklı olurdu.

Daha yaratıcı olamaması ne aptalca.

"Neden seni öldürmeye çalışıyorlar?"

"Çünkü bir insanla görüşmemeliyim. Sizin türünüzle sıradan ilişkilerden başka bir şey yapmamamız gerekiyor. Seninle birlikte olarak onlar için tehlikeli hale geleceğimden korkuyorlar."

Onun "senin türün" demesinden ne kadar nefret etse de, bir kez olsun kendisiyle onun arasında gerçekten bir fark olduğunu fark etti. O bir insandı ama o değildi.

En azından tamamen

değil. "Tehlikeli misin?"

"Bilmiyorum. Tek düşünebildiğim sensin. Senden uzakta olduğumda, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde canım yanıyor ve nedenini bilmiyorum. Bir insan kadın için böyle hissetmemeliyim. Bunu biliyorum. Seninle olmayı o kadar çok arzuluyorum ki, içimde bir tür delilik var sanki. Belki de haklılar. Belki de uyutulmalıyım."

"Belki de yanılıyorlar. Tehlikeli olduğunu sanmıyorum, Wren. En azından fiziksel olarak. Ama bedenime yaptığın şey bazı eyaletlerde suç sayılabilir."

Ona bir gülümseme sundu. "Beni içeri aldığınız ve polisleri aramadığınız için teşekkürler."

"Hiç sorun değil. İnanın bana, muhteşem çıplak bir erkeğin eve girmesine izin vermek çoğu kadın için zor değildir."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Tüm bunları bu kadar iyi karşıladığına inanamıyorum."

"Bunun tek nedeni en kötü anında baygın olman. Evime erkek arkadaşım kılığında giren yarı ölü bir kaplanın katımda olduğu gerçeğine alışmak için yeterince zamanım oldu."

Wren hâlâ onun bu kadar sakin olduğuna inanmakta zorlanıyordu. En iyi ihtimalle onun kaçmasını ve kendisini yalnız bırakmasını beklerdi. En kötü ihtimalle de onu yetkililere teslim etmesini beklerdi.

Normalde, iyiliği için kimseye güvenmezdi. Ama trank etkisini göstermeye başlayınca, Maggie'nin ona ihanet etmeyeceğini ummaktan başka çaresi kalmamıştı.

Ama yapmadı. Onu güvende tutmuştu ve üzerinde durduğu derme çatma palete bakılırsa, o dışarıdayken onunla ilgilenmişti.

Wren doğrulmaya başladığında ona yardım etti. Wren koltuğuna yaslanırken elleri çıplak teninde iyi hissettiriyor, onu rahatlatıyordu. O değerli ellerin vücudunda kalması için her şeyini verebilirdi ama ne yazık ki kadın geri çekildi.

"Ne zamandır dışarıdayım?"

"Dört gündür."

Kadının sözleri karşısında dondu kaldı. Bu doğru olamazdı. Olabilir miydi? "Ne?"

Başını salladı. "Sana söyledim, büyük bir kedi olmana alışmak için bolca zamanım vardı. Her gün tekrar uyanmayacağından korkuyordum."

Dehşet onu tüketti. Eğer evini terk etseydi ...

Peşindekilerin ikisini de çoktan bulup öldürmemiş olması binlerce mucizeydi. "Ben yokken sen ne yapıyordun?"

Onun yanında yerde duran küçük bir paleti gösterdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye yakınlarda kaldım. Tek yaptığım arka verandadaki kanı temizlemektir, sonra da evi kilitledim. Peşinde kimin olduğunu bilmiyordum ama her kim olurlarsa olsunlar seni bulabileceklerinden korkuyordum, bu yüzden eğer bulurlarsa yardım çağırmak için telefonu hazır tuttum."

Kadının davranışları karşısında şefkatle dolup taştı. Birinin onun için tüm bunları yapması düşünülemezdi. Hayatında bir kez olsun kimse onu korumaya çalışmamıştı. Nicolette hakkında hiç hayal kurmamıştı. Onun ya da aile üyelerinin hayatını tehlikeye atacaktır bir şey yapmış olsaydı, Nicolette onu anında kapı dışarı ederdi.

Ama Maggie yapmamıştı. Ona hiçbir şey borçlu değildi ama yine de kendi hayatını tehlikeye atmasına rağmen onu güvende tutmuştu. Akıl almaz bir şeydi.

Kızın yerinde kalmayı akıl etmesinden dolayı rahat bir nefes aldı. "Başka kimse geldi mi?"

"Hayır. Her ihtimale karşı pencereleri ve kapıları sıkıca kapattım."

Onu bulamamış olmalarına şaşırmıştı ama yine de bilinçsiz olduğu için ne kokusunu ne de izini belli ediyordu. Şimdi dikkatli olmalıydı. Kendi türü, onu bulmaları için

psişik hissediciler. Şu anda insan kalmak için yaptığı gibi büyüsunü kullanırsa, onu bulabilirlerdi.

Gözlerini kapatarak güçlerini maskeleydi. Ama onu daha da zayıflatmadan önce bunu uzun süre yapamayacaktı.

Er ya da geç, kolayca takip edebilecekleri bir iz bırakmak zorunda kalacaktı.

"Buradan bir an önce çıkmalıyız."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden? Bir sürü yiyeceğim var."

"Beni senin evinde bulmalarına izin veremem, Maggie. Sana ne yapabilecekleri belli olmaz."

"Ben büyük bir kızım, Wren. Ve kocaman bir silahım var, tamamen dolu."

Onun kabadayılığıyla alay etti. "Tanıştığımız gece vurduğumu düşünürsen, silahların bizim üzerimizde pek etkili olmadığını hatırlarsın. En azından bizi çok yakın mesafeden kafamızdan vurmadığın sürece."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Evet," diye nefes aldı. "Dediğim gibi, gitmemiz gerek."

Marguerite ne diyeceğini bilemedi. Onun gitmesini istemiyordu. "Senin gibi kaç kişi daha var?"

"Bir Cecil B. DeMille filminin oyuncu kadrosunu iki kişilik bir opera gibi göstermeye yetecek kadar." Uzandı ve yanağını avucunun içine aldı. "Benim için gelecekler Maggie ve ben ölene kadar da durmayacaklar. Sen Sığınak'a gittin ve onlar

Biliyorum. Seni geride bırakırsam er ya da geç seni bulacaklar. Bana ulaşmak için seni kullanacaklar."

Söyledikleri karşısında başı döndü. "Gidemem. Okulum var. Sorumluluklarım...."

"Ölüysen okula gidemezsin."

İçinde bulunduğu durumun gerçek dehşeti kafasına dank edince paniklemeye başladı.

Böyle bir şey olamaz.

"Ben babama gideceğim. O bizi koruyabilir."

Wren onun önünden kayboldu. İki saniye sonra onun arkasındaydı. "Seni benim halkımdan koruyamaz," diye fısıldadı kulağına.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, onun yeteneklerinin boyutuna inanamıyordu.

"Çok kolay. Halkım zamanda yolculuk yapabilir ve istediği zaman büyü kullanabilir. Bu dünyada seni onlardan koruyabilecek hiçbir insan yok. Güven bana."

Adamın söyledikleri karşısında içinde bir öfke kabardı. Kendini güçsüz hissediyordu ve bu en nefret ettiği şeydi. Kendi hayatından sorumlu yetişkin bir kadındı ve kendini korumanın hiçbir yolu olmadığı düşüncesinden hoşlanmıyordu. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı.

"Eğer beni korumak için silah kullanamıyorsam ve saklanamıyorsak, o zaman ne yapmamız gerekiyor? Seninle yattım diye tüm hayatımdan vazgeçmem mi gerekiyor?"

Wren, ona fiziksel bir darbe gibi çarpan sözleri karşısında geri çekildi. Kadın haklıydı. Ondan çok fazla şey istiyordu. Bu adil değildi. Neden ondan hayatının geri kalanını kendisi için feda etmesini bekliyordu ki?

Birinden bunu istemek çok fazlaydı. O girene kadar mükemmel olan bir hayatı olduğundan bahsetmiyorum bile. Hayır, onun gibi bir şeyin geleceğini mahvetmesine ihtiyacı yoktu. O hiç kimseye mutluluk ya da neşe getirmemişti. Ona gerçekten iyi davranan çok az sayıda insandan biriydi. Ona olan borcunu onu inciterek ödemeyecekti.

Bunu çözmenin tek bir yolu vardı....

Wren dudaklarını şefkatle öperken Marguerite kaşlarını çattı. "Hayatını mahvettiğim için özür dilerim Maggie,"

dedi alçak sesle geri çekilerek ona baktı. Gözleri hüzünlü bir teslimiyetle onu yakıyordu.

Üzülerek.

Sanki yüz hatlarını hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi ona bakarken parmaklarıyla yanağını okşadı.

İki saniye sonra da gözlerinin önünden kayboldu.

Adamın elinin sıcaklığı hâlâ yanağında dururken, kadının geri kalanı adamın ani yokluğundan dolayı soğuk hissediyordu.

"Wren?" diye seslendi, odanın içinde onu arıyordu. Elbette bir dakika önce yaptığı gibi hemen geri dönecekti... değil mi?

"Wren? Neredesin?" Biri

kapısını çaldı.

Şimdi ne yapıyor?

O olduğundan emin bir şekilde gidip kapıyı açtı ve Dr. Alexander'ı verandasında ayakta dururken buldu.

"Merhaba Marguerite," dedi. "Ben-"

"Şimdi olmaz, lütfen, Dr. Alexander. Ciddi bir sorunum var."

"Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başına gelenlerden tiksiniş, korkmuş ve hüsrana uğramış bir halde düşünmeden konuştu. "Hayır. Kaybolan bir kaplanın izini sürmenin bir yolunu bilmiyorsan olmaz."

Adamın yüzündeki rengin solduğunu gördü. "O zaman Wren gerçekten burada."

İşte o zaman biliyordu....

Dr. Alexander ve diğerlerinin Wren'i kefaletle hapisten çıkarmak için gelmelerinin nedeni buydu. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

Savunmacı belirsizliği onu sinirlendirmeye başlamıştı. "Neden buradasınız, Dr. Alexander?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

"Dört gündür derse girmiyorsun ve telefonuna cevap vermiyorsun."

Karnı çekinceyle sıkıştı. "Bunu nereden biliyorsun? Artık benim danışmanım değilsin."

Yakışıklı yüzü asıktı. "Hayır, değilim. Ama büyük ihtimalle Wren'i son gören kişinin sen olduğunu biliyordum ve onu bulmalıyım."

"Neden?"

"Çünkü yapmazsak ölecek."

Marguerite arkasından gelen derin sesle çığlık attı. Arkasını döndüğünde siyahlar giymiş, uzun boylu, sarışın bir adam gördü. "Evime nasıl girdin?"

Wren'in uyuduğu yere giderken cevap vermedi. "Buradaydı," dedi Julian'a. "Kokusu her yere yayılmış." Adam ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Nereye gitti?"

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Fury," diye hırladı, "ve bu sadece bir isim değil, benim mizacımdır. O yüzden savunmaya geçmeyi bırak, insan. Bunun için ne zamanım ne de sabrım var. Kendini öldürtmeden önce erkek arkadaşını kurtarmak için buradayız."

Dr. Alexander uyarıcı bir hareketle boğazını temizledi. "Beni tanırsın, Marguerite. Wren'in tarafında olduğumuzu söylediğimde bana inan. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Seçeneklerini düşünürken tereddüt etti. Wren hapse atıldığında Dr. Alexander ve Bill'i çağırmıştı. Ama yaralıyken onları aramamıştı.

Bu onlara güvenilemeyeceği anlamına mı geliyordu?

Yoksa bu sadece ona daha fazla güvendiği anlamına mı geliyordu?

Cevaptan emin olamayınca, ona yardım etmenin tek yolunun şansını denemek ve bunun doğru karar olması için dua etmek olduğuna karar verdi.

"Hayır. Bir saniye önce ortadan kayboldu."

"Gitmeden önce ne dedi?" Fury sordu.

"Bilmiyorum. Bana onunla gitmem gerektiğini söyledi ve ben de ona öylece gidemeyeceğimi söyledim. Yüzünde garip bir ifade vardı ve sonra hayatımı mahvettiği için özür diledi. İki saniye sonra gitmişti."

"Kahretsin," diye hırladı Fury, Dr. Alexander'ın bakışlarıyla karşılaştığında. "Nereye gittiğini biliyorsun."

Dr. Alexander iğrenmiş görünüyordu.

"Vane'i yakala ve benimle orada buluşmasını sağla." Fury bu sözleri ancak bitirebilmişti ki o da ortadan kayboldu.

Dr. Alexander cep telefonunu cebinden çıkarıp bir tuşa basarken küfretti.

"Vane," dedi birkaç saniye sonra, "nerede olduğunu bulduk. Ama onu kaçırdık. Tam anlamıyla. Sanırım onlarla yüzleşmek için Sığınak'a geri dönüyor."

Dr. Alexander onu dinlemek için durakladığında kaşlarını çattı. "Hayır. Birlikte olduğu kadın elimde. Şimdilik onu yanımda tutacağım. Sen ve Fury diğerlerini halledebilir misiniz?"

Marguerite beklerken tırnağını çiğnedi.

"Onu Jean-Luc'a götüreceğim. Ne olduğunu bana haber ver." Telefonu kapattı. "Bir gecelik çanta hazırla."

"Neden?"

Bakışları sert ve keskindi. "Senin kim olduğunu biliyorlar, Marguerite. Bu yüzden buradayım. Profesörlerine sordum, onlar da bana dersleri kaçırdığını söylediler. Seni çoktan bulmuş olmalarından korktum ve

Wren'i yemlemek için seni tutuyorlardı. Henüz izinizi bulamadıkları için ikiniz de çok şanslısınız ama inanın bana, bulmaları an meselesi. Sizi güvenli bir yere götürmemiz şart. Şimdi."

Yine de bazı cevaplar istiyordu. "Biz kimiz?"

"Bak, tüm bunları daha sonra açıklayacağım. Şu anda, genelde dostum olarak gördüğüm insanları öldürmek zorunda kalmadan önce buradan defolup gitmeni istiyorum."

O haklıydı. Onların neler yapabileceklerini gördüğü halde aptallık ediyordu.

Marguerite başını sallayarak döndü ve odasına koşarak küçük bir çanta aldı; çantayı hızlıca kıyafet, iç çamaşırı, biraz makyaj malzemesi ve gecelikle doldurdu.

Geri döndüğünde, Bill Laurens oturma odasında Dr. Alexander'a katılmıştı.

Avukata kaşlarını kaldırdı.

"Evet, biliyorum," dedi Bill. "Yumuşak huylu bir şirket avukatı gibi görünüyorum. Ama her gün bir ayı ya da kaplanla güreşebilirim. Hadi, seni buradan çıkarmalıyız."

"Ne kadarlığına gideceğim?"

Bill, Dr. Alexander'la gergin bir bakış alışverişinde bulundu. "Bilmiyoruz."

Tüm hayatının ne kadar hızlı değiştiğinden ve bunu durdurmak için ne kadar güçsüz olduğundan tedirgin olarak, tezgahın cep telefonunu ve şarj aletini aldı. Adamları evden dışarı çıkardı, sonra da kapıyı kilitledi.

Onu siyah Land Rover'ına götürürken Dr. Alexander'a "Wren'in gerçekten kendini öldürtmeye gittiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

İki adam da aynı anda cevap verdi. "Seni kurtarmak için mi? Evet."

Marguerite Dr. Alexander'ın arabasına tırmanırken hayatında hiç bu kadar bencil hissetmemişti. "Bunun olduğuna inanamıyorum...." Bill konuşana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.

"Dünyamıza hoş geldiniz. Güzel bir yer değil. Ama asla sıkıcı da değildir."

İçinden acı geçerken içini çekti. "Tüm bunların bir rüya olduğunu ve yarın yatağında uyanıp akşam yemeğinde ne yediğimi merak edeceğimi düşünüp duruyorum."

Dr. Alexander garaj yolundan çıkarken Bill buna güldü. "Gerçekten kaba bir uyanış istiyorsan, klasik profesörüne gerçekte kaç yaşında olduğunu sor."

Bill'in ses tonundan, bunun onu uçuruma sürükleyeceğini anlayabiliyordu. "Bilmek istemiyorum, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Dr. Alexander. "Konum hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğumu söyleyebilirim."

Bu onun başını döndürdü. Dr. Alexander'ın bilgisinin bu kadar etkileyici olmasına şaşmamalıydı. Gerçekten deneyimlediğiniz bir konuyu öğretmek çok daha kolay olurdu, bu da adamın muhtemelen birkaç bin yaşında olduğu anlamına geliyordu. İnsanın aklını başından almaya yeterdi.

Marguerite, Depo Bölgesi'ne doğru ilerlerken trafiğin geçişini izledi. Arabanın dışındaki dünya normal görünüyordu ama yine de hiçbir şey eskisi gibi değildi

beş gün önce. Dışarıda olanların ne kadarının görüldüğü gibi olmadığını merak ediyordu. Bildiği kadarıyla, şu anda önünden geçmekte oldukları barın sahibi pekâlâ iblisler ya da başka bir tuhaf hayvancık olabilirdi. Hatta gargoyler bile olabilirdi.

Ama onu en çok ilgilendiren şey bu değildi. Şu anda düşünceleri belirli bir Yaratık üzerindeydi. "Bana Wren'in iyi olacağını söyle."

Bill omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Bu noktada daha çok kendin için endişelenmelisin, Marguerite. Eğer Wren'in peşindekiler senin onların varlığından haberdar olduğunu öğrenirlerse, senin için geleceklerdir."

Ona kaşlarını çattı. "Bunu anlamıyorum. Var olduklarını biliyorsun. Neden senin peşinden gelmiyorlar?"

"Onların varlığının gizli kalmasında benim de çıkarım var. Senin yok."

"Öyle değil mi?" diye sordu, sesi korkusu ve öfkesiyle ağırlaşmıştı. "İstediğim son şey Wren'in bir hükümet laboratuvarında kilitli kalması."

Bill onaylayarak gülümsedi. "İyi cevap."

Marguerite gözlerini yakan yaşlarla mücadele ederken içini çekti. "Benim yüzümden onu öldürmeye çalıştıklarına inanamıyorum. Onlara beni bir daha görmeyeceğini söyleyemez mi?"

Bill kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Wren onun peşinde olduklarını çünkü bir insanla ilişkiye girmesini istemediklerini söyledi. Eğer birbirimizi görmezsek-"

"Korkarım bunun için artık çok geç," dedi Bill sempatik bir sesle. "Bu artık seninle ilgili değil, Marguerite. Bu büyük bir işle ilgili. Wren'in ailesi yıllardır onu öldürmek için fırsat kolluyor. Arkasında Sığınak'ın koruması olduğu sürece ne ona ne de parasına dokunabildiler. Artık dışarı atıldığına göre onları durduracak hiçbir şey yok."

Ama bu hiç mantıklı gelmedi. "Kafam tamamen karıştı. Sığınak sadece bir bar, değil mi?"

"Hayır," dedi Bill, sesi ciddiyetle doluydu. "Daha çok Wren gibi insanların gidebileceği ve onları öldürmek isteyenler tarafından avlanmayacakları bir hayvan barınağı gibi."

"Başka bir sığınak bulamaz mı?"

Bill başını salladı. "Onun halkı için ağaçta yetişmiyorlar. Bunun bir önemi yok. Şu anda Omegrion onu ölüm için işaretlemiş durumda. Bu cezayı kaldırına kadar kimse onu yanına alıp koruyamaz. Eğer yaparlarsa, onlar da ölür."

Kaşlarını çattı. "Omegrion nedir?"

Dr. Alexander sağa dönerken, "Halkının yönetim konseyi," dedi. "Onların Kongre versiyonu gibi bir şey."

Kongrelerinin biraz daha etkili olmasını ve daha fazla işbirliği yapmalarını umuyordu, özellikle de kararları Wren'in yaşayıp yaşamayacağını belirlediği için.

"Ona verilen cezayı kaldırmalarını nasıl sağlayabiliriz?" diye sordu.

Bill içini çekti. "Onun halkı için bir tehlike olmadığını kanıtlamalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Bill ona sert bir bakış attı. "Bilmiyoruz. Temelde Wren eninde sonunda avlanacak ve öldürülecek. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey bunu geciktirmek ve senin onun kadar büyük bir tehdit olmadığına karar verene kadar seni hayatta tutmak."

Bu hiç adil değildi. Bu nasıl olabilir?

Bill'in sözleri hançer gibi saplanırken yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Wren bunu hak etmiyor. İnsan ya da hayvan, o tanıdığım en nazik ruh."

Dr. Alexander aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkarınca Bill'in gözleri büyüdü.

"Onun hakkında bunu söyleyen tek kişi sizsiniz Marguerite," dedi Dr. Alexander. "Wren en az onlar kadar vahşi ve tehlikeli biri."

Belki onlara karşı öyleydi ama ona karşı öyle değildi.

Marguerite, Wren'i tanıştıkları geceki haliyle hayal ederken gözlerini kapadı. Çok utangaç ve çekingendi. Kendini gölgelere saklamış, sadece onunla konuşmak için ortaya çıkmıştı.

Sonra düşünceleri sevişirken ona sarılma şekline döndü. Soyguncuları savuştururkenki hali. Haklıydılar, Wren tehlikeli olabilirdi. Ama kontrolden çıkmış değildi. Provokasyon olmadan hiç kimseye saldırmamıştı. Bu onu bir tehdit haline getirmiyordu. Sadece pısırik olmadığını gösterirdi.

"Onu kurtarmak zorundayız," dedi adamlara. "Bana onun peşindeki şeyleri nasıl öldüreceğimi söyleyin."

* * *

Kaplan formundaki Wren, Nicolette'i bulmak için Sığınak'ın üst katlarına doğru süzüldü. Ona kimin sırt çevirdiğinden hiç şüphesi yoktu ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Onun peşinden gelmek bir şeydi ama Maggie'yi tehlikeye atmak... bu başka bir hikâyeydi.

Yalnızlığın kolay lokma anlamına gelmediğini anlamalarının zamanı gelmişti. Bu kaplanın dişleri vardı ve onları kullanmaya fazlasıyla hazırды.

"Kahretsin!"

Döndüğünde Fang'in insan formunda, arkasındaki açık kapı aralığında durduğunu gördü. Kurt bir kot pantolon dışında hiçbir şey giymemişti. Ayakları bile çıplaktı.

Alçaktan çömelen Wren kendini saldırıya

hazırladı. "Kıçını buraya getir," diye tersledi Fang.

"Şimdi!" Wren ondan uzaklaşmaya başladı.

"Onu dinle, Wren. Lütfen."

Aimee'nin sesiyle dondu kaldı. İnsan formundaki ayı kvanı kurdun arkasında duruyordu. Yüzünün bir tarafı kızarmıştı ve dudakları şişmişti, sanki Fang'in odasında onunla sarmaş dolaş olmuş gibiydi.

Kahretsin, ikisinin ondan daha büyük sorunları vardı.

O hareket edemedi başka bir kapı açıldı. Küçük kardeşi Etienne kapı aralığında donup kalırken Aimee hızla gözden kayboldu. Diğer kardeşleri gibi uzun boylu ve sarışın olan ayı, Wren'den sadece birkaç on yaş büyüktü ama insan formunda hiç de yaşlı görünmüyordu.

Etienne anında ayı formuna dönüştü.

"Sığınak'ta kavga etmek yok," dedi Fang, Aimee'yi korumak için kapısını kapatarak aralarında durdu. "İkiniz de bizi yöneten Eirini Kanunlarını biliyorsunuz."

"O işaretlendi, kurt. Geri çekil."

Wren, Aubert'in sesiyle döndü ve sadece Nicolette'ten emir alan ünlü Baba Ayı'yla yüzleşmek için insan formuna büründü. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu saçmalık ve hepiniz bunu biliyorsunuz."

"Sen delirmişsin," dedi Aubert. "Yavrularımı ve eşimi tehdit ettin."

Wren bakışlarını ayıya dikti. "Hayır, görmedim. Ama kaltağına artık onun için burada olduğumu söyleyebilirsin."

Aubert ona doğru koştu.

Fang aralarına girdi ve ayı hamle yaparken onu yakaladı. Wren, Aubert'in kurdu geçmesini bekleyerek gerildi ama Fang'in kendini tutması onu şaşırttı.

Aubert kükreyerek Fang'i kenara itti ve Wren'in üzerine yürüdü.

Wren bir anda kaplan formuna büründü ve anında ayıya dönüşen Aubert'in üzerine atıldı. Etienne ona yandan saldırırken Wren iri hayvanı boğazından yakaladı.

Geri. Etienne onu duvara fırlatıp kocaman pençesiyle bir bacağını açarken tısladı.

Sersemlemiş bir halde ayağa fırlayan Wren'in yaralı bacağı, acının onu parçalamasıyla büküldü. Yaraları hâlâ çok tazeydi ve bu yeni yaralar dayanıklılığına zarar veriyordu. Ama umurunda değildi. Bu işe büyük ihtimalle onu öldüreceklerini bilerek girmişti.

Ama ölmeden önce bu işten biraz tatmin olmayı planlıyordu.

Ayılar ona doğru ilerlemeden önce şaha kalktılar.

Koridorda parlak bir ışık parladığında sadece iki adım atmışlardı.

Wren geri çekildi, dövüşmeye hazırды ama Vane ve Fury'nin koridorda olduğunu görünce durakladı.

İnsan formundaki Vane, Fang'in kanayan omzuna şöyle bir baktı ve boğazının altından hırladı. "Aubert? Aklını mı kaçırdın sen?"

Aubert tekrar insana dönüşürken, Etienne ayı olarak kaldı. "O ölüm için işaretlendi," diye hırladı Aubert. "Hiçbir şeyin yokken seni yanımıza aldık kurt. Bize borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Vane'in yeşil gözleri alev alev yanıyordu. "Hayır, Aubert. Sana ya da Nicolette'e olan borcumu unutmadım. Ama bunun bir masumun başına gelmesine seyirci kalmayacağım. Wren'in onu destekleyecek bir klanı yok. Bu yüzden ona benimkini öneriyorum."

Wren bu teklif karşısında tamamen afallamıştı. Artık onun yanında durmak bir intihardı ve Vane'in böyle bir şeyi düşünebileceğine bile inanamıyordu.

Aubert de en az onun kadar kuşkuluydu. "Omegrion'un kararına karşı onu mu destekleyeceksin?"

Vane cevap verirken tereddüt etmedi. Yüzü acımasız ve ölümcüldü. "Aynen öyle."

Wren, Wren'in omzunun üzerinden bakarken Fang'in insan yüzündeki panik ifadesini gördü.

"Hayır!"

Hepsi dönüp arkalarındaki koridorun ortasında Aimee'yi gördü. Sadece Wren ve Fang onun kimin odasında olduğunu biliyordu.

Babasından Fang'e bakarken yutkundu. "Baba, lütfen. Yapma bunu. Bu yanlış ve sen de bunu biliyorsun. Wren bizim için bir tehdit oluşturmuyor."

"Sen deli misin kızım? Anneni öldürmek için burada."

Artık daha fazla kapı açılıyordu. Daha fazla hayvan bu kargaşayı araştırmak için dışarı çıkıyordu. Kahretsin, Wren bir parçasını istediği tek hayvana ulaşmak için hepsinin arasından koşmak zorunda kalacaktı....

Vane'in cesur sözlerinden sonra bile, Wren kimsenin onun yanında yer almasını beklemiyordu, bu yüzden üç kurt onunla diğerleri arasında bir bariyer oluşturduğunda şok oldu.

"Buradan asla canlı çıkamayacaksınız," dedi Aubert uyararak. "Hiçbiriniz."

Wren, Fang ve Aimee arasında garip bir şey geçtiğini görünce başını eğdi. Telepatik olarak konuştuklarını biliyordu.

Bir kalp atışı sonra Fang onu kollarının arasına aldı, elinde bir bıçak gösterdi ve tehditkâr bir şekilde boğazına dayadı. "Sakın bizi takip etmeye kalkma. Takip edersen onu öldürürüm."

Fang dönüp üçüne de baktı. "Fury, Vane, Wren'i buradan çıkarın."

Wren itiraz etmeye başladı ama o daha itiraz edemedi Vane onu boynundan yakaladı ve koridordan daha önce hiç görmediği bir odaya götürdü.

Karanlıktı, hiçbir yerde pencere yoktu. Tek ışık odanın iki ucundaki iki masanın üzerinde duran iki loş lambadan geliyordu. Vane'in onu nereye getirdiğini merak ederek etrafına bakındı. Modern mobilyalar şık ve yüksek teknolojiliydi, duvarların koyu gri çelikten yapıldığını söylemeye gerek bile yoktu.

Duvarlardan ve zeminin yuvarlanma hareketinden bir gemide olduklarını anlayabiliyordu.

Öfkeyle tıslayan Wren, kurtla yüzleşmek için insan formuna geçti. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Hayatını kurtarmak."

Vane'e karşı dudağını büktü. "Hayatımı kurtarmanı istemedim, pislik herif."

Fury, Fang ve Aimee, Vane'in yanındaki odaya girdiler. Aimee kendini Fang'in kollarına attı.

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Vane onlara sordu. "Sen ve kaplan arasında, boku yedik."

"Hayır, değilsin." Wren bunu bitirmek için kendini Sığınak'a geri döndürmeye çalıştı ama bunu yapamayacağını öğrendi. "Ne oluyor be?"

"Seni kilit altına aldım," dedi Vane.

Wren, Vane'in peşinden gitmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu -kurt alt edilemeyecek kadar güçlüydü- ama en azından onu öldürmeye çalışmamak için kendini zor tutuyordu. "Kaldır onu."

"Hayır," dedi Vane kararlılıkla. "Senin intihar ettiğini görmek için tüm klanımı tehlikeye atmadım."

"Bu senin kavgan değil."

"Evet, öyle. Bir pislik açgözlülük yaptı diye oturup masum birinin ölmesini izlemeyeceğim."

Wren, Vane'in kahramanlığıyla alay etti. "Teşekkür ederim Bay Fedakâr ama kaplan senin yardımını istemiyor. O yüzden defolun gidin."

Birisi alkışlamaya başladı. Wren başını çevirdiğinde Karanlık-Avcı Jean-Luc'un sol tarafındaki kapıdan odaya girdiğini gördü. İnsan hayatında bir korsan olan ölümsüz vampir avcısı hâlâ eski görünümünün çoğunu koruyordu. Sol kulak memesinde küçük bir altın halka parıldarken, bir çift deri pantolon, ipek düğmeli bir gömlek ve motorcu botlarıyla tamamen siyah giyinmişti. Uzun, düz siyah saçları, yüzünün keskin açılarını vurgulayan bir kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Gözleri o kadar karanlıktı ki göz bebekleri bile seçilemiyordu ve bu gözler eğlenceyle dans ediyordu. "Güzel söyledin, kaplan."

"Kapa çeneni fino köpeği, bu senin kavgan da değil."

Jean-Luc bu hakaret karşısında nefesini sertçe içine çekti. "Evlat, kendini onsuz bulmadan önce o dilinle öğüt versen iyi edersin."

Wren ona doğru bir adım attı, sonra Maggie korsanın arkasındaki kapıdan içeri girince dondu kaldı. Yüzündeki rahatlama

Wren'i hareketsiz tuttu.

Hemen onun yanına koştu ve kollarını ona doladı. "Çok geç olmadan sana ulaşmalarına çok sevindim. Gerçekten aptalca bir şey yapmayacaktın, değil mi?"

"Hayır tatlım, çok geç kaldık," dedi Fury küçümseyerek. "Kaplan çocuk yanlış bal ağacına işedi ve tüm arıları ya da bu durumda ayıları çılgına çevirdi."

Fury, Fang'e baktı. "Ayıları tanıyorsam, kaplandan önce kurda saldıracaklardır. İyi hamle, Fang. Tek kızlarıyla zaman geçiriyorsun. Gerçekten hızlı. Çikolatanın bizim türümüz için ölümcül olduğunu biliyorsun. İntihar etmek istiyorsan, bunun çok daha az acı verici bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Kes şunu, Fury," dedi Vane, Fang ve Aimee'nin durduğu yere doğru ilerleyerek. "Onu geri göndermeliyiz. Hem de hemen."

"Biliyorum," dedi Fang.

Aimee'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Gitmek istemiyorum."

İkisi de yalvarırcasına, midesi bulanmış gibi görünen Vane'e baktı. "Ben de Bride ile ilişkimin bittiğini sanıyordum. Kahretsin, insanlar ve hayvanlar, bu boktan şey berbat."

Fury homurdandı. "Lider sensin, Vane. Liderlik et."

Vane tavana baktı ve iç geçirdi. "Eğer zerre kadar aklım olsaydı, ki belli ki yok, bu işe asla bulaşmazdım. Kardeşimi ve Wren'i ayılara teslim ederdim ve karımı alıp çocuklarımızı büyütmek için güzel, sakın bir yer bulurdum."

Hepsine sinirli bir bakış fırlattı. "Ama belli ki ben gerçekten de gezegendeki en aptal adamım."

Jean-Luc botundan uzun, ince bir stiletto çıkardı. "Al, dostum. Ya senin için ya da onlar için. Bir kesik ve tüm sorunlarınız çözüldü, ha?"

"Beni kışkırtma." Vane onları incelerken boğazından kısık bir sesle hırladı. "Wren, iyi dinle, çünkü dostum, şansın giderek azalıyor. Nicolette'i öldürürsen ölürsün. Bundan geri dönüş yok."

Wren onunla alay etti. "Bir infaz emrinden geri dönüş yoktur. Nokta."

İnkâr edercesine başını sallayan Fury bir adım öne çıktı. "Oylama yapıldığında sen orada değildin. Konsey emir konusunda ikiye bölünmüştü."

Wren kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kurtulmak için bir şansın var," dedi Vane, "ama intikam için Nicolette'i öldürürsen olmaz."

Wren küçük bir umut kırıntısı hissedince tereddüt etti. Onlara inanmaya cesaret edebilir miydi? Gerçekten bir kaplan olan bir adam için bile biraz fazla mantıksız görünüyordu.

Vane içini çekti. "Konseye aileni öldürdüğün için masum olduğuna dair kanıt sunarsan Savitar Omegrion'un emrini iptal eder."

Bu gülünç sözler içinden geçerken Wren dondu kaldı. Kurt kafayı mı bulmuştu? "Sen neden bahsediyorsun be? Maggie'yle çıktığım için beni öldürmeye çalışıyorlar."

"Nesin sen, aptal mı?" diye sordu Fury. "İnsanla çıkman, Mama Lo'nun seni kapı dışarı etmesinin tek nedeni. Ölüm emrinin sebebi aileni öldürmüş olman." "Kim demiş?"

"Kuzenin Zack."

Öfke içinde derinlere kök salarken Wren ağzının açık kalmasını önlemek için çenesini sıktı.

Bu, bu iş çirkinleşti. O piçin yalanlarıyla konseye gittiğine inanamıyordu....

"Sana yardım edebiliriz, Wren," dedi Vane sakince. "Ama bize güvenmek zorundasın."

Wren kurda ters ters baktı. "İnancımı ya da hayatımı kimsenin ellerine bırakmayacağım. Şimdiye kadar bana kazandırdıkları tek şey kazıklanmak oldu ve şu anda kığım bundan dolayı ağrıyor."

Fury tiksintiyle dudağını büktü. "Güzel betimleme, kaplan. Grafiksel. Hiç çocuk kitabı yazmayı düşündün mü?"

Fang kardeşinin kafasının arkasına hafifçe vurdu.

"Ah!" Fury vurulduğu yeri ovuşturarak tersledi. Fang'e ters ters baktı.

"Saldırıdan önce de bu kadar sinir bozucu muydum?" Fang Vane'e sordu.

Vane tereddüt etmedi. "Evet ve hala çoğu zaman öylesin. Ve şimdi konunun dışına çıktık."

"Tartışacak bir şey yok," dedi Wren. "Beni sonsuza dek burada tutamazsın kurt. Beni bir tekneye bindirmek izimi kaybettirmek için iyi bir numaraydı ama nerede olduğumu anlamaları uzun sürmez. Tek yaptığın Karanlık'ı sürüklemek-

Avcılar kavgamıza karıştı ve Acheron'u tanıdığım kadarıyla bu durumdan hoşlanmayacağına eminim."

Wren başını onlara doğru sallarken yorgun bir iç çekti. "Benim için gelecekler ve hepimiz biliyoruz ki durmayacaklar. Bana kendi şartlarımla saldırmalarındansa onlarla kendi şartlarımla yüzleşmeyi tercih ederim."

Daha fazla tartışamayacak kadar yorgun ve incinmiş olan Wren kapıya yöneldi.

Jean-Luc'un yanından geçerken Kara-Avcı onu yakaladı. Wren tepki veremedi kolunda bir iğnenin battığını hissetti.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde hırladı ve değişti, ama daha fazlasını yapamadan her şey karardı.

Marguerite, Wren'in Kara Avcı'nın ayaklarının dibinde yere düştüğünü görünce buz kesti. "Ne yaptın sen?"

"Onu vurdu."

Fury yavaş bir nefes verdi. "Uyandığında çok sinirlenecek."

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Jean-Luc. "Bu nedenle, iyileşene ve siz de ne yapması gerektiğini planlayana kadar onu en azından bir ya da iki gün gözetim altında tutmamızı öneriyorum."

"Evet, ama dinlemezse-"

"Planını yap," dedi Marguerite, "ben de dinlemesini sağlayayım."

Kısa sürede grubun şüpheli Thomas'ı olduğunu öğrendiği Fury ona güldü. "Bu kadar ukala olma, insan."

Wren manipüle edebileceğiniz türden bir canavar değil."

Aimee başını ona doğru salladı. "Hayır, Fury, yanılıyorsun. Onunla Wren farklı."

Fury yaklaştı ve Marguerite'in elini kendi elinin içine aldı. Avucunu görmek için çevirdi. "Onlar eş değiller."

Aimee, Fury'ye dönmeden önce Fang'e sevgi dolu bir bakış attı. "Birini derinden önemsemek için çiftleşmek zorunda değilsin. Bence Wren onu dinleyecektir."

Adamlar Wren'in tigard formunu kaldırıp dar koridordan kendisine verdikleri yatak odasının bitişiğindeki yemyeşil bir yatak odasına taşırken Marguerite Aimee'yle birlikte geride durdu. Bill'den bu geminin dönüştürülmüş bir tanker olduğunu öğrenmişti. Dışarıdan bakıldığında paslı bir yığın gibi görünüyordu ama içinde NASA'ya taş çıkartacak bir uydu odası da dahil olmak üzere insanoğlunun bildiği her türlü lüksü barındırıyordu.

Dr. Alexander ve Bill saklanabilecekleri en güvenli yerin bir gemi olduğuna karar vermişlerdi. Suyun üzerinde oldukları sürece, Wren'in peşindeki Varlık-Avcıları onu kokusundan takip edemeyecekti ve büyü kullanımını minimumda tuttuğu sürece, onu bu şekilde de bulamayacaklardı.

Tek umudu bunun işe yaramasıydı. "Wren'in masumiyetini kanıtlamasının gerçekten bir yolu olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Vane, tigard formundaki Wren'in üzerini bir battaniyeyle örterken.

"Bilmiyorum. Ailesini öldürmediğinden bile emin değilim. Kuzeni müthiş bir tartışma çıkardı."

"Onları o öldürmedi," dedi Aimee kararlılıkla. "Onu getirdiklerinde ben de oradaydım. Bu olay yüzünden çok sarsılmıştı. Üç hafta boyunca bir köşede kollarını kendine dolayarak oturdu,

İnsan formundayken sadece ileri geri sallanırdı. Bir kaplan, leopar ya da tigard olduğunda ise kıvrılıp dururdu."

Vane kaşlarını çattı. "Size getirildiğinde yaralı mıydı?"

Marguerite, Aimee'nin yüzündeki isteksizliği gördü. "Biraz yıpranmıştı."

Vane şüpheli görünüyordu. "Az mı çok mu?"

"Tamam, çok fazla," diye gönülsüzce itiraf etti Aimee. "Ama iki yetişkin Katagaria ile kavga etmiş olsaydı, olduğundan çok daha fazla yaralanmış olurdu."

"Tabii onları zehirlemediyse," dedi Fury. "Zack onları nasıl öldürdüğünü söylemedi."

"Buna hâlâ inanmıyorum," dedi Marguerite. "Bu onun içinde yok."

"Evet, sen de hayal görüyorsun," dedi Fury. "Bebeğim, flaş haber, sen ve korsan hariç, burada hepimiz hayvanız. Ve hepimizde bir katil içgüdüğü var."

Aimee, Wren'in baygın haline hüznle bakarken içini çekti. "Ergenlik döneminde gerçekten zor zamanlar geçirdi. Formunu koruyamadı ve küçük şeyler yüzünden aşırı şiddet patlamaları yaşadı."

"Ne gibi?" Vane sordu.

"Şey, mutfakta çalıştığı ilk gece Dev onu ürküttü ve Wren elindeki bıçakla Dev'in boğazını kesti. Neyse ki Dev yeterince hızlı geri çekilmiş de sadece küçük bir yara almış ama refleksleri daha yavaş olsaydı ya da Dev insan olsaydı ölümcül olabilirdi."

"Bu ailesini öldürdüğü anlamına gelmez," dedi Fang, Aimee'nin yanında durmak için hareket ederken.

Jean-Luc aynı fikirde olmadığını belirten bir ses çıkardı. "Bu oldukça utanç verici. Normal insanlar bunu yapmaz."

Fang kuşkulu görünüyordu. "Hayır, ama ciddi bir saldırıya uğrayan ve bunu durduracak gücü olmayan biri bunu yapabilir."

Fury, Fang'in argümanını yutmuş gibi görünmüyordu ama Marguerite yutmuştu.

"Bilmiyorum, kardeşim," dedi Fury. "Sanırım başına gelenleri Wren'e yansıtıyorsun."

Marguerite Aimee'ye baktı. "Wren en son ne zaman birine saldırdı da önce onlar ona saldırmadı?"

Aimee cevap vermekte tereddüt etmedi. "Sadece Dev'le bir kez oldu ama Wren o sırada korkmuş ve titriyordu."

Marguerite başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Wren bu olayda masum. Bana anne ve babasının birbirlerini öldürdüğünü söyledi ve ben de ona inanıyorum. Şimdi tek yapmamız gereken kafa kafaya verip bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmak."

Bölüm 10

Marguerite yatakta, hâlâ kedi formunda uyumakta olan Wren'in yanına uzandı. Vane'den Varlık Avcıları'nın hayvan olarak tam bir insan idrakine sahip olduğunu öğrenmişti.

"Wren insan formundayken size zarar vermiyorsa, hayvan olarak da zarar vermez."

Bu bilgi zihnini büyük ölçüde rahatlatmıştı. Yine de kocaman, vahşi bir kediye dokunmak ve ondan korkmamak çok garipti.

Bu hayvan nasıl onun tanıdığı adam olabilirdi?

Marguerite onun kadife gibi yumuşak kulaklarına dokundu. Kürkü inanılmaz derecede beyazdı ve "gerçek" formundayken üzerinde hiçbir çizgi ya da leke yoktu. Büyük, kabarık bir kediye benziyordu. Bir kaplan olarak, beyaz kürkünü ikiye bölen tipik siyah kaplan işaretlerine sahipti.

Elini onun boynunun derinliklerine daldırmak için hareket ettirdi. Hayal edilebilecek en yumuşak ipeği kavramak gibiydi. Onun gücünü hissedebiliyordu. Korkutucu ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bir an bile düşünmeden yüzünü oraya gömdü ve ona sıkıca sarıldı. Zavallı Wren çok şey yaşamıştı. Elinden gelse acısını hafifletecekti.

Ama nasıl?

Tek yapabildiği ona teselli vermek ve planlarının işe yaramasını ummaktı. İsteddiği son şey onun daha fazla acı çektiğini görmektir. Vane ona Wren'in çocukluğundan, her zaman ne kadar yalnız olduğundan çok söz etmişti. Bu onun çok iyi anladığı bir şeydi. Hayatı boyunca o da öyle olmuştu,

bir yabancı olmuştu. Asla yeterince iyi olmadı. Asla başkalarının olmasını istediği gibi olmadı.

Yaşamak için yalnız bir yerdi.

Yüreği sızlayarak yumuşak kürkünü okşadı ve onun yaralanmamış tarafını nazikçe okşadı.

Wren hayatının en inanılmaz duygusuyla uyandı. Biri onu okşuyordu....

Daha önce hiç kimse ona hayvan formunda nazik bir el uzatmamıştı. Yan tarafındaki el sıcak ve yatıştırıcıydı. Hiçbir şekilde cinsel olmayan duyumsal bir ritimle kürkünü okşadı ve yumuşattı. Rahatlatıcıydı. Ve bu onun için her şeyden daha anlamlıydı.

Diğer Varlık-Avcıları o bu haldeyken ona dokunmamaları gerektiğini iyi bilirdi. İnsanlar ondan bir hayvan gibi korkuyordu.

Ve anne babası... hiçbir zaman şefkatli olmamışlardı.

En azından ona karşı.

İçgüdüsel olarak şu anda onu okşayanın Maggie olduğunu biliyordu. Kokusu kürküne sinmişti ve bu hoşuna gitmişti.

Ayrıca lanet olası Kara Avcı onu uyuşturduğunda ne yapmak üzere olduğunu da hatırladı.

Ama şu anda aklından geçen en uzak şey intihardı. Sadece burada kalmak ve Maggie'nin elinin narin gücünü vücudunda hissetmek istiyordu. İçinde hissettiği huzur gibi başka hiçbir şey yoktu. Mutluluk.

Dünyada ikisinden başka hiçbir şey olmamasını nasıl da isterdi....

Wren yuvarlanırken Marguerite'in nefesi kesildi ve kaplandan insana dönüştü. O soluk mavi gözler onu ateşle yaktı.

Alt dudağındaki iyileşmekte olan kesiğe dokundu. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Baş döndürücü. Bulanık. Mide bulantısı."

Onun dürüstlüğü karşısında burnunu kırıştırdı. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Son ilacın sistemimde yanması için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Lanet olası tranklardan nefret ediyorum."

"Hayal edebiliyorum." Saçlarını onun güzel yüzünden geriye doğru taradı. "Hâlâ aptal olmayı mı planlıyorsun?"

"Başka seçeneğim yok."

"Vane öyle olduğunu söylüyor. Eğer kanıtlayabilirsen-"

"Nasıl?" diye sordu. Sesi çok yorgun geliyordu. Çok çekingendi ve serseri kaderine boyun eğmişti. "Babamı ya da annemi kimin öldürdüğünü gösteren hiçbir kanıt yoktu."

Buna inanmayı reddetti. Geride Wren'e yardım edecek bir şey kalmış olmalıydı. Masumiyetini kanıtlayabilecek bir şey. "Bana neler olduğunu anlat."

Wren babasının hayatının son birkaç saatini hatırladıkça sessizleşti. Bu konu hakkında daha önce hiç kimseyle konuşmamıştı.

Ama kâbuslar zaman zaman hâlâ peşini bırakmıyordu.

"Form değiştirmeyi yeni öğreniyordum ve hiçbir şeye uzun süre tutunamıyordum. Bir an insan ve çaresiz oluyordum, sonra bir bakıyordum leopar, kaplan ya da tigard olmuşum. Benim

Annem benden ve görünüşümden tamamen iğrenirdi. Bu yüzden başka çocukları olmamış. Başkalarından duyduğuma göre ben doğana kadar iyi geçinmişler. Ondan sonra annem, benim gibi başka bir şeye sahip olma korkusuyla babamın ona dokunmasına izin vermemiş."

Marguerite'in kalbi onun için acıyordu. Ailesinin onu açıkça reddettiğini hayal bile edemezdi. Babası bazen yargılayıcı, dalgın ya da eksik olabiliyordu ama hiçbir zaman kasten zalim olmamıştı.

O konuşmaya devam ederken Wren saçının bir tutamıyla oynadı. "Babam yavruyken bana nadiren bakardı. Ergenlik çağına girene kadar beni evlerinde küçük bir kafeste kilitli tuttular. Babam güçlerimi nasıl kullanacağım konusunda beni eğitecek birine ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden gelip bana öğretmesi için bir kuzen tuttu... Zack."

Vane'in Wren'i cinayetlerle suçladığını söylediği kişi. Ama Marguerite şu anda bu konuyu açmadı. Önce olaylar zincirini anlamak istiyordu. "Yani kuzenin sana güçlerini nasıl kullanacağını mı gösterdi?"

"Hayır. Düzgün bir form tutamadığım için çok iğrendi ve babam onu işe aldıktan bir hafta sonra işi bıraktı." Wren kesik kesik bir nefes aldı. "Babam da bu işi kendisinin yapması gerektiğine karar verdi. Hayatımda benimle vakit geçirdiği tek zamandı. İlk başlarda bana o kadar kızgındı, o kadar soğuktu ki bir yolunu bulup kaçmaya çalıştım. Odadan kaçıyor ya da gelişen güçlerimi kullanarak kendimi evin diğer bölümlerine ya da dışarıya atıyordum. Kızgın ve iğrenmiş bir halde beni geri sürükler ve tekrar öğretmeye çalışırdı."

"Seni nasıl geri sürükleyeceğim?"

Acı gözlerinden okunuyordu. "Önemli bir şey değil."

O daha iyi biliyordu. Vücudunun gerginliği ona aksini söylüyordu. Babasının davranışları Wren'in ruhunu kesmişti.

"Bir dereceye kadar kontrol sahibi olmaya başladığımda, babam sakinleşti. Sanırım benden hoşlanmaya bile başlamıştı. Öldüğünde beni en çok üzen de bu oldu. Tüm çocukluğumu yalnız geçirmiştım, sadece günde bir kez yemeğimi ve kutumu değiştirmek için gelen bakıcımlı görüyordum. Arada sırada babam gelir, bana hayal kırıklığı ya da nefret dolu bir bakışla bakar ve sonra hiçbir şey söylemeden giderdi. Bu yüzden bana ilgi göstermeye başladığında, bu inanılmaz bir şeydi."

Durakladı ve başka tarafa baktı. Acıyan anıları görebiliyordu. Sadece onları yatıştırmanın bir yolunu bilmeyi diledi.

Wren sessizce, "Beni kafesimden alıp yatak odasına götürmüştü," dedi. "Koridorda bir şeyin çarptığını duyduğumda uyuyordum. Ne olduğunu görmek için insan formuna dönüştüm ve onu yatak odasında boğazı açık halde buldum. O kadar çok kan ve morluk vardı ki yüzünü bile göremiyordunuz."

"Ne yaptın sen?"

"Orada insan şeklinde çömelmiş oturuyordum, elim onun elinin üzerindeydi. Hareket edemiyordum, düşünemiyordum. Daha önce hiç taze bir av görmemiştım. Tek yapabildiğim ona bakmaktı."

"Ama onu kimin öldürdüğünü bilmiyorsun?"

"Biliyordum," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Annemi ve sevgilisini duydum. Başka bir odada gülüşüyorlardı."

Marguerite onun sesindeki acı nefret karşısında paniğe kapılarak yutkundu. Belki de annesini o öldürmüştü.

"O kadar öfkeliydim ki düşünemiyordum. İkisinin şampanya ile kadeh kaldırdığı odaya girdim. Anneme doğru koştum ama sevgilisi beni yakaladı ve yere fırlattı. Beni de öldürecekti ama annem onu durdurdu. İlk planlarının bu olduğunu o zaman öğrendim. Amcamın Tigarian Tech'in kontrolünü ele geçirebilmesi için beni ve babamı öldürmesi gerekiyordu. Ama amcama güvenmediğini söyledi. Eğer ben ölürsem, onlara hiçbir şey bırakmayacağından emindi. Babamın parasını ellerinde tutmak için tek umutları beni uyuşturmak ve vasım olarak kontrol etmektir."

Marguerite'in içinde, bırakın kendi oğluna, herhangi birinin böyle bir şey yapabileceğine dair bir öfke kabardı. Annesinin nesi vardı?

"Peki ne yaptılar?" diye sordu.

"Emin değilim. Sevgilisinden kaçmak için sihrimi kullanmaya çalışıyordum, sonra bildiğim tek şey, tüm ev etrafımda yanarken kilitli bir odada uyandığımdı."

Kaşlarını çattı. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Altımdaki zemin yandı. Aşağıya düştüm ve bir itfaiyeci beni gördü ve evcil hayvan olduğumu sandı. Üzerime bir battaniye attılar ve tüm ev kül olmadan hemen önce beni dışarı çıkardılar. Beni dışarı çıkardıklarında annemin, sevgilisinin ve babamın cesetlerini gördüm; cesetleri koydukları yerde, çimenlerin üzerinde yatıyorlardı."

Wren'in çenesinde bir tik hızla atmaya başladı. "Beni hayvan kontrolüne teslim edemedim itfaiyeciyi ısırıp kaçtım. Doğruca etrafımı çevreleyen ağaçlara ve çalılara yöneldim."

Evden. Ve arabasına atlamamı söyleyen başka bir adamla karşılaşana kadar koşmaya devam ettim."

"Bu inanılmaz derecede tehlikeli değil miydi?"

Homurdandı. "Muhtemelen, ama kim ve ne olduğumu biliyordu ve babamın onu benimle ilgilenmesi için gönderdiğini söyledi. O sırada pek sağlıklı düşünemiyordum. Yaralıydım, korkmuştum ve gidecek başka yerim yoktu. Tek bildiğim, eğer bir şansı olsaydı amcamın beni de öldüreceğiydi ve bana gelen adam insan kokuyordu. Amcam insanlardan nefret ederdi, bu yüzden en güvenli seçeneğimin o olduğunu düşündüm."

Marguerite Wren'in anlattıkları karşısında hayrete düşmüştü. O gecenin onun için ne kadar dehşet verici olduğunu hayal bile edemiyordu. "Ailene ne olduğunu neden hiç kimseye anlatmadın?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Bana kim inanır ki? Hayvanlar para için öldürmez. Bu bir insan suçudur."

"Sen bir hayvan değilsin."

"Evet, Maggie," dedi, gözleri yoğunluğuyla onu yakıyordu. "Öyleyim. Bu konuda kendini asla kandırma. Yirmi beş yaşıma kadar bir kaplan yavrusundan başka bir şey değildim.

İnsan olma yeteneği, yüzyıllar önce çılgın bir kralın halkıma zorla yaptırdığı büyüünün bir yan ürünü. Ama günün sonunda, bir hayvanın kalbine ve içgüdülerine sahibim. Ve her zaman bir hayvan gibi davranacağım."

Yine de inanmadı. "Yine de sözde hayvan amcan çok insani bir nedenle öldürdü ve şimdi sana tuzak kuruyor. Bence içinde kabul ettiğinden daha fazla insan var."

Gözlerini ondan kaçırdı. "Tüm hayatım boyunca Sığınak'ta yaşıdım. Orayı terk edersem babamın ailesinin

benim için geleceklerdi. Şimdi geldiler." Onunla bakışlarını kilitledi. "Bana ulaşmak için seni öldürecekler. Bunu anlıyor musun?"

Sözleri üzerine bir korku dalgası gönderdi, yine de sinmeyi reddetti. Ne olacağını ya da olabileceğini bilmiyordu ama bundan kaçmayacaktı. Gözünü korkutmalarına izin vermeyecekti.

"Evet."

Wren hırıltılı ama kararlı bir nefes verdi. "Onlarla yüzleşmek zorundayım."

"Ve bu senin içindeki hayvanın konuşması. Onlarla yüzleş ve ölümüne dövüş." Wren'in saçlarını geriye doğru taradı ve onu kendini gereksiz yere öldürmekten vazgeçirebileceğini umdu. "Bir dakika dur Wren ve bir insan gibi düşün. Ağgözlü birinden intikam almanın en iyi yolu nedir?"

"Onları sen öldür."

Elini adamın çıplak göğsüne indirirken gözlerini devirdi. "Hayır, onları fakirleştiriyorsun. Çok şey ifade eden parayı ellerinden alıyorsunuz ve onları bir kafese kapatıyorsunuz."

Alay etti. "Onları öldürmeyi tercih ederim." Kadın gözlerini ona dikti.

Şaşkınlıkla ona gülümsedi. "Tamam, bir an için seni dinlediğimi varsayalım. Ne yapmamı önerirsin?"

"Vane zamanda geriye gidebileceğimizi söyledi-"

"Biz mi?"

"Biz," dedi kararlılıkla. "Beni aramayacakları tek yer burası. Eğer burada kalırsam, beni bulmalarının hiçbir yolu

Benim iyi olduğumu ve senin iyi olduğunu bilmemin hiçbir yolu yok. Eğer birlikte geri dnersek, amcanı cinayetlerle ilişkilendirecek bir şeyler bulabiliriz."

Wren dişlerini sıktı ve ona şüpheci bir yüz ifadesi takındı. "Bu tehlikeli olacak."

"Zaten bizi öldürmeye şalışıyorlar. Bundan daha tehlikeli ne olabilir?"

Yüz ifadesinden bu konuda ona hak verdiği anlaşılıyordu. "Daha önce hiç birini zamanın ötesine taşımaya şalışmamıştım. Ya her şeyi berbat edersem?"

"Vane yapmayacağına yemin ediyor."

"Vane'in bu işten kaybedecek bir şeyi yok. Benim var."

Elini kendi elinin işine aldı ve hiç tereddüt etmeden bakışlarına karşılık verdi. "Sana güveniyorum."

Wren bununzerine derin bir nefes aldı. Daha önce hiç kimse ona gvenmemişti. Ve kaybedecek bu kadar şok şeyi varken şimdi ona gveneceğine inanamıyordu.

Tanrım, birazcık aklı olsaydı, onu Jean-Luc'un koruması işin burada bırakırdı ama yine de Wren onun haklı olduğunu biliyordu. Onun güvende olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Onun güvenliği işin o kadar endişelenecekti ki odaklanamayacak ve masumiyetini kanıtlamak işin yapması gerekeni yapamayacaktı.

Bakışlarını kadının göğsündeki eline indirdi. O bir insandı. Kırılıandı. Ama yine de içinde onu hayrete düşüren bir g vardı. Hayatı boyunca yalnızdı....

Bir kereliğine de olsa yanında birinin olması güzel olmaz mıydı?

Derin bir arzu içini yakıp kavururken yorgun bir nefes verdi. Dürüst olmak gerekirse, onsuz yaşamak istemiyordu. Bir dakika bile.

"Pekala, Maggie. Senin yöntemi deneyeceğiz, ama işe yaramazsa-"

"Onları kendi yönteminle öldürebilirsin."

Wren onu öpmek niyetiyle yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Ama dudakları birbirine değdiği anda cep telefonu çaldı.

Marguerite geri çekilirken sinirle homurdandı. Normalde bunu görmezden gelirdi ama bu kabul etmesi gereken bir çağrıydı. "Bu babamın yüzüğü," diye açıkladı. "Bir saniye bekle."

Telefonu o açtı.

"Nerelerdeydiniz, genç bayan?"

Babasının sesindeki öfke karşısında irkildi. "Merhaba baba, senden haber almak da güzel."

"Bana ukalalık yapma, Marguerite. Az önce okulundan aradılar ve günlerdir derslere girmedişini söylediler. Seni sınıfta bırakacaklarmış. Aklından ne geçiyor? Bunun ne kadar utanç verici olacağından haberin var mı?"

Marguerite gözlerinde birikmek üzere olan yaşlardan nefret ediyordu. En çok da babasının sözlerinin onu gerçekten incitmiş olmasından nefret ediyordu. "Böyle bir hayal kırıklığı yarattığım için üzgünüm baba. Ama ben-"

"Neye sahip olduğun umurumda değil, küçük kız. Kendini sınıfına ve çalışma grubuna geri vermelisin. Blaine, ders çalışmak yerine tüm zamanını yerel ayaktakımıyla geçirdiğini söyledi. Çok fazla para ödedim.

ucuz bir çöp parçası bir kot pantolonun içinde güzel görünüyör diye sorumluluğunuzu bir kenara bırakmanız. Keşke bir hafta boyunca işe gelmemeye karar verebilseydim."

Ve bu onun öfkesini tetikledi. Tek bildiğı, kızın bir araba kazası geçirdiğı ya da hasta olduğuydu. Neden okula gitmediğini öğrenmeye zahmet etti mi? Hayır.

"Üzgünüm baba, ama yapmam gereken daha önemli bir şey var." "Neymiş o?"

Gözlerinde öfkeyle onu izleyen Wren'e dönüp bakarken telefonu sıkıca kavradı. "Bir kaplanla kaçıyorum. Müsait olduğumda seni ararım."

Ve telefonu kapattı.

Wren'in çenesi gevşedi. "Bunu ona söylediğine inanamıyorum."

"Oh, lütfen," dedi sinirli bir şekilde. "Senin bir LSU öğrencisi olduğunu düşünecek."

Az önce yaptığı şeyin sonuçlarını düşünürken derin bir nefes aldı. "Ama beni bulmaları için devlet kurumlarını aramaya başlayacak. Yani beni yanına almazsan, onun tarafından 'kurtarılmam' herkese açık olacak ve arkadaşların beni nerede bulacaklarını bilecekler."

Turkuaz gözleri mizahla parlarsa da ona dudak büktü. "Çok sinsisin."

Şakacı bir şekilde dudağını ısırıldı. "Hem evet hem hayır. Arkanızda birine ihtiyacınız var ve orada pek çok kişiye güvendiğinizi sanmıyorum."

Bakışları sertleşerek ölümcül mavi buza dönüştü. "Orada kimseye güvenmiyorum..." Sonra o sert gözler yumuşadı. "Sen hariç." Kadının yüzünü avucunun içine aldı.

Adam onu öperken Marguerite iç çekti. Tanrım, bu gezegendeki en umutsuz ilişkiydi. Bir senatörün kaçak kızı ve cinayetten aranan bir kaplan.

Kendine rağmen gülmeye başladı. Wren

kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi ve onu hafifçe öptü. "Sadece bunun Weekly World News için harika bir manşet olacağını düşünüyordum: 'Tanınmış Senatörün Kızı Kaplan Erkek Arkadaşını Kurtarmak İçin Zamanda Geri Gitti.'"

Bunun gerçekliği tamamen kafasına dank ederken yanağını parmakladı. "İçinde yaşadığın dünyanın gerçek olduğuna inanamıyorum. Bunun bir rüya olduğunu ve her an uyanabileceğimi düşünüp duruyorum."

"Senin iyiliğin için bunun bir rüya olmasını dilerdim. Keşke insan olsaydım. Ama bundan sağ çıkarsam seninle kalamayacağımı biliyorsun."

Her ne kadar bundan nefret etse de, onun dürüst davrandığını biliyordu. "Biliyorum."

Wren odalarının dışında bir ses duyunca donakaldı. Başını eğerek dikkatle dinledi.

"Sorun nedir?" Marguerite sordu.

Adam yataktan yavaşça kalkarken vücudunda giysiler belirdi. Ona sessiz olmasını işaret etti.

Kapıya bir adım daha yaklaştı.

Bir anda odanın ortasında bir adam belirdi.

Wren davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüğünde Marguerite'in nefesi kesildi.

O hamle yaparken, adam ortadan kayboldu.

"Lanet olsun!" Wren hırladı. "Bizi buldular."

Vane odaya dalmadan bir an önce kapı açıldı. "Az önce bir ihlal mi sezdim?"

Wren ona dalgın dalgın baktı. "Sizden hemen önce burada olan pislik kaplandan bahsediyorsanız, evet."

Vane küfretti. "Zamanınız kalmadı."

"Dolunaya kadar atlayamam," dedi Wren.

Vane ona hınzırca bir sırıtış attı. "Evet, yapabilirsin."

Bir an gemideydiler, bir an sonra açık pencereleri olan ve dışarıdan gelen trafik gürültüsünü duyabildiği süslü bir odadaydılar.

Gördüklerine inanamıyormuş gibi etrafına bakınırken Wren'in yüzü kül rengine dönmüştü.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Ona bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Babamın yatak odası."

Bölüm 11

Wren yirmi yılı aşkın süredir görmediği bir odaya bakarken kendini korkunç bir kâbusun içindeymiş gibi hissetti. Hatta odanın neye benzediğini bile hatırlamıyordu. Bu odayı gençliğinde sadece bir ya da iki kez görmüştü, o da çok kısa bir süre için.

Yatakla kapı arasında yerde ölü yatan babasının görüntüsünü hatırlayınca irkildi.

Görüntüyü silkeleyen Wren etrafına bakındı. Oda 1980'lerin modası olan yüksek teknolojinin doruğundaydı, koyu maviler ve yeşillerle döşenmişti ve kral boy bir su yatağı vardı. Duvarlarda babasının öldürmüş olması gereken bir kaplanın derisiyle birlikte soyut sanat eserleri asılıydı. Katagaria'da yaygın bir özellikti; ilk avlarını, hünelerini hatırlatmak ve onlarla uğraşmak isteyebilecek diğer hayvanlara bir uyarı olarak asarlardı.

Derinin büyüklüğüne ve üzerindeki yara izlerine bakılırsa Wren, babasının o sırada çok çetin bir mücadele vermiş olduğunu söyleyebilirdi. Ama önemli olan, diğer canavar yok olurken babasının hayatta kalmış olmasıydı.

Kalbi sıkışan Wren, babasının özenle korunan malikânesinin arkasından akan trafiği görmek için yavaşça açık pencerelere doğru yürüdü.

"Yanan ev bu mu?" Maggie sordu.

Wren yavaşça başını salladı, yine yangını kimin ve ne zaman çıkardığını merak ediyordu. "Biri bizi görmeden buradan gitmeliyiz. Babam izinsiz girenleri yeme eğilimindeydi ve yanlışlıkla bize saldırdığında babamı öldüren kişi olarak amcamı haklı çıkarmak istemiyorum."

Başını ona doğru salladı. "Kanıt bulmak zorundayız."

"Burada hiçbir şey olmayacak," dedi basitçe. "Annem o kadar aptal değildi."

Birdenbire koridorda, odalarına yaklaşıyor gibi görünen sesler duyuldu. Kesinlikle bir erkek ve bir kadındı ...

Ve kavga ediyorlardı.

Wren Maggie'yi yakaladı ve içinde sadece babasının kıyafetlerinin bulunduğu son derece büyük bir dolabın içine çekti. Kısa bir süreliğine güçlerini kullanarak onları evin dışına çıkarmayı düşündü, ancak evin düzenini, personelin ya da ebeveynlerinin programını tam olarak hatırlamadığından, bir yavru olarak ya da babasının önünde yeniden ortaya çıkabilirdi.

Bunların ikisi de felaket olabilir.

Şu an için en iyisi burada kalıp durumu daha iyi kavrayana kadar beklemektir.

Yatak odasının kapısının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duydu.

Annesinin öfkeli ses tonunu tanıdığı anda donakaldı. Sesinde sert bir kırılma vardı ve bunca yıl maruz kalmamış olmasına rağmen bu kırılma hiç değişmemişti.

"Beni neden Asya'dan geri çağırdın, Aristo? Bir süre çılgınca koşmam lazım."

Babası kara bir kahkaha attı. "Çok uzun zamandır başıboş geziyorsun, Karina. Eve dönmenin zamanı çoktan gelmişti."

"Neden?" Bir şeyi yere çarptı.

"Wren hakkında bazı ilginç şeyler öğrendim. Annesi olarak-"

Bir şey paramparça oldu. "Sakın buna başlamaya cüret etme. Sana aptalca kabul ettiğin varisini verdim. Artık bana ihtiyacın yok."

Babasının sesinin derinleştğini duydu. "Wren'in neler yapabileceğini görmelisin."

"Yani artık bir insana dönüşebiliyor," dedi sıkılmış, alaycı bir tonda. "Şey, la-di-da. Değişmeye başlamasının zamanı çoktan geldi de geçiyor bile. Sana geri zekalı olduğunu söylemiştim."

Marguerite bu sert sözler karşısında nefesini sertçe içine çekti. Wren'in yüzünde saklamaya çalıştığı acıyı gördü ve öfkesinin onu tükettiğini hissetti. Dürüst olmak gerekirse, kapıyı tekmeleyerek açmak ve annesini zalimliği yüzünden dövmek istedi.

Biri onun doğurduğu bir çocuk hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

"Sakın buradan çıkıp gitmeye kalkma Karina," diye homurdandı babası.

Marguerite, Wren'in annesinden gelen soğuk kahkahaları duydu. "Ben senin emrettiğin insanlardan biri değilim, Ari. Senin kaltağın da değilim. Seni dinlemek zorunda değilim."

"Peki, tamam. Ama bil diye söylüyorum, sen yokken vasiyetimi değiştirdim."

Yatak odasından birkaç kalp atışı boyunca ölüm sessizliği geldi.

"Ne yaptın?" Karina sonunda camı kırması gereken bir ses tonuyla çığlık attı. Marguerite kulak zarlarının bir daha asla eskisi gibi olmayacağından emindi.

"Beni duydun." Wren'in babasının sesi soğuk ve duygusuzdu. "Ben senin faturalarını öderken senin etrafta kedi gibi dolaşımandan ve bunu yüzüme vurmandan bıktım. Leopar sevgilini biliyorum ve seninle buraya geri döndüğünü de biliyorum. İyi, tamam. New Jersey'de senin için ayrı bir konut ayarladım."

"New Jersey mi?" diye hırladı. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, kızgıyım. Kaderin beni seninle çiftleşmeye mahkûm etmesinden hoşlandığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Onların kararıyla benim eşimsin ama yine de sana dokunmama izin vermiyorsun. Sen yanına gelen her leopar erkeğiyle fahişelik yaparken ben bekârlığa mahkûm ediliyorum. Yine de seni ayakta tutmamı bekliyorsun. Hayal kurmaya devam et, aşkım. Beleşçilik günlerin sona erdi."

"Bana borçlusun," dedi Karina sıkılmış dişlerinin arasından. "Senin eşin olmayı ben istemedim, mutant bir iğrençlik doğurmayı da ben istemedim. Eğer gerçekten bir kaplan olsaydın, türümüzü korumak için gerekli olanı yapmamı engellemek yerine o şeyi doğduğunda öldürürdün."

"Wren benim oğlum."

"Seni insan," diye alay etti Karina, "insan" kelimesinin hayal edebileceği en kötü hakaret olduğunu söylercesine.

"Evet," dedi babası öfkeyle, "ve bir insan gibi Wren'i tek mirasçım yaptım. Eğer bana bir şey olursa, tüm geleceğin onun ellerinde olacak. Yani yerinde olsam, onun hayvandan çok insan olması için dua ederdim. Belki sana biraz merhamet eder. Ama ben olsam buna güvenmezdim."

"Seni piç!"

"Evet, siz evi parçalayıp yok etme vasiyetini aramadan önce, bu vasiyet New Orleans'taki Laurens şirketinde zaten kayıtlı."

"Senden nefret ediyorum!"

Babasının yanıtı anında ve aynı sert nefretle doluydu. "Hislerimiz tamamen karşılıklı. şimdi izin verirsiniz oğlumla biraz vakit geçirmek istiyorum. Bu odaya geri döndüğümde, gitmiş olmanı bekliyorum. Kalıcı olarak. Taylor sizi yeni evinize götürecektir, orada yeni çek defterlerinizi ve kredi kartlarınızı sizi beklerken bulacaksınız. Tüm hesaplarımdan tamamen ve ebediyen silineceksin."

Bir kapı, bir şey kırılmadan bir an önce kapandı. Marguerite, Karina'nın çığlıklarını ve odadaki eşyaları kırdığını duyabiliyordu. Sanki duvarları yıkmak üzereymiş gibi geliyordu. Sonra Marguerite kükreyen ve tıslayan vahşi bir kedinin sesini duydu.

Sonunda durdu.

Ani sessizlik sinir bozucuydu.

Marguerite donakaldı, kadının dolaba girip Aristoteles'in giysilerini parçalamasından falan korkuyordu.

O yapmadı.

Karina bunun yerine bir telefon görüşmesi yaptı. "Grayson?" dedi neredeyse ekingeng bir ses tonuyla. "Ben Karina. Artık sana inanıyorum. Aristotle aklını tamamen yitirmiş. Ben şehre geri döndüm. Buluşup ne yapılması gerektiğini tartışabileceğimiz bir yer var mı?"

Marguerite, Wren'in annesinin telefonda konuşurken sesinin bu kadar mantıklı çıkması karşısında şaşkına dönmüştü. Sadece birkaç kalp atışı önce evi yerle bir eden kadının bu olduğuna inanmak zordu.

Zavallı babası böylesine dengesiz bir canavara tahammül etmek zorunda kaldığı için. Marguerite, Wren'in annesinin kişiliğini miras almamış olmasına şükreliyordu.

Kısa bir duraklama oldu. "Evet, nerede olduğunu biliyorum. Saat üçte. O zaman görüşürüz."

Sonra Marguerite, Karina'nın telefonu kapatıp odadan çıktığını duydu.

Marguerite son birkaç dakika içinde olanlara inanamayarak Wren'e döndü. "Bence annen ve babam birbirleriyle evlenmeliydiler."

Wren'in yüzünde eğlenceden eser yoktu.

"Özür dilerim Wren," dedi Marguerite, anında pişmanlık duyarak. Annesinin, babasını öldürmek üzere olan gaddar bir cur olduğu gerçeğinde nasıl mizah bulabilirdi? Neredeyse hayatını mahvetmiş olan bir köpek. "Ama en azından babanın seni sevdiğini biliyorsun."

Wren alçak bir fısıltıyla, "Acı veren de bu," dedi. "Keşke yaşasaydı diye düşünüp duruyorum... Hayatım çok farklı olurdu."

Acısını hissederken ona sarıldı. "Biliyorum. Beni terk ettiği için annemden nefret ederek uzun zaman geçirdim. En azından baban kendi isteğiyle gitmedi."

Bunun üzerine Wren'in gözleri parladı. "Hayır, yapmadı." Ona sert bir bakış attı. "Teşekkür ederim."

Onun sözleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Ne için?"

"Beni buraya geri getirdiğin için." Gözlerinde ıslıl ıslıl yanan acımasız bir kararlılık vardı. "Bana ve aileme yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verdiğim için mutluydum. Sen haklıydın. İçimde düşündüğümünden daha fazla insan varmış. Çünkü şu anda intikam almak istiyorum ve onu alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Peki ne yapacağız?"

Çenesinde öfkeli bir tik öfkeyle atarken gözlerini kaçırdı. "İlk olarak, bu zaman diliminde burada hiçbir şeyi değiştirmedığımızdan emin olmalıyız. Gelecekte bizi hatırlayabilecek kişilerden uzak durmaya çalışmalıyız. İkincisi, kendimle karşılaşmadığımdan emin olmalıyız."

Anlayışla başını salladı. "Bu bir paradoksa neden olacak."

"Evet, ve bu benim varlığımı tamamen kaybetmeme neden olur - ne şimdi ne de o zaman benim için iyi bir şey değil. Ama neyse ki, bu zamanda ve yerde, koridorun sonundaki bir yatak odasına hapsolmuş durumdayım."

Dolabın kapısını açtı ve dışarıya, yatak odasına baktı. "Temiz."

Onu yatak odasına kadar takip etti. "Oyun planın var mı?"

"Annemi takip edin. Grayson benim amcam ve buluştuklarına göre, parama göre babamın cinayetini o zaman planlamışlar."

Bu Marguerite'e tamamen mantıklı geldi. "Tamam ama bunu nasıl yapacağız?"

Marguerite, kıyafeti parlak kırmızı, fırfırlı bir gömlek ve bej rengi bir kır eteğine dönüştüğünde nefes nefese kaldı. Bu, annesinin, kendisinin doğduğu yıllarda çekilmiş eski fotoğraflarda giydiğini gördüğü kıyafetlere çok benziyordu.

Wren, kendi kıyafetlerini siyah bir Izod ve koyu renk kot pantolon olarak değiştirirken onun şaşkınlığına sııttı. "Bu zaman dilimine aitmişiz gibi görünmeliyiz."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sırıttı genişledi. "Bu sihir."

Evet ama büyüü onu ürkütmeye başlamıştı. Zamanda yolculuk yapmak başka bir şeydi, kendini şu anda modanın zirvesinde olan modası geçmiş kıyafetler giyerken bulmak bambaşka bir şeydi.

Bir kadın bunları düşünerek gerçekten aklını kaçırabilirdi.... Ama belki de kaçırmıştı. Belki de tüm bunlar büyük bir halüsinasyondan başka bir şey değildi ...

Bu kesinlikle bir olasılıktı.

Wren kapıya doğru bir adım attığında kapı açıldı.

İkisi de Wren'in birebir kopyası, sadece daha yaşlı olan bir adamla karşılaştıklarında zaman durmuş gibiydi. Şık siyah bir takım elbise giymiş olan adamın sarı saçları kısa kesilmişti. Bakışlarını tehditkâr bir şekilde onlara diktiğinde mavi gözleri heyecan vericiydi.

Wren ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onu ve Maggie'yi odadan dışarı, evin başka bir bölümüne, hatta dışarı çıkarabilirdi ama babası onları izleyebilir ve takip edebilirdi.

Kahretsin, yakalandılar ve mahvoldular.

Babası havayı kokladı, sonra bariz bir güvensizlikle kaşlarını çattı. "Wren mi?"

Wren, Maggie'nin geniş kahverengi gözleriyle karşılaştığında yutkundtu. Bastırılmış duygular içini parçaladı. Keder, öfke, ama en dipte babasını sevmek istemiş olan parçası vardı.

Babasının onu sevmesini isteyen parçası.

Babası kaşlarını çatarak Wren'e yaklaştı. "Bu sensin, değil mi... gelecekte gelen?"

Yalan söylemeye gerek yoktu. Babası aptal bir adam olmaktan çok uzaktı ve ikisinin onun evinde olmasının başka bir açıklaması yoktu.

Çifte lanet. Bu Wren'in zaman yolculuğuyla ilgili bildiği tüm kurallara aykırıydı... pek çoğunu bildiğinden değil. Zıplama pratiği yapmadığından, bunun kurallarına pek aşina değildi.

Babasının sorusunu yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. "Evet."

"Neden şimdi buradasın?" Babası aralarında bir ileri bir geri bakarken kaşlarını çattı. "Burada olmaman gerekiyor, değil mi?"

Her saniye geçtikçe ve garip bir şey olmadıkça - varlığına son vermedikçe - Wren bunu merak etmeye başladı.

"Hayır... Evet... Belki? Artık ölmediğime göre, artık emin değilim. Eğer burada olmamam gerekseydi, sen kapıdan içeri girdiğinde ölmüş olmaz mıydım?"

Babası bıkkın bir şekilde iç çekti. "Hâlâ güçlerinde ustalaşamadın mı?"

İçinin derinliklerinde bir öfke parladı. Babası onu eksiklikle yargılamaya nasıl cüret ederdi? O artık toy bir yavru değildi. Kendi başının çaresine bakabilecek bir yetişkindi ve babasının aksini düşünmesine içerliyordu. "Seni yere serebilirim ihtiyar, gözümü bile kırpmadan."

Babası gözlerinde gururla ona baktı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ama zaman sıçraması yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Uzun zaman önce bunu öğrenmemin benim yararına olmayacağı söylendi."

"Neden?"

Maggie, "O Sığınak'ta büyüdü," dedi. "Wren'in ölmesini isteyen pek çok insan var."

Wren, Maggie'nin sözlerini yanlış anlama ihtimaline karşı gözlerini babasına dikti. "Bir kavgadan korktuğumdan ya da geri adım attığımdan değil-"

"Gerçek bu," diye araya girdi Maggie. "Yemin ederim o yarı beta balığı. Bir şeyi kanıtlamak için kendi yansımasıyla bile dövüşür."

Wren onun sözünü kesmesine aldırmadı. "Ama aynı şekilde, ben aptal değilim ve kimsenin işini kolaylaştırmak istemedim. Özellikle de düşmanlarıma."

Babasının yüzündeki gurur ifadesi hiç de yanlış değildi. "Aferin oğlum. Seni henüz öldürmediklerini öğrendiğime sevindim."

"Ve yapmayacaklar da."

Babası Maggie'ye baktı. "O senin eşin mi?"

Maggie bu cevabı beklerken Wren onun elini tutup sıktı.
"Tam olarak değil... ama üzerinde çalışıyoruz."

Babası havayı tekrar koklayana kadar güldü. Merakla başını eğdi. "O bir insan."

Wren onu korumak istercesine kollarını ona doladı.
"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hiç de değil," dedi babası kararlı bir şekilde. İçtenlikle.
"Benim annem de insandı."

Wren ağzını açarak Maggie'ye babasının az önce kendisine bir sır verdiğini söyledi. "Pardon?"

Babası sanki birinin onları duymasından korkuyormuş gibi yatak odasının kapısını kilitlemek için hareket etti. "Doğru duymuşsun. Yakın aile dışında hiç konuştuğumuz bir şey değildi ama evet. Annem bir Arkadyalı kaplanıydı." Yüzü yumuşadı. "Çok iyi bir kadındı, ateş ve ruh doluydu. Tanrılardan dilerdim ki sana babalık ettiğim o kaltak yerine bir insanla çiftleşseydim."

Marguerite, Wren'in onun etrafında gerildiğini hissetti ama nedeninden emin değildi. Ona destek olmak için kolunu okşadı. Zavallı adam berbat bir gün geçiriyordu.

Ama sonra, buraya cevaplar için geri gelmişlerdi. Zor olanları bile.

"Senden pişman olmadığımı bilmeni istiyorum," dedi babası, Wren'in omzuna dokunmak için uzanarak. "Asla pişman olmadım." Sonra yakışıklı yüzü hüzünlü ve kederli bir hal aldı. "Buradaki varlığından anladığım kadarıyla geleceğinde ben yokum."

Wren başını onunkine yasladı. Cevap vermeden önce gerginliği arttı. "Hayır."

Babası elini bırakırken yüzünü buruşturdu ve iç çekti. "Ben... Sonunda senin için doğru olanı yaptım mı?"

Wren soruya cevap vermedi. Onun yerine "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"5 Ağustos 1981."

Marguerite tarihi duyunca nefesi kesildi ve tüyleri diken diken oldu.

"Ne?" diye sordu ikisi de.

"Yarın öğlen doğmuş olacağım," dedi inanamayarak. "Bu biraz ürkütücü, değil mi?"

Wren'in babası homurdandı. "Bizim dünyamızda değil. Böyle tuhaflıklara alışırsın."

Wren derin bir nefes alırken, adam ona yakın durmaya devam etti. "Bundan üç gün sonra, New Orleans'a giden bir arabanın arkasında olacağım."

Babası bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra da kapattı. Yaklaşan ölümünün gerçekliği yüzüne çarparken yüzünde duygular oynadı.

Marguerite geleceğinin ne kadar sınırlı olduğunu bilmekten daha kötü bir şey hayal edemezdi. Tüm pişmanlıklar. Tüm endişeler. Zavallı babası.

Derin bir iç çekti. "Seni oraya gönderenin ben olmadığımı varsayıyorum."

"Hayır."

Babası gözlerinde hüznü, uzaklara dalan bir bakışla yatağın kenarına oturdu. Onun bu haberle mücadele ettiğini anlayabiliyordu.

"Hayatta kalmak için sadece üç günüm kaldı," diye nefes aldı. "Bunu bilmemelisin," dedi Wren.

"Hayır." Babası başını kaldırıp onlara baktı. "Eğer buradaysanız, demek ki olması gerekiyormuş."

Marguerite bunu düşünürken içinden garip bir his geçti. "Sanırım o haklı Wren. Seni Sığınak'a götüren adamla ormanda karşılaşman hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Senin kim ve ne olduğunu biliyordu. Orada olman gerektiğini biliyordu. Nasıl?"

Wren de en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

Babası kaşlarını çattı. "Korunmak için neden Grayson'a gitmedin? O senin koruyucun."

Wren başını salladı. "Kendime gelene kadar Bill Laurens benim koruyucumdur."

Babası bununla alay etti. "Bill bir çocuk."

"Hayır, şu anda yirmi bir yaşında ve hiç anlamadığım nedenlerden dolayı onu benim vasım yaptınız. Bill güçlerim konusunda eğitilmemi ve kendimi koruyabilecek hale gelene kadar güvende tutulmamı sağlayan kişiydi."

Marguerite Aristotle'a, "Seni öldüren Grayson," dedi. "Bill onun koruyucusu olmasaydı Wren'i de öldürecekti."

Wren'in babası yataktan inerken hırladı. "O zavallı bok çuvalı. Onun bir piç olduğunu hep biliyordum." Odada bir ileri bir geri volta atarken mavi gözlerinin derinliklerinde nefret ve öfke yanıyordu. "Onu öldürmeliydim. Yapmalıydım..." Sesi kesildi.

Aristoteles durakladı ve ikisine birden baktı. "Arkadaşın haklı. Daha önce de buradaydın. Olmak zorundaydın. Çünkü eğer olmasaydın, Grayson senin üzerinde tam hak sahibi olacaktı. Tek oğlumu asla bir insan çocuğunun ellerine bırakmazdım."

Aristo hırladı ve küfretti... ve daha da hızlı adım atmaya başladı. Ona kesinlikle yanına yaklaşan herkesin kolunu koparmaya hazır kafesteki bir kaplanı hatırlatıyordu. "Ben öldükten sonra şirketimi kim yönetecek?"

"Aloysius Grant."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "O beceriksiz bir inek."

Wren sessizce, "Evet ama o bir vizyoner," dedi. "Önümüzdeki yirmi yıl içinde bu şirketi Microsoft'tan sonra ikinci sıraya yerleştirecek."

Babası volta atmayı tekrar bıraktığında tiksinti yerini inanmazlığa bıraktı. Onlara bakakaldı. "Microsoft mu? Sakın bana Batı Yakası'ndan gelen o çocuğun o şeyi gerçekten uçurduğunu söylemeyin?"

"Evet," dedi Marguerite gülerek, "Bill Gates bildiğimiz kadarıyla dünyayı ele geçirdi sayılır."

Wren'in babası yine homurdandı. "Lanet olsun, zamanından önce öldürüldüğünde ne olduğunu gördün mü? Tüm hayatını tımar etmekle geçirdiğin pazara başka biri hakim oluyor. Bu doğru değil."

"Sorun değil baba. şirketin zaten donanım tarafında başarılı. Bu ve World Wide Web. Plazma TV'ler ve cep telefonlarından bahsetmiyorum bile."

Wren'le bakışları kilitlenirken babasının gözleri şiddetle parlıyordu. "Benim şirketim değil, yavrum. Senin arkadaşlığın." Aklına başka bir düşünce gelmiş gibi kaşlarını kırdı. "Nedir bu World Wide Web olayı?"

Marguerite yine güldü. "Kısacası, para. Çok ama çok para. Özellikle de Tigerian Tech için."

Wren'in babası gülümsedi. "Güzel. Parayı severim. Hep sevmişimdir. Sana asla ihanet etmez ve biri onu çalmadığı sürece koyduğun yerde kalır. Ama en önemlisi, para bizi dış dünyadan korur." Uzun bir iç çekerken yüzündeki mizah kayboldu. "Sanırım benim sorunum içime bakmamamdı. Aileme daha iyi göz kulak olmalıydım."

Elleri arkasında ve bakışları yerde volta atmaya geri döndü. "Yani her şeyi düzene sokmak için sadece üç günüm var." Onlara tekrar baktı. "Ama bu ikinizin neden burada olduğunuzu açıklamıyor, değil mi?"

Marguerite Wren'den uzaklaştı. "İkimiz de avlanıyoruz."

"Neden? Kim tarafından?"

"Grayson başladığı işi bitirmek istiyor," diye yanıtladı Wren. "Kendisi ve oğlu Zack'in şirketin başına geçebilmesi için benim ölmemi istiyor."

"Bu benim..." Aristoteles dişlerini sıktı. "Sanırım cesedimi çığnemişler."

Marguerite onun yanında yürümeye başladı. Nedenini bilmiyordu ama bu yapması gereken doğal bir şey gibi görünüyordu. "Senin ve karının ölümünden Wren'i sorumlu tuttular."

Her iki kaşı da yukarı doğru kalktı. "Karina da mı ölüyor?"

Wren başını salladı. "Ama seni öldürene kadar değil."

Bu hayatında duyduğu en iğrenç şeymiş gibi burnunu kırıştırdı. "Bu kaltak beni nasıl öldürebilir? Bunu yapabilmesinin imkânı yok."

"Yardım aldı," dedi Marguerite. "Sevgilisi burada onunla birlikte."

Aristoteles inkâr edercesine başını salladı. "O değersiz leopar yavrusu mu? Kendi ayakkabı bağcıklarını bile zar zor bağlayabiliyor. Bırak beni yenmeyi. Bu çok aptalca."

"Ben de hiç anlamadım. Ama bir yavru olarak, bu odada bir şeylerin kırıldığını duyacağım ve buraya gelip seni ölü bulacağım. Annem ve sevgilisi koridorun karşısındaki çalışma odasında buna gülüyor olacaklar."

Aristoteles hâlâ inanamayarak başını sallıyordu. "Peki onu kim öldürdü?"

Wren omuz silkti. "Benim param Grayson diyor. Ama bilemiyorum. Sevgilisi bana saldırdıktan sonra uyandığımda o da sevgilisi de ölmüştü. Kimin yaptığını hiç görmedim."

Babası yorgunca içini çekmeden önce elini yüzünde gezdirdi. Wren'e bakarken gözleri samimiydi. "Yanında olamadığım için çok üzgünüm oğlum. Burada seni bir yavru kadar yalnız bıraktığımı telafi etmek için zamanım olacağını düşünüyordum. Seni asla görmezden gelmemeliydim."

Bu sözlerin Wren için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu. Wren'le birlikte geri döndükleri ve Wren'in bu sözleri duyabildiği için minnettardı.

"Sorun yok."

"Hayır," dedi babası sertçe, "öyle değil. Tüm zamanımı, geliştiğini bile göremeyeceğim bir şirket kurmak için harcadım. Benden nefret ediyor olmalısın."

"Senden hiç nefret etmedim baba. Gerçekten nefret etmedim."

Uzandı ve Wren'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Marguerite Wren'in yüzündeki ifadeyi izledi, o gerildi ve sonra kucaklamaya karşılık verdi. Uzanıp Wren'in sırtını sıvazlarken gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Seni seviyorum, Wren. Seni incitecek bir şey söylediysem ya da yaptıysam özür dilerim."

"Ben de seni seviyorum baba."

Wren geri çekildi ve boğazını temizledi ama yine de gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordu.

Babası ona doğru döndü. "Umarım oğluma iyi bakıyorsunuzdur."

Wren'e gülümsedi. "Deniyorum. Ama çok zor olabiliyor. Dinlemiyor."

Wren babasıyla konuşmadan önce ona gözlerini devirdi. "Karina bu öğleden sonra Grayson'la buluşacak. Ben onu takip ederken Maggie'yi güvende tutar mısın?"

Marguerite bunun üzerine homurdandı. "Wren..."

"Hayır Maggie," dedi, sesi kalın ve emrediciydi. "Böylesi daha iyi. Onu tek başıma aramak benim için daha kolay olacak."

"Boğa!"

Her ikisi de onu görmezden geldi.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım," diye söz verdi Aristoteles. "Wren!" diye tersledi.

Yanağını sıcak, nasırlı avucunun içine aldı. "Sorun yok Maggie. Gerçekten. Bunu yapmak zorundayım."

Marguerite onu dinlemek istemedi ama içindeki kargaşayı gördü. Onun için duyduğu korkuyu. Bu ona ulaştı ve derinden etkiledi.

Aptal olamazdı. Şansına, onları yine de yakalatacaktı. Casusluk onun iyi olduğu bir şey değildi.

Bu nedenle, ne zaman bir şeyden paçayı sıyırmaya çalışsa yakayı ele veriyordu.

Uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Beni burada sensiz bırakmaya cüret etme."

"Yapmayacağım." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra gözlerinin önünden kayboldu.

Marguerite onun hareketlerine öfkелendi. "Bunu yapmasından nefret ediyorum."

Babası güldü. "En azından bu numarada ustalaştığını öğrendiğime sevindim."

"Birçok konuda ustalaştı. Bence onunla gurur duyardınız. Onu tanıdığımndan beri inanılmaz zorluklara rağmen hayatta kalmayı başardı." Sonra elini babasına uzattı. "Ben Maggie Goudeau, bu arada."

Elini nazikçe sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Maggie. Oğlum için çok güzel bir arkadaş olduğunu söylemeliyim."

Aristoteles'in sözleri içini ısıttı. En azından içinden tuhaf bir düşünce geçene kadar. "Elinizde Wren'in eski bir fotoğrafı yoktur, değil mi? Genç bir çocukken nasıl görüldüğünü bilmek isterdim."

Babası şeytanca gülümsedi. "Senin için bundan daha iyi bir şeyim var."

Adam onu uzun ve zarif koridorun sonundaki başka bir odaya götürene kadar ne demek istediğini anlamadı.

Kapıyı açtı, sonra karanlık odaya önce Marguerite'in girebilmesi için geri çekildi. Marguerite içeri girdi, sonra iki yönlü aynanın diğer tarafında genç bir Wren görünce dondu kaldı.

"Bu tehlikeli değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır." Aristoteles kapıyı kapattı ve onun tam arkasında durmak için hareket etti. "Wren ikimizi de göremez, duyamaz ya da koklayamaz. Bu odayı uzun zaman önce inşa ettirdim, böylece onun haberi olmadan onu izleyebilecektim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Ona Wren'inkileri hatırlatan o turkuaz gözlerin derinliklerinde büyük bir pişmanlık ve acı vardı. "Çünkü beni tiksindirdiği zamanlarda bile oğlumu hep sevdim ve

bunu bildiğinden emin olmalısın. Bunu gerçekten anladığından."

Diğer odanın zemininde yatarken on üç ya da on dört yaşlarında olduğu anlaşılan Wren'e baktı. Sarı saçları uzun ve dağınıktı, vücudu korkutucu derecede zayıftı. Çok savunmasız görünüyordu. Çok korkmuş ve kendinden emin değildi. Wren'in hiç bilmediği şeylerdi bunlar.

"Seni nasıl itmiş olabilir?" diye sordu Aristoteles'e.

Wren'in insan formunda sırt üstü yattığını gösteren pencereyi işaret etti. Tamamen çıplaktı ve acı çekiyormuş gibi kıvranıyordu.

"Hayvanların doğasında zayıf olanları öldürmek vardır. Farklı olanları. Son yirmi beş yıl boyunca Karina'nın soğukluğunun çocuğum hakkındaki görüşlerimi etkilemesine izin verdim. Wren ne kaplan ne de leopar olarak doğdu, ikimizin bir karışımı." Bakışları onu yaktı. "Bunun bizim dünyamızda ne kadar büyük bir handikap olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Cama doğru ilerledi, o kadar yakındı ki Wren'in onu orada görmemesine şaşırdı, ona bakıyordu. "Hayatı boyunca bunun bir deformasyon olduğunu düşündüm. Ergenliğe girdiğinde bunun bir hediye olacağını bilmiyordum. Gördüğünüz gibi, kural olarak bizim türümüz sadece iki şey olabilir. İnsan ve hangi hayvan olarak doğduysak o. Seçme şansımız yoktur. Ama Wren... o özel. Doğduğu kaplan olabilir."

"Ya da bir kaplan. Onu bir kaplan olarak gördüm."

Babası başıyla onayladı. "Ve o bir leopar olabilir. Kar ya da normal. Gündüz ya da gece. Geri kalanımızın uymak zorunda olduğu yasalara bağlı değil. Bu onun sahip olduğu inanılmaz bir yetenek. Ben

böyle yaratıklarla ilgili efsaneler duymuştum. Ama efsanevi tek boynuzlu at gibi, bunun da saçmalık olduğunu düşündüm. Ta ki onu görene kadar."

Titremeye başlayan Wren'e baktı. "Şu anki yaşında, hava kararana kadar insan formuna girememesi gerekir. Katagaria için gün ışığında insan olmak çok zor. Benim bir avantajım var çünkü annem de insandı. Bu formu türümün çoğundan daha uzun süre koruyabiliyorum. Wren'in yirmi beş yaşında gün ışığında insan formunu alabilmesi inanılmaz bir şey."

Wren'in görünmeyen bir rahatsızlıkla boğuşmasını izlerken Marguerite'in kalbi küt küt atıyordu. "Ona yardım etmeliyiz. Acı çekiyor gibi görünüyor."

Babası başını salladı. "Yapabileceğimiz bir şey yok." "Ama-"
"İzle ve gör."

Onu izleme odasında yalnız bıraktıktan sonra Wren'le birlikte odaya girdi.

Wren kapı tokmağının döndüğünü duyar duymaz bir kaplan formuna büründü. Babasının da ona katıldığını görünce boğazından kısık bir sesle hırladı.

"Sakin ol Wren," dedi babası çömelerek. "Buraya gel." Wren, Aristotle'a ihtiyatla bakarken geri çekildi.

Wren köşeye doğru geri çekilmeye devam ederken ona doğru ilerledi. Babası elini uzattığında, Wren pençeleriyle ona vurdu.

Babası geri çekildi.

Onun yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Oğluna ulaşmaya çalıştıkça, Wren onu daha fazla reddediyordu.

Birkaç dakika sonra gitti.

Wren'in tekrar insan formuna dönüşmesini izledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama nedense bacakları büküldü.

Babası da ona katıldı. "Onun

nesi var?"

"Bir insan gibi nasıl yürüyeceğini ya da konuşacağını bilmiyor. O artık bir bebek gibi. Senin bebekken öğrendiğin her şeyi o bir yetişkin olarak öğrenmek zorunda. Beni kabul etseydi, ona öğretmek daha kolay olurdu. Ama korkarım onu çok uzun süre yalnız bıraktık. O vahşi. Odaya biri girerse ona saldırıyor."

Marguerite ona gitmeyi o kadar çok istiyordu ki içi sızladı. Ama yapamayacağını biliyordu; bu onların geleceğini değiştirebilirdi ve bu da isteyeceği son şeydi.

"Bana bir iyilik yapar mısın, Maggie?"

Aristo'nun ne sorabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden tereddütle cevap verdi. "Sanırım öyle."

"Wren'e geçmişini değiştirebilseydim, onu yanımda tutacağımı ve kilit altında tutmayacağımı söyleyin."

Aristoteles'in sözleri ve ilişkilerinin trajediye dönüşmesi karşısında kalbi sıkışmıştı. "Zamanda yolculuk yapıp bunu düzeltememek zalimce görünüyor."

O da aynı fikirdeydi. "Bu acımasızca ve çoğumuzun atlamamasının nedeni de bu. Geçmişini düzeltmek çok cazip geliyor ama her seferinde

dene-"

"Sen daha çok

batırıyorsun." Başını

salladı.

Marguerite, Wren'in kollarından tutarak kendini yerde bir köşeye çekişini izledi. Kelimelere benzeyen bir şeyler söylemeye çalışırken tüm vücudu titriyordu. Ona Sığınak'ta tanıştığı Wren'i o kadar çok hatırlatıyordu ki.

İçine kapanık ve yalnız. Acı çekiyor.

Sahip olmasına izin verilmediğini düşündüğü bir şeyi istemek.

Ama şimdi tanıdığı adam... o bambaşka bir varlıktı. Wren yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı ve belki de bunun bir kısmının onun sayesinde olduğunu umuyordu.

Babası Wren'in çırpınışını izlerken üzgün bir iç çekti. "Umarım çocuğuna bakmanın ve onu incittiğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin. Yavruyken annemin benimle yerde nasıl yuvarlanıp oynadığını hatırlıyorum. Kendisi insan iken benim bir hayvan olmamı umursamazdı. Her şeye rağmen beni severdi. Tıpkı babamı sevdiği gibi. Benim de kendi oğluma karşı aynı şekilde davranacağımı düşünürdünüz. Ve şimdi... şimdi özür dilemek için zaman yok."

"Bence yanılıyorsunuz. Wren'i tanıyorum ve o buradayken yaptıklarınız... ikinizin de düşündüğünden çok daha fazla yardımcı oldu."

Aristotle ona takdir dolu bir bakış attı. "Her şeyin ayarlandığından emin olmalıyım, böylece ben öldüğümde, o

sahip olması gereken gelecek. Ama önce ona vermek istediğim bir şey daha var."

"Ve bu?"

"Hak ettiği gelecek."

Bölüm 12

Aimee Peltier House'un arka kapısından girerken derin bir nefes aldı. Burası olmak istediği son yerdi ama neden geri dönmek zorunda olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu.

Eğer yapmazsa ailesi Fang'i ve tüm klanını öldürecekti.

Olacaklara karşı kendini hazırlayarak kapıyı kapattı ve merdivenlere yöneldi.

Kardeşi Dev onu görmek için mutfağa açılan kapıdan çıktığında salondaki masaya kadar gelebilmişti. Adamın gözlerinde, yerini öfkeye bırakmadan bir saniye önce bir rahatlama gördü.

"Demek döndün."

"Burası benim

evim."

Adam onunla alay etti. "Yerinde olsam başka bir tane bulurdum."

Adamın ses tonundaki soğukluk karşısında kaskatı kesildi. "Dışarı mı atılıyorum?"

"Uyarılıyorsun. Tarafını seçtin ve bu yanlış bir taraftı."

"Bizi yalnız bırakın."

Aimee annesinin emredici ses tonuyla başını kaldırdı. Annesi merdivenin başında onlara ters ters bakıyordu. Dev mutfağa doğru geri dönmeden önce Aimee'ye başını salladı.

Kendini annesinin yanına attı. "Bana vurmayı aklından bile geçirme anne. Hiç havamda değilim. Ve bu sefer karşılık vereceğim."

Annesi gözlerini Aimee'ye dikti. "Klanı olmayan melez bir yetim için hepimizi feda mı edeceksin?"

"Asla. Ama masum birinin bir hiç uğruna mahkum edilmesine seyirci kalmayacağım. Söylenen yalanı göremiyor musun anne? Wren'i tanıyorum. Onunla konuştum. Kendisinden başka kimse için bir tehdit değil."

Annesinin yüzü hâlâ kızgın ve soğuktu. Ailesi, özellikle de annesi aptal değildi. Aimee'nin, annesi ve babasının onun Fang'le birlikte gönüllü olarak gittiğini bildiklerinden hiç şüphesi yoktu.

"Hepimize ihanet ettin."

Aimee içini çekti. "Eğer doğru şeyi yapmak ihanetse, o zaman evet, sanırım ihanet ettim. Peki şimdi ne yapacaksın anne?
Beni öldürmek mi?"

Annesi ona karşı vahşice hırladı ama Aimee geri adım atmadı.

Wren'in odasında bir şey paramparça olmadan bir an önce etraflarındaki hava cızırdadı.

Koşarak kapıya giden ve kapıyı açan annesini takip etti. Aimee yarı yarıya Wren'i orada bulmayı umuyordu.

Kokusundan onun bir kaplan olduğunu anlayabiliyordu ama sarışın adam Wren değildi.

"Burada ne yapıyorsun, Zack?" diye sordu annesi.

Kaplan bir çekmeceyi açarken dudaklarını büktü. "Piç kurusu bizden kaçtı. Strati'ye yaymak için üzerinde onun kokusu olan bir şeye ihtiyacım var."

Aimee bunun üzerine kaşlarını çattı. Strati'ler avlanmak ve öldürmek için özenle eğitilmiş seçkin Katagaria askerleriydi. Kardeşleri Zar ve Dev, babasıyla birlikte Strati savaşçılarıydı.

"Onun hiçbir şeyine ihtiyacın yok," dedi annesi, Aimee'yi şaşırtarak. "Evimden defol git."

Zack dinlemedi. Başka bir çekmeceyi açmak için harekete geçti.

Annesi güçlerini kullanarak kapıyı kapattı. "Sana gitmeni söyledim."

Kaplan onunla yüzleşmek için harekete geçti. "Benimle kafa bulma, ayı. Benim kadar senin de kaybedecek çok şeyin var."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama Aimee zaten biliyordu. "Omegrion'da Wren'e karşı konuşan sendin. Yalan söyledin."

Annesi başını sallayarak Aimee'ye baktı. "Aptal olma yavrum. Yalanın kokusunu alırdım."

Aimee başını salladı. "Hayvan yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmişse hayır. Kokusunu kolayca maskeleyebilir."

Zack ona doğru bir adım attı ama annesi tarafından yolunun kesildiğini gördü.

"Aimee doğruyu mu söylüyor?"

Zack kendi sorusuyla cevap verdi. "Öyle miydin?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten Wren'in gittiğini mi düşünüyorsun?"

Kızdın mı? Gerçekten mi? Sadece onun buradan gitmesini istedin ve onu kovmak için her bahaneyi kullandın. Kabul et Lo. Burada ailen dışında kimseyi istemiyorsun ve geri kalanımızla iyi geçinmek zorunda kalmak seni kızdırıyor."

Boğazından alçak sesle hırladı.

Zack bakışlarını kısmıştı. "Savitar gerçeği öğrenirse, senin ve tüm yavrularının peşine düşer. Değerli Sığınağınızdan geriye tek bir tuğla bile kalmayacak."

Annesi onu yakaladı ve duvara fırlattı. Sırtını duvara yasladı ama bu onu hiç de korkutmuşa benzemiyordu.

Zack aslında ona güldü. "Sığınak kurallarına ne oldu Nicolette?"

Aimee annesini kaplana tekrar saldıramadan yakaladı.

"Defol kaplan," diye hırladı Aimee. "Annemin gitmesine izin verirsem, Savitar ya da başka bir şey için endişelenecek kadar kalmayacaksın."

Zack kendini duvardan uzaklaştırdı. İkisine de ters ters baktı. "Sizin kaybedecek benden daha çok şeyiniz var. İkimizin de kışını kurtarmak için ihtiyacım olanı bana verin."

Şimdi gülen annesi oldu. "Sen tamamen aptal mısın? Wren hiçbir şeyin üzerinde kokusunu bırakmadı. Etrafına bak, aptal. Burada hiçbir kişisel eşya yok. Üzerinden bir giysi çıkar çıkmaz onu ya yıkar ya da yok eder. Kokusu kendi kokusunu kamufle etsin diye burada bir maymun bile tutuyor. Onu asla takip edemezsiniz. Kabul et Zack, bu yavru senin ve babanın toplamından daha zeki."

Aimee birden annesinden etkilenmişti. Wren'in Marvin'le birlikte Sığınak'a neden geldiğini hiç düşünmemiştir ama belli ki annesi başından beri biliyordu.

Zack'in burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Bu iş daha bitmedi."

"Evet, ama öyle. Buraya bir daha gelersen, şifreli ya da şifresiz, seni ölü göreceğim."

Hırlayarak, Zack ortadan kayboldu.

Havadaki gerginlik önemli ölçüde azaldı.

Annesi ona doğru dönerken yavaş bir nefes verdi. "Aimee, kurdunu ara ve neler olduğu konusunda onu uyar. Eminim Wren'in nerede olduğunu biliyordur ve onu kaplanın köşeye sıkıştığı ve çaresiz olduğu konusunda uyarabilir. Onun konumunda Zack her şeyi yapabilir."

Annesinin ani dönüşü karşısında kaşlarını çatı.

"Anlamıyorum. Neden birdenbire inanılmaz derecede anlayışlı davranmaya başladın? Kusura bakma anne ama bu beni korkutuyor."

Annesi Aimee'ye sert bir bakış attı. "Wren'e karşı bir sevgim yok, bunu biliyorsun. Ama içindeki avcıya saygı duyuyorum ve bir başkası tarafından manipüle edilmekten hoşlanmıyorum. Aptal yerine konmaktan da hoşlanmam." Başını iki yana salladı. "Buraya gönderildikten sonra Zack ve babasının Wren'i kontrol etmek için neden sürekli aradıklarını sorgulamalıydım. Zihnime şüphe tohumları ekmelerine izin verdim ve onda onların görmemi istedikleri şeyi gördüm. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Bakışları yumuşadı. "Sana hakkını vermeliyim, yavrum. Kör olmadın. Şimdi Savitar'ın gazabının ağırlığı hepimizin üzerine çökmeden önce bunu onarmalıyız." Aimee'yi kapıya doğru çağırdı. "Git onları uyar. Seni dinleyecekler."

"Ne yapacaksın?"

"Baban ve kardeşlerinle konuşacağım. Çok tehlikeli bir durumun eşiğinde olduğumuzdan korkuyorum ve hepsinin hazırlıklı olmasını istiyorum."

Aimee kapıya doğru bir adım attı, sonra durakladı. "Seni seviyorum anne."

"Je t'aime aussi, ma petite. Şimdi git ve bunu olabildiğince doğru yapalım."

* * *

Kaplan formundaki Wren annesini Central Park'ta bir bankta buldu. Neyse ki etraf kalabalıktı, bu da kokusunu gizlemesine ve arka plana karışmasına yardımcı olacaktı.

Çalıların arasında saklanırken, siyah saçlı, kot pantolonlu, güneş gözlüklü ve Ramones tişörtlü bir insana dönüştü. Annesinin asla dikkat etmeyeceği türden bir insandı. Muhtemelen sarı saçlı kalabilirdi ama babasına o kadar benziyordu ki bunu riske atmak istemedi.

Çantasını karıştırıp bir şeyler ararken onu izlerken, hakkını teslim etmeliydi, insan formunda çok güzeldi. Zarıftı. Beyaz takım elbisesi ve kırmızı ipek bluzu kusursuz fiziğini avantajlı bir şekilde ortaya koyuyordu. Birçok insan erkeği onunla konuşmaya çalışmak için durakladı ama kadın onları iğneleyici sözlerle çabucak kovaladı.

Bir hayvana göre, insan diline çok hakimdi. Dili de pençeleri kadar ölümcül bir silahtı.

Wren, başka bir hayran adayını daha iğdiş ederken başını sallayarak amcasını görene kadar geride kaldı.

yaklaşıyordu. Sarı saçları ve lacivert çizgili takım elbisesi ile Wren'in annesinin erkeksi eşdeğeri idi. İkisi Fortune 500'ün güçlü çiftleri gibi görünüyordu.

Grayson bankın diğer ucuna otururken başını ona doğru eğdi. Wren amcasının güvenli bir mesafeyi koruduğunu fark etti, böylece Karina aniden üzerine atılırsa kaçabilecekti... akıllı adam.

"Ee, ne var ne yok?" Grayson sordu.

Wren onları açıkça duyabilmek için biraz daha yaklaştı.

"Kaplan aklını kaçırmış," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Haklıymışsın. Ben yokken yavrularıyla vakit geçiriyormuş."

"Sana gitmeden önce yavruyu zehirlemeni söylemiştim."

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "Aristoteles şüphelenirdi ve son yirmi beş yıldır aramız pek iyi olmadığından, onu canlı bırakmanın benim yararına olacağını düşündüm."

Wren onun sözleri karşısında dişlerini sıktı. Şimdi bile onun hayatını duygusuzca kınamasını duymak zordu.

Öfkeyle dudaklarını büktü. "Şimdi beni tamamen dışladı. Bana New Jersey'de küçük bir kulübe verdiler. Kredi kartlarımın limiti bir köylününki kadar. Bana hiçbir şey bırakmadı."

Grayson'ın gözleri sanki öfkesi onu eğlendirmiş gibi parladı. "Sana sevgilini onun yüzüne karşı sergilememeni söylemiştim. Kardeşim gururlu bir canavardır. İkinizi de öldürmediği için şanslısınız."

Kadın bununla alay etti. "Denemesi için ona meydan okuyorum. Sizi temin ederim, herhangi bir kaplana karşı koyabilirim."

Grayson ona şüpheli bir bakış attı. "Belki de bu kadar kibirli olmamalısın. Kaplanların leoparların boğazını parçaladığı bilinir."

"Sadece rüyalarında." Grayson'a kötücül bir bakış fırlattı. "Bu ilişkiden çıkmak istiyorum. O kaplan yaşadığı sürece kendi türüm içinde çiftleşmem."

"Onu sevdiğini sanıyordum."

"Aşk mı?" diye tükürdü. "Aptal mısın sen? Aşk insanlar içindir."

Sağ elindeki beyaz eldiveni çekip çıkardı ve Grayson'ın görmesi için havaya kaldırdı. "Onunla bu yüzden çiftleştim. Çiftleşme, türümüzün işaret belirlediğinde yaptığı şeydir. Katagaria için bu asla aşk anlamına gelmez, bunu biliyorsun. Sen eşini seviyor musun?"

"Beni tatmin ediyor."

Karina'nın yüzünde sanki geçmişteki bir şeyi hatırlıyormuş gibi uzak bir ifade vardı. Mükemmel yüz hatlarında hüznün belirgindi. "Ben de bir zamanlar tatmin olmuşum," dedi usulca. Yüzü yeniden sertleşerek Wren'in çok iyi tanıdığı o orospu yüzüne dönüştü. "Ta ki çiftleşmemizden ne çıktığını görene kadar. Ben türümün son örneğiyim. Eğer kar leoparının neslini devam ettiremeyeceksem, en azından ucube bir melez değil de saf bir leopar üretmeme izin verin."

Teşekkürler anne. Ben de seni seviyorum. Ona ucubesinin neler yapabileceğini göstermeyi çok isterdi.

Kendini savunamadan boğazını parçalayabilme yeteneğinden o bile etkilenirdi.

Grayson kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki Wren ile babasının ölüm kalım meselelerini değil de hava durumunu tartışıyorlarmış gibi sakin, düz bir ses tonuyla konuştu.

Bu umursamazlık Wren'de ikisini de öldürme isteği uyandırdı. "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun, Karina."

"Artık o kadar basit değil," dedi iç çekerek. "Her şeyi mutanta bıraktı. Yanına yaklaşmama izin vermeden önce beni soğukta bırakacağından eminim."

Grayson homurdandı. "Bir leopar bir kaplanın iradesini neden umursar ki?"

Ona tısladı. "Aptal olma. Yaşam alanlarımız her geçen gün azalıyor. En azından zengin bir insan kılığına girerek her zaman gerçek formumda olmak için bir sığınağım olduğundan emin olabilirim. Tigarian Teknolojilerini ne kadar çok istediğini de biliyorum ama Aristo sana bir daha güvenemeyecek kadar şüpheli. İşte teklifim. Ben onu ve mutantı öldüreceğim, sen de bana mülkten pay vereceksin."

"Hayır dersem?"

"O zaman şansımı mutantla denerim."

Evet, diye düşündü Wren öfkeyle. Bu daha da kötü bir hata olurdu. Yavruyken bile annesinden nefret ederdi. Onunla şansını denememiş olması çok kötü.

Grayson onun sözlerini düşünürken sustu. "Pekala, kabul ediyorum."

Sanki amcasının başka bir şey söylemesini bekliyordu. Ama sonra, Wren zaten bildiği bir tarihi izliyordu.

Sonuç.

"Güzel, ama seni tanıyorum Grayson. Ben de sana güvenmiyorum. Bazı güvenceler istiyorum."

Vay be, Karina'nın gerçekten bir beyni varmış. En azından bir an için. Verdiği güvencelerin sonunda onu hayal kırıklığına uğratması çok kötüydü ama belki de Wren'e Grayson'ın bu eylemden suçlu olduğunu kanıtlamak için bir yol verebilirlerdi.

"Peki bu ne olabilir?" Grayson sordu.

"Beni kendi şirketinde büyük hissedar yapmanı istiyorum ve kaplana karşı herhangi bir hamle yapmadan önce bir milyon doların senin hesabından benimkine aktarılmasını istiyorum."

Wren bile bunun amcasına ağır bir gülle gibi geldiğini söyleyebilirdi. Grayson'ın yüz hatları gerçekten sıkışmış ve çizilmiş görünüyordu. Wren yarı yarıya kaplanın ona defolup gitmesini söylemesini bekliyordu.

Yapmadı. "Ne kadar zamanım var?"

"Uzun değil. Aristotle'ı tanırım. Şimdiye kadar beni evden tamamen men etmiştir. Ama mutanta bakmamı istediğini söyledi. İlgileniyormuş gibi yapıyorum. Ona sakinleştiğimi ve görmek istediğimi söyledim. Kapıyı açtığında ikisini de öldürebilirim."

İşte bu amcasını memnun etti. Gözleri gerçekten de ıslıl ıslıl ve mutluydu. "Sana para verebilmek için birkaç şeyi nakde çevirmek için zamana ihtiyacım var."

"Kırk sekiz saatiniz var." Çantasından bir kartvizit çıkardı. "Bu benim hesabım. Para oraya girdiğinde çok daha zengin bir adam olacaksın."

Wren onun ayağa kalkıp uzaklaşmasını izledi. Tek yapması gereken ikisine de saldırıp onları öldürmekken orada durup tarihin kendi kendini yazmasına izin vermek hayatının en zor anıydı.

Babamın hayatını kurtarabilirim...

Ama babasının ölmesi gerekiyordu. Eğer ölmeseydi, Wren New Orleans'a gidemeyecek ve Maggie'yle asla tanışamayacaktı.

O senin eşin değil.

Bu doğrudu. Annesinin de Grayson'a belirttiği gibi, sevmek onun insanlarında yoktu. İnsanların yaptığı gibi değil ama yine de Wren Maggie'ye karşı başka her türlü açıklamaya meydan okuyan bir şeyler hissediyordu.

Tek istediği onunla birlikte olmaktı ama yine de ona sunacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu.

Ama şu anda babasının hayatını kurtarabilirdi...

Ve Maggie'yi sonsuza dek kaybedebilirdi.

Babası ya da Maggie. Ama o zaman gerçek bir seçenek yoktu. Wren babasını kurtarırsa, kendi kaderinden çok daha fazlasının kaderini değiştirmiş olacaktı.

Zihni Vane'in Sığınak'ta yaşadığı zamanlara geri döndü. Vane'in sürü arkadaşlarından biri onu öldürmeye gelmişti. Sadece Wren onu Vane'in peşine düşmekten alıkoymuştu.

Eğer Wren orada olmasaydı.

Vane şimdi ölmüş olabilir. Ve bu Wren'in bildiği sadece bir örnekti. Bir hayat diğer yüzlercesini etkiledi,

doğrudan ya da dolaylı olarak.

"Havadaki en ufak bir kıpırtı, binlerce mil ötede bir kasırgayı harekete geçirebilir."

Kaos teorisi. Wren'e bunu yıllar önce öğreten kişi Kara Avcı Acheron olmuştu. En küçük bir şeyi bile değiştirmek son derece zararlı sonuçlar doğurabilirdi.

Hayır, tarihin tekerrür etmesine izin vermeliydi.

Dişlerini gıcırdatarak arkasını döndü ve babasının evine geri dönebilmek için تنها bir alana doğru sürüklendi.

* * *

"Wren döndüğünde siz ikiniz burada kalabilirsiniz," dedi Wren'in babası kapıyı kapatıp ikisini tek başlarına misafir odasına kapatırken.

Marguerite onun hareketleri karşısında kaşlarını çattı ve içinde bir şeyler korkmaya başladı. Wren'in babasıyla yalnız kalmak istemiyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. Aristoteles şimdiye kadar ona karşı sadece nazik davranmıştı.

Yine de kendini son derece rahatsız hissediyordu.

Aristoteles derin bir nefes aldı ve kiraz ağacından şifonyerin üzerindeki küçük porselen kutuyla oynamaya başladı. "Sence Wren ihtiyacı olan kanıt bulabilecek mi?"

"Umarım öyledir."

Aristotle başını salladı. "Annem bana her zaman Grayson'a dikkat etmemi söylerdi. Onun içinde kendi iyiliği için çok fazla insan olduğunu söylerdi."

Marguerite onun sözleri karşısında kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Aristotle kutunun kapağını kapattı, sonra dönüp şifonyere yaslandı. "Hayvanlar genelde kıskanç değildir ama Grayson her zaman kıskançtı. O ailemin en büyük çocuğuydu. Ben en küçükleriydim... hayatlarının çok geç bir döneminde doğmuşum. İki yavru arkadaşım hayatta kalamadı. Bu yüzden annem benim üzerime titrerdi. Henüz bir yavruyken Grayson'ın bana kötü niyetle baktığını hatırlıyorum. Annem bizi yalnız bırakmaktan hep korkardı. Bu yüzden uzun zaman önce onu şirketimden uzaklaştırdım."

Marguerite, Aristoteles'in endişesini anlayabiliyordu ama davranışları ona son derece paranoyakça gelmişti. "Evet, ama kıskançlık insanları her zaman cinayete meyilli yapmaz."

O da buna güldü. "İnsanlardan bahsetmiyoruz Maggie. Hayvanlardan bahsediyoruz. Bizim dünyamızda en güçlü olan hayatta kalır. Kazanan hepsini alır."

Odayı geçip onun önünde durdu. "Oğlumu seviyorsun, değil mi?"

"İ..." Marguerite tereddüt etti. Ama sonunda cevabı biliyordu. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Evet."

Aristoteles gülümsedi. "Bir insanın aşkı. Onun için daha iyi bir şey dileyemezdim. Hayvanlar bildiklerini korurlar. Bağlı oldukları şeyleri korurlar, ama insanlar... insanlar kalplerinde yaşayanlar için daha büyük bir fedakârlık kapasitesine sahiptir."

Maggie hareket edemedi Aristotle onu boğazından yakaladı ve yere fırlattı. Çığlık atmaya çalıştı ama ciğerlerine hava bile alamadığını fark etti.

Hareket edemiyordu, savaşamıyordu. Sanki görünmeyen bir güç onu felç etmiş gibiydi.

Gözleri ona doğru parladı. "Sana bunu yaptığım için beni affet. Umarım zamanla anlayacaksın."

Adam bir kaplana dönüşüp omzunu ısırduğında istediğı çığlık bir inilti olarak çıktı.

Marguerite acı içinde kıvranırken tamamen felç olmuştu. Kulaklarında yabancı bir uğultu başlarken etrafta dönen renkler gördü.

Nefes alıp vermesi zorlaştı, acı vermeye başladı. Sanki boğuluyormuş gibiydi.

Ölüyordu. Bunu biliyordu.

Neden?

Bunu ona neden yapıyordu? Düşünceleri Wren'e döndü. Yıkılmış olmalıydı.

Dövüş, lanet olsun, dövüş!

Ama yapamadı. Vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Babasının ona yaptıkları üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Dehşet vericiydi.

Çok üzgünüm, Wren.

Bu, her şey kararmadan önceki son düşüncesiydi.

* * *

Wren kendini babasının yatak odasında yalnız buldu. Başka bir odadan gelen hafif müziğı duyunca başını eğdi. "Aslan Bu Gece Uyuyor" şarkısıydı.

Wren homurdandı. Hiç şüphesiz bu, babasının Wren'e nerede olduklarını bildirme şekliydi.

Koridorun kapısını araladı ve genç halinin etrafta olmadığından emin olmak için aşağıya baktı. Böyle bir ihtimal pek yoktu. Eğer doğru hatırlıyorsa, sadece hava karardıktan sonra ve o da sadece bir ya da iki kez dışarı çıkmıştı.

Babasının onu görmesine izin vermekten çok korkuyordu. Ne yapabileceğini öğrenirse babasının ondan daha fazla nefret edeceğinden korkuyordu.

Tanrım, ne kadar da aptalmış. Babasının ona karşı duygularını değiştirmesine neden olan şey, onu en çok korkutan şey olmuştu.

Keşke bilseydi.

Wren koridorda, çocukluk odasının aksi yönüne doğru ilerledi. Müziğin çaldığı kapıyı buldu.

Yanılıyor olma ihtimaline karşı kapıyı hafifçe çaldı. Kimse cevap vermedi.

Tereddütle yavaşça açtı ve yatağın üzerinde büyük beyaz bir kaplan buldu. Gördüğü manzara karşısında değil ama kokladığı şey karşısında donakaldı. Havada Maggie'ninkiyle karışık kaplan kokusu vardı.

Ama onu göremedim.

Wren'in kalbi bunun önemini kavradı. "Ne yaptın sen?" diye hırladı karşı duvarın önünde yatan canavara. "Kız arkadaşımı nasıl yiyebildin baba? O sahip olduğum tek şeydi. Lanet olsun sana!"

Öfkesi kabaran Wren, kaplan formuna dönüşürken babasını öldürmek niyetiyle yatağa saldırdı. Kaplanı yakaladı, sonra da kayarak durdu.

Wren'in bakışları.... gözleri mavi olmayan kaplanınkilere kilitlendi.

Kahverengiydiler.

Maggie kahverengisiydiler.

Ve panik içindeydiler.

Wren onu bıraktı ve insan formuna geri döndü. Gördüğü şeyden korkarak ona dokunmak için uzandı, bunun bir tür hile olmasını bekliyordu. Maggie nasıl bir kaplan olabilirdi?

O bir insandı. Tamamen insan.

"Bebeğim?" diye fısıldadı kaplanın yüzünü okşayarak.
"Gerçekten sen misin?"

Kaplan sürünerek ona yaklaştı. Adamın çıplak göğsüne sokuldu ve bir pençesini kaldırıp kalçasına dayadı. Adam onun rahatlamayla karışık korkusunu hissedebiliyordu.

Wren onu rahatlatmak için kollarını ona doladı. "Her şey yolunda," dedi yumuşak tüylerini okşayarak. "Ben yanıdayım."

İki saniye sonra, kollarında çıplak bir insan olarak yatıyordu.

Wren o tanıdık kahverengi gözleri görmek için geri çekildi.

"Korkuyorum Wren," dedi sesi titreyerek. "Bana neler oluyor?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bilmiyorum. Ben yokken ne oldu?"

"Baban beni bu odaya getirdi ve beni öldürdüğünü sandım."

Wren onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bana bir kaplan gibi saldırdı, sonra her şey karardı. Uyandığımda, ben..." Konuşmasını bitiremeden tekrar kaplana dönüştü.

Paniği ikiye katlandı.

Wren ona "Sorun yok Maggie," diye güvence verdi. "Derin bir nefes al ve kendini bir insan olarak hayal et."

Ona geri döndü.

"İşte bu," dedi gerçekten hissetmediği bir gülümsemeyle. Ama onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu. "Bir insan olarak odaklanmaya devam edersen öyle kalırsın."

"Sana söylemeliyim, kaplan olmak gerçekten berbat bir şey."

Onun sözlerine karanlık bir şekilde güldü. "Bazen. Bazen o kadar da kötü değil."

"Bu o zamanlardan biri değil."

Onun saçlarını hafifçe okşarken gülümsedi. "Hayır, sanırım senin için öyle değil." Babasını hissetmeye çalışırken başını eğdi ama Wren'in tek hissedebildiği Maggie'ydi. "Babamın nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama onu bir dahaki görüşümde ısırmayı iade etmek niyetindeyim."

"Merak etme. Onu senin için ısıracam." Wren ondan uzaklaştı. "Şu anda nasıl hissediyorsun?"

"Woozy. Şekil değiştirirken hiç kusacakmış gibi hissettiğin oluyor mu?"

"Genellikle çabuk geçer. Bir dakika boyunca bir şeye bakarsanız duyularınız sakinleşecektir."

Onun dudaklarına baktı.

Wren onu tahrik eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama vücudu buna anında tepki verdi.

"Haklısın," dedi. "Yardımcı oluyor."

Wren onu hafifçe öptü. Ağzının tatlılığını tatmak için dudaklarını ayırdığında boğazının derinliklerinde inledi. Vücudu daha da sertleşirken, eliyle yavaşça göğsünü kavradı.

Tam biri kapıyı çalarken onu sırt üstü yatırdı.

Kapı babasını göstermek için açıldığında ikisini de çabucak giydirdi. Kapı aralığında duraksayan baba, utangaç görünüyordu. "Döndüğünü bilmiyordum. Maggie'yi kontrol etmek için gelmiştim. O nasıl?"

Öfke onu ele geçirdiğinde Wren yatağı terk etti. "Ona ne yaptın?"

Wren'in yanından geçip Maggie'nin hâlâ insan formunda yattığı yatağa baktı. "Çok üzgünüm Maggie. Ama en iyisi bu.

Artık daha güçlüsün. Bir insan olarak yaşayabileceğinden daha uzun yaşayacaksın. İnan bana, böylesi çok daha iyi."

Wren onu yakaladı ve tekrar duvara çarptı. "Ona ne yaptın?"

"Ona annemin güçlerini verdim."

Babası ona saldırmış olsaydı Wren daha fazla afallamazdı. Boğazındaki tutuşunu gevşetti. "Ne yaptın?"

"Ona hayvan güçleri verdim. Hafta sonuna kadar zaten onlara ihtiyacım kalmayacağını düşündüm, değil mi?"

Wren inkâr edercesine başını salladı. "Bu imkânsız. Kimse güçlerinden vazgeçemez."

Bunun üzerine babası homurdandı. "Evet, yapabilirler. Bu pek sık yapılan bir şey değil. Türümüzden çok az kişi sihrini bırakmaya isteklidir. Ama yapılabilir."

Wren hâlâ buna inanmıyordu. "Hayır. Bir insanla çiftleşmiş bir Were-Hunter tanıyorum. Onun güçleri yok."

"Çünkü bunları onunla paylaşmadı."

"İnanın bana, Vane güçlerini karısıyla paylaşabilseydi, paylaşırdı."

Wren'in babası bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bu kendi gücünü zayıflatmak anlamına gelse bile mi?"

Wren tereddüt etti. Belki de hayır. "Nasıl oluyor da bunu hiç duymadım?"

"Açık çevrelerde pek konuşulan bir şey değil. Bunu kanserden öleceğini anladığında güçlerini bana bırakan annemden öğrendim. Ben küçüktüm ve Grayson'ın beni öldüreceğinden korkuyordu. Bu yüzden

beni ona karşı koyabilecek kadar güçlü yaptı. Şimdi de onun hediyesini kız arkadaşına aktardım."

Maggie yatakta yavaşça doğruldu. "Neden Wren'e vermiyorsun?"

Babası garip bir yarım kahkaha attı. "Güçleri neredeyse herkese karşı koymasına yetiyor. Ama Sen... sen onun için her zaman bir zayıflık olacaktın. Artık değilsin. Birkaç gün içinde yeni hayatına alışacaksın ve bu güçlerde ustalaşacaksın."

"Ama biz eş değiliz," dedi Wren, hâlâ bunun olduğuna inanamıyordu.

"Olacaksın. Bunu biliyorum."

Wren başını salladı. "Maggie bir ABD senatörünün kızı, baba. Şimdi kendi hayatına nasıl geri dönecek?" Bunun dehşetinin içine işlemesini izledi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu babası.

"Dünyamızı onun üzerine yıkacağını bilseydim, yapardım. Ama bunu yapabileceğini en çılgın hayallerimde bile göremezdim."

Maggie onlara katılırken Wren'in koluna dokundu. "Sorun yok, Wren. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bir seçim yapman iyi olurdu. Babanın kalbi doğru yerdeydi. Seni sevdiği için bir şey yapan birine kızamazsın."

Wren dişlerini sıktı. "Elbette

yapabilirim." Babası şaşırmış

görünüyordu.

"Ama yapmayacağım."

Babası Wren'i kollarının arasına aldı ve ona sarıldı.

Onlara gülümsedi. "Tekrar kaplana dönüşmeden önce, babanızın cinayeti hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

Wren başını sallayarak uzaklaştı ve Marguerite'in yanına gitti. "Annemin dâhiyane planına göre babamı ve beni öldürecek, sonra da Grayson'la mirası paylaşacaklar. Grayson cinayetlerden önce annemin hesabına bir milyon dolar havale edecek."

"Ama seni öldürmüyor," diye hatırlattı Marguerite ona. "Baban öldükten sonra-"

"Biliyor musun," dedi babası sıkılmış dişlerinin arasından, "ölümüm hakkında bu şekilde konuşuyor olmak beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Özür dilerim," dedi Maggie. Wren'e baktı. "Onu kurtaramayacağımıza emin misin?"

"Hayır," dedi Wren. "Bu her şeyi değiştirir ve Kader bizi bunun için cezalandırır."

Babası da aynı fikirdeydi. "Ve büyük olasılıkla onun beni kurtarmasından sonraki birkaç saat içinde başka bir şekilde ölmüş olurdum. Kaderin her şeyi dengede tutmak gibi ürkütücü bir yöntemi var."

Marguerite Aristoteles için üzüldü. "Peki onların bu işe karıştığını nasıl kanıtlayacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Wren. "Depozito hiçbir şey ifade etmiyor. Sanırım bir kopyasını alabilirim ama Grayson yalan söyleyebilir ve parayı başka bir nedenle oraya koyduğunu söyleyebilir. Argümanı ailemin her ikisinin de öldüğü gerçeğine dayanacaktır. İkisini de benim öldürdüğümü söyleyecektir."

"Bu yüzden annenizi kimin öldürdüğünü bulmanız ve bunu kanıtlamanız gerekecek."

Wren başını salladı. "Grayson öldüğünde evde olabilir miydi?"

Aristoteles başını salladı. "Bu mümkün değil." "Emin misiniz?" Wren sordu.

"Olumlu. Grayson'ı uzun zaman önce buradan kovmuştum." Aristo düşüncelere daldı. "Öldüğüm gece hakkında neler hatırlıyorsun? Her ayrıntıya ihtiyacım var."

Wren, Marguerite'e rahatsız edici bir bakış attı. "Saat on civarında oldu. Hatırlıyorum çünkü saatin çaldığını duydum, tam o sırada bir şey düştü. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim ve senin odana gitmek için odamdan çıktım. Seni orada buldum ve sana sarıldım."

Wren'in babasının yüzündeki acıyı gördü.

"Sonra güldüklerini duydum ve onları öldürmeye gittim. Annemin sevgilisi bana saldırdı ve beni bayılttı. Uyandığımda ev yanıyordu ve zemin altımdan yandığında kaçtım. Bir itfaiyeci beni dışarı çıkardı ve ormana kaçtım. Orada bana seslenen bir adam vardı. Beni Sığınak'a götüreceğini söyledi."

Babası kaşlarını çattı. "Hangi adam?"

"Bilmiyorum. Bana adını hiç söylemedi ve geriye dönüp baktığımda ona neden güvendiğimi bile bilmiyorum. Sadece dürüst birine benziyordu."

Marguerite bunu düşündü. "Neye benziyordu?"

Wren omuz silkti. "İnsan gibi görünüyor ve kokuyordu. Gerçekten uzun boyluydu, siyah gözleri ve uzun, koyu kahverengi saçları vardı."

Aristoteles başını salladı. "Böyle görünen bir insan tanımıyorum."

"Emin misin?" Wren sordu.

"Eminim."

Marguerite bunu düşünürken, "Ne tuhaf," dedi. "O zaman kim olabilir?"

Wren başını salladı. "Bilmiyorum."

Aristoteles uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Pekâlâ o zaman. Beni öldürecekleri geceye kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi görünüyor. Bankaya annenin hesabı hakkında beni bilgilendirmesini söyleyeceğim. Sen burada kal ve kız arkadaşına güçlerini nasıl kullanacağını öğret."

Wren'in kaşları daha da çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Babası Wren'e anlamlı bir bakış attı. "Oğlumla biraz vakit geçirmek istiyorum, böylece beni ölü bulduğunda benden tamamen nefret etmeyecek."

"Senden nefret etmedim baba."

Hüzünle gülümsedi. "Teşekkürler, Wren. Ölmeden önce bunu öğrendiğime sevindim."

Marguerite adamın gücüne, ölümle böylesine cesurca yüzleşebilmesine hayret etti. İnanılır gibi değildi. "Bu konuda inanılmaz derecede anlayışlı davranıyorsun."

Bununla alay etti. "Sadece dışarıdan. Seni temin ederim, şu anda içimden çılgılık atıyorum. Bundan daha kötü bir şey yok

Öleceğini bilmek ve bunu durduramamak." Düşüncesi bile içini burktu. "Hayır, sanırım değil."

Aristotle kapıyı açtı. "Birkaç saat içinde döneceğim. Bu arada ikinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa Maggie'ye söyleyin, dahili telefonda beni arasın."

"Tamam."

Babası gitmeye hazırlanırken Wren onu durdurdu. "Teşekkürler, baba."

Onları yalnız bırakmadan önce Wren'in kolunu okşadı.

Wren derin bir iç çekti. "Bugün ciddi berbat bir gün oldu, ha?"

"Bunu söyleyebilirsin. Bu sabah New Orleans'ta 2005 yılıydı, bir kaplana dönüşme yeteneğine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederek sana bakıyordum. Şimdi 1981'de dünyaya gelmeden önceki gün ve ben bir kaplana dönüşebiliyorum. Evet, sıradan bir gün... eğer bir Ted Raimi yapımıdaysanız."

Wren onun alaycılığına homurdandı.

Marguerite tüm bu olanların gerçek dehşeti kalbinin derinliklerine yerleşirken kollarını ovuşturdu. "Bize ne olacak Wren?"

"Bilmiyorum. Ama her ne ise, ilginç olmalı." "Ve beni gerçekten ama gerçekten korkutan da bu."

Bölüm 13

Marguerite bir Were-Tiger olarak yaşamının kolay olmadığını çabucak öğrendi. Bir kere, iştahı neredeyse anında dört katına çıkmıştı. Ve yeni metabolizması büyük miktarda kalori yakacağından, tüketmek için ıssız mutfakta çikolata ararken, Wren onu çikolatanın ebediyen menüsünden çıkarıldığı konusunda uyardı. Görünüşe göre çok fazlası onu öldürebilirdi.

Tylenol da olabilir.

Tylenol'u alabilir ya da bırakabilirdi, ama çikolata... bu acımasız bir darbeydi. Artık onun için Paskalya tavşanı yoktu.

Ancak iyi haber, vücudunun değişikliklere çabucak alışması ve birkaç saat içinde tekrar insan formunu kolaylıkla koruyabilmesiydi.

Wren gündüzleri insan olmanın kendisi için bir sorun teşkil etmeyeceğini çünkü bunun onun "temel" formu olduğunu açıkladı. Onunki teknik olarak kaplan formuydu, bu yüzden ne zaman uyusa ya da bayılsa kaplan formuna geri dönüyordu.

Ayrıca geceleri kaplana dönüşmenin onun için daha kolay olacağını da öğrendi. Gündüz kaplan olmak, güçlerine daha fazla alışana kadar onun için biraz zor olacaktı.

Onlarda ustalaşana kadar, bir dolunay sırasında insan formu büyük olasılıkla kendi iradesi dışında bile değişecekti. Dolunayın manyetik çekimi güçlerine zarar verebilirdi - kurt adam efsanesi de buradan geliyordu.

Dolunayın ışığı altında, tüm genç Were-Hunter'lar güçlerinin merhametine kalırlardı. Ayrıca, içlerindeki hayvan insani mantığı ele geçirme eğiliminde olduğundan, dikkatsiz bir insana saldırma olasılıkları çok daha yüksekti.

Wren ona değişme yeteneğini nasıl kontrol edeceğini gösterirken, "Tüm insan efsaneleri gerçeklikte bir yere dayanır," dedi.

Bir formdan diğerine geçiş acı verici değildi. Zihinsel ve fiziksel strese neden olan, formda kalma mücadelesiydi.

Ama vücudu sakinleştikçe, Marguerite kendini vahşi hissetmeye başladı. Yoğun. Artık her şey daha canlıydı.

Görmesi. İşitmesi. Kokular-daha azıyla yapabileceği başka bir şey.

En azından bazı şeyler için. Diğerleri için, örneğin Wren'in yanındayken nasıl koktuğu gibi, o kadar da kötü değildi.

Başını Wren'in boynuna yasladı, böylece onun eşsiz kokusunu içine çekebildi. Güzel bir şaraptan daha sarhoş ediciydi.

Ve bu onun ağzını sulandırdı.

Hayatta her zaman ürkekti, şimdi başka bir şeye sahipti. Yabani ve vahşi bir şey. O hâlâ aynı Marguerite'ti, ama artık dünyadaki yeri konusunda kendine çok daha fazla güveniyordu.

Wren onun boynuna hafifçe sokulurken gülümsedi. "Kaplanın çekimini hissediyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Bedeninizi paylaşan canavar. İnsan olmaktan farklıdır. İçinizde başka bir insan gibi cızırdıyor. Seni ağırıyor."

Kucağına tırmanırken başını salladı, sonra da onu yatağa itti. Yüzünü onunkine sürttü, pürüzlü yanaklarının onunkinin pürüzsüzlüğüne sürtünmesinden zevk aldı. Vücudu alev alev yanıyordu.

Ve içindeki hayvan, delilikten doğan bir ihtiyaçla onu arzuluyordu.

Adamın gömleğine baktı, sonra gömleğin

yok olmasını diledi. Anında yok oldu.

Sihirli bir kaplan olmak güzeldi. Marguerite memnuniyetle gülümsedi.

En azından kendi üstü ve sütyeni kaybolana kadar. "Hey!"

Wren tüm giysileri kaybolmadan bir an önce "Turnabout is fair play," dedi.

Hayatında ilk kez utanmıyordu. İçindeki canavar alakgönüllölük nedir bilmiyordu. Sadece arzuyu biliyordu. Açlık.

Wren.

Ve onun tadına bakmak istedi.

Wren arkasına yaslandı ve onun koyu kahverengi gözlerinde parlayan ateşi izledi. Kız saçlarıyla göğsünü okşarken çoktan sertleşmiş ve onun için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Dişlerini gıcırdatarak, bunun kontrolünü ele geçirmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Ama bu onun kendine gelmesinin bir parçasıydı. Kendisinin yeni yönünü deneyimlemesi gerekiyordu. Bir kaplanın ruhunun açlığıyla yüzleşmesi gerekiyordu.

Onu keşfederken orada uzanmak, yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. Kadının yumuşak vücudu işkence edercesine onunkine sürtünyordu. Kulağını kemirirken, kalçalarının birleştiğı yerdeki keskin tüyler kalçasına sürtünyerek ona duyduğı açlığı hatırlattı.

Kadının arzusu adaminkini ateşledi.

Wren diliyle kulağını okşarken tısladı. Boynundaki nefesi onu kabarttı ve vücudunun her yerinde ürperti yarattı. İçinde onun dokunuşuyla sakinleşen bir şey vardı ama yine de onu her şeyden daha fazla heyecanlandırıyordu.

Ellerini onun pürüzsüz sırtında gezdirerek poposunu avuçlarının içine aldı. Kız, Wren'in vücuduna sarılacak şekilde hareket etmeden önce onun kulağına doğru inledi. Adam öpüşmelerini derinleştirirken Wren uzanıp onun yüzünü kavradı.

Hayatında tek istediğı ait olmaktı ve onunla birlikte bu özel yeri buldu. Onun için bu kadar önemli olmasının nedeni buydu. Bu yüzden onu asla kaybetmek istemiyordu. Onun için her şeydi.

Ve onu tutamadı.

Bu hiç adil değildi ama yine de bunu düşünmeyi reddetti. Şu an için birlikteydiler ve onun için önemli olan tek şey de buydu. Memnuniyetle iç çekerek onun yanağını nazikçe okşadı.

Marguerite, Wren'in kendini kontrol altında tutarken gerilen belirgin kaslarını görünce homurdandı ve

onunla birlikte olmak. Bu canavarın tüm benliğini yakmasına neden olan şey neydi?

Gerçekten, hiç kimse bu kadar karşı konulmaz olmamalıydı. Kalbi güm güm atarken onun dudaklarından geri çekildi ve vahşice hırladı. Kokusu ve tadı içine işliyor, onu ihtiyaçtan sarhoş ediyordu. Ona sahip olmalıydı....

Daha fazla dayanamayarak kendini onun üzerine bıraktı.

Birlikte hırladılar.

Wren kalçalarını kaldırarak kendini Marguerite'in daha da derinlerine soktu. Marguerite, Wren'in vücudunun içindeki sert kalınlığının tadını çıkarırken memnuniyetle dudağını ısırdı. Öfkeli bir şekilde sevişirlerken onun içine gömüldüğünü hissetmekten daha iyi bir şey olamazdı.

Vücudu titriyor ve yanıyor, ondan daha fazlasını talep ediyordu. Dudağını ısırarak, aldığı zevkin onun gözlerine yansımalarını izledi. Ah evet, ondan arzuladığı şey buydu ve bir daha hiçbir erkeğin ona böyle hissettiremeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Onun için her şeydi.

Ve hem kendisi hem de içindeki kaplan onu elinde tutmaya niyetliydi. Daha fazla dayanamayarak, ihtiyacı olan serbest bırakmayı bulana kadar vuruşlarını hızlandırdı.

Wren, Maggie'nin gelip adını haykırmasını izledi. Gülümseyerek, sonunda oyunlarının kontrolünü ele geçirebilmek için onunla birlikte yuvarlandı. Onun esnek kalçalarına karşı daha hızlı hareket ederek, tırnakları sırtını ısırırken aldığı zevki artırdı.

Ve kendi orgazmını bulduğunda, ondan yıldızlar gördüğüne yemin edebilirdi.

Onun üzerine yığıldı, hayatının en inanılmaz mutluluğunu hissederken kalbi çarpıyordu. Yeryüzünde, altında yatan kadının sıcaklığıyla boy ölçüşebilecek hiçbir şey yoktu. Onun sıcak ellerinin serin teninde yarattığı hissi.

İçindeki canavar onu yiyip bitirebilirdi. Daha şimdiden homurdanıyor ve onun bedenini bir kez daha tatmak için zorlanıyordu.

Wren'in nefesi teninde gıdıklanırken Marguerite onun saçlarıyla oynadı. Adamın ağırlığını üzerinde hissetmeyi seviyordu. Vücudu hâlâ onunkiyle birleşmişti. Sıcak ve kötüydü.

Ve bir daha asla hareket etmek istemedi.

Ayaklarını adamın bacaklarının arkasında gezdirdi ve onun yağsız kaslarını hissetmekten zevk aldı. Ona duyduğu açlığın derinlerde bir yerde yeniden oluşmaya başladığını hissedebiliyordu. Şimdi nihayet Wren'in onunla nasıl saatlerce sevişebildiğini anlıyordu.

İçsel bir şeydi.

Onun içinde tekrar sertleştiğini hissettiğinde boğazının derinliklerinde güldü. Dudağını ısırarak, yavaş ve kolay bir şekilde ona karşı hareket etti, onun tüm uzunluğunun ve genişliğinin tadını çıkardı.

Wren, oyunlarını kontrol etmeye devam ederken kollarından tutup yukarı kaldırarak ona baktı. "Sanırım benim küçük dişi kaplanım hâlâ aç."

Adam kendini onun içine derin ve sert bir şekilde sokarken inledi.

Ve hâlâ daha fazlasını istiyordu. Poposunu avuçlayarak onu daha hızlı itti ve daha da derine çekmek için kalçalarını kaldırdı. Hâlâ yeterli değildi.

Sanki bunu hissetmiş gibi, Wren geri çekildi. Marguerite,

Wren onu dizlerinin üzerine döndürene kadar inledi. Adam

Ellerini başucuna dayadı ve kalçalarını kendi elleriyle ayırdı.

"Güven bana Maggie," dedi adam tekrar içine girmeden bir an önce kulağına doğru nefes alarak.

Adamın penetrasyonunun derinliği karşısında nefesi kesildi. Adam ona doğru ittikçe göğüsleri karıncalanıyordu. Yatak başlığının kaldıracını kullanarak onun darbelerine karşılık verdi. Adam dudaklarını ensesine gömmeden bir an önce göğüslerini avuçladı.

Marguerite onun dudaklarının sıcaklığıyla inledi, elinin göğsünü kavradığını hissetti ve diğer elini karnından aşağıya, ıslak yarığına doğru takip etti. Adam itişleriyle eş zamanlı olarak onunla oynarken nefesi kesildi. İçinde ve etrafında ondan daha inanılmaz bir şey hissetmemişti. Sanki onun tarafından tüketilmiş gibiydi.

Ve tekrar boşaldığında o kadar yoğun ve düzensizdi ki kelimenin tam anlamıyla çığlık attı.

Wren, kendi göz kamaştırıcı orgazmı onu ele geçirene kadar memnuniyetle güldü. Tüm vücudu sarsılırken kendini onun derinliklerine gömdü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kalbi küt küt atıyor, güçleri cızırdıyordu, kendini onun etrafına sardı ve onu yatağa geri çekti, böylece tamamen açıkta, onun üstünde yatıyordu.

Marguerite, Wren onun üzerinde yatarken göğüslerini nazikçe okşadığında düzensiz ama memnun bir iç çekti. O kadar doymuştu ki kendini uzun bir uykuya hazır, iyi beslenmiş bir kedi yavrusu gibi hissediyordu.

Wren ayak bileklerini onunkilere bağladı ve bacaklarını iki yana açtı. "Sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum Maggie," diye fısıldadı yavaşça onunla yeniden oynamaya başlarken.

Adamın uzun, zayıf parmaklarının yarığını okşadığını hissedince ürperdi. Vücudunun derinliklerine inerek içindeki ateşi bir kez daha körüklüyorlardı. Adam onu daha da memnun ederken elini kendi eliyle örtmek için uzandı.

"Çiftleşmek nasıl bir şey?" diye sordu, bundan daha iyisinin olup olamayacağını merak ederek.

"Kadın için cennet. Bir erkek içinse berbat."

Adamın derin, neredeyse öfkeli ses tonuna kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Türümüz bir kez eşleştiğinde, gerçekten de ölene kadar ayrılırız. Her iki eş de yaşadığı sürece birbirlerinden özgür olamazlar."

"Bizim" konusunda onu düzeltmeye başladı, ta ki artık onun türünden olduğunu fark edene kadar.

Artık tamamen insan değildi. "Bu

o kadar kötü mü?"

"İkisi de birbirine sadıksa hayır. Erkeğin görevi dişiyi korumaktır. Onu ve çocuklarını güvende tutmak. Kadın yaşadığı sürece, erkek bir daha asla başka bir kadına cinsel olarak dokunamaz. Esasen, eşlerimiz dışında kimsenin yanında iktidarsız hale geliriz."

Şimdi babasının öfkesini anlıyordu. "Baban bir metres bile alamıyor mu?"

"Hayır. Hiçbir erkek yapamaz. Ama dişiler vücutlarını istedikleri kişiyle paylaşmakta özgürdür. Sadece eşleri dışında kimseyle üreyemezler."

"Bu adil görünmüyor."

"Öyle değil. Biz yaratıldığımızda üç Kader'in halkıma dağıttığı lanetlerden biriydi."

Adam onu okşamaya devam ederken tısladı ve kalçalarını adamın eline doğru hareket ettirdi.

Sonuç olarak, anlattığı şey kulağa çok da kötü gelmiyordu. "Ama eşlerden biri ölürse, diğeri özgür mü olacak?"

"Evet, yaşam güçlerimizi birbirine bağlamadığımız sürece. O zaman biri ölürse, ikisi de ölür."

Gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Kulağa romantik geliyor."

Onu okşamaya devam ederken yüzüyle saçlarını okşadı. "Bir bakıma öyle. Asla ayrı yaşamak istemeyen iki varlık arasındaki nihai fedakârlık. Böyle bir bağı Kader'in bile bozamayacağını söylerler. Eğer aşıklardan biri reenkarne olursa, Kader diğerini de reenkarne etmeli ki yeni hayatlarında tekrar birlikte olabilsinler."

Wren ondan uzaklaşırken gözlerini açtı. Onu üzerinden yatağa doğru kaydırıldı. Adam yatakta hareket edip açık kalçalarının arasına uzanana kadar kaşlarını çattı.

"Çok güzelsin," dedi hırıltılı bir sesle, gözleri onunkileri yakıyordu.

Marguerite o zaman ona kendisini ne kadar çok sevdiğini söylemek istemişti ama bundan korkuyordu. Nedeninden bile emin değildi. Ama içinden bir ses, eğer söylerse bu anı mahvedeceğinden korkuyordu ve bu anın bitmesini istemiyordu.

Wren onun ellerini avuçlarının içine aldı ve vücudunun ortasına götürdü. "Kendini benim için açık tut, Maggie," dedi.

Kalın bir sesle. "Ben seni tadarken senin de kendine dokunduğunu görmek istiyorum."

Onun sözlerine uymak için uzanırken ürperdi. Bunu yaptığı anda, adam başını eğdi ve onu ağzına aldı. Marguerite, adam ona şimdiye kadar bildiği en tatlı coşkuyla diliyle işkence ederken zevk çığlıklarıyla boğuldu.

Bir erkek nasıl bu kadar iyi hissedebilir?

Ve o anda bir şeyin farkına vardı. Onunla çiftleşmek istiyordu. Sonsuza kadar.

Deli misin sen?

Ama kalbi aklını dinlemiyordu. Yine de kalpler nadiren mantıklıdır. Tek bildiği hissettiği şeydi. Bu adamı daha önce hiç bilmediği derinlikte bir duyguyla seviyordu.

Nasıl yapmasın ki?

Ona tanıdığı herkesten daha fazlasını vermişti. Onu dinledi. Ona değer verdi.

Aslında onu evcilleştirmişti. En azından kısmen. Tanıştıklarında, bir kadının dokunuşunu hiç tanımamıştı. Vahşi ve yabaniydi.

Şimdi ona karşı şefkatliydi. Onunla ilgileniyordu.

Kız da onunla ilgilenmek istiyordu.

Marguerite tekrar boşalırken başını geriye attı. Uçucu duygularıyla karışan zevkinin yoğunluğundan her tarafı titriyordu.

O asla senin olamaz....

Hayır, Wren Tigarian asla Marguerite D'Aubert Goudeau'ya ait olamazdı. Onun mavi kanlı, plastik dünyasında her zaman göze çarpacaktı.

Ama artık Marguerite D'Aubert Goudeau değildi, en azından tam olarak değil.

O Maggie Goudeau'ydu. İnsan.

Kaplan.

Ve Wren Tigarian'ı kendi kızı olarak istiyordu. Tek yapması gereken üç inatçı Kaderi, kendisinin hesaba katılması gereken bir canavar olduğuna ikna etmektir. Bu adam için savaşmaya fazlasıyla istekli olan biri.

Bölüm 14

Wren çıplak bir şekilde Maggie'ye sarılmış yatarken Maggie de onun kollarında uyuyordu. Yanağını Maggie'nin yanağına dayamış, onun nefes alışını dinliyordu. Kızın hafif horultusu onu baştan aşağı ısıtıyordu. O da yorgundu ama en azından bir süre daha ona bir erkek gibi sarılmak istiyordu, kokusu duyularında ağır ağır asılı dururken.

Onun kollarında olmak cennet gibiydi ve çiftleşmelerine izin vermedikleri için Kader'e lanet okudu. Bu adil ya da doğru değildi. Elbette birlikte olmaları gerekiyordu....

Birden koridorda bir ses duydu.

Wren omurgasında garip bir çatlak hissedince yavaşça yataktan kalktı. Bu, babası yanındayken hissettiğine benzemiyordu.

Bu ...

Ürkütücü, güçlü, rahatsız edici.

Odayı geçti, dikkati dışarıda duyduğu şeye odaklanmıştı.

Gözlerini kapatarak giyindi ve Maggie bir an önce arkasında bir varlık hissetti.

Wren, Sığınak'ta kendisine saldıran insan formundaki kaplanlardan birini bulmak için arkasını döndü.

Kaplan Wren'in boynuna bir tasma geçirmeye çalışmak için ilerledi.

Wren Katagari'yi duvara doğru itti. Kaplan ona hırlarken tasma bir gümbürtüyle yere düştü.

Maggie bir solukla uyandı.

Wren onunla kaplanın arasına girerken, "Kaç Maggie," dedi.

İki kaplan daha geldi.

Marguerite'in gözleri Wren'in peşindeki kaplanları ve adamı görünce kısıldı. İçinin derinliklerinde dizginlenemez bir öfke başladı. Yükselirken hiç böyle bir şey hissetmemiştir.

İçindeki canavardır. Bunu biliyordu. Aslında onun gerildiğini ve tısladığını hissediyordu.

Ağrıyor.

Ve kan istiyordu. Onların kanını.

Saf hayvan içgüdüleriyle hareket ederek yataktan kendisine en yakın kaplana doğru fırladı. Kaplan dövüşmek için ona döndü. Kısa bir an için korkuya kapıldı ve sonra korkusu kayboldu, öfkesi tarafından yıkandı.

Ve onun yerine daha önce hiç deneyimlemediği bir güven geldi. Kendine tamamen güvenerek yerinde durdu ve kaplanı boynundan yakaladı.

Wren, Maggie'nin kaplanı almasını izlerken afallamıştı. Bir şey onu şok etmeden önce bir an gülümsedi. Elektrik enerjisi tüm vücudundan geçerek onu kaplandan insana ve tekrar insana dönüştürürken nefes alamıyordu.

Yere sertçe vurdu, tamamen etkisiz durumdayken Maggie'ye ne olacağından korkuyordu.

Marguerite Wren'i görünce donakaldı. Yerde acı  ekiyormu  gibi kıvranıyor ve endişe verici bir hızla ileri geri  ekil de i tiriyordu.

Sava tı ı kaplan kendini bir erkek insan olarak gösterdi. "Yakalayın  u pi i."

Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama kötü bir şey olduğundan emindi. İnsan formuna geri döndü. "Hayır!" diye bağırarak onlara doğru ko tu. Kendini Wren'in üzerine attı ve odanın dışına çıkmayı diledi.

Lütfen bu i e yarasın!

İki saniye sonra babasının yatak odasındaaydı. Aristotle

kaşlarını çatarak masasından başını kaldırdı. "Maggie?"

O cevap veremededen kaplanlar onlarla birlikte odaya daldı.

"Wren'i öldürmeye çalışıyorlar," diye babasını

uyardı. Onlarla savaşmaya hazır bir şekilde

sandalyesinden kalktı.

İnsan Wren'e doğru hamle yaparken, Marguerite ona doğru atıldı. Onu o kadar sert geri itti ki adam duvarı  atlattı.

"Bu i e karışma kadın, yoksa ölürsün," diye uyardı onu.

Ona nefretle baktı. "Bu gece ölecek olan tek kişi sensin, pislik."

Aristotle, ona doğru hamle yapan adamı yakaladı. Korkunç bir çatırtı duyulana kadar adamın başını döndürdü. Adam yere d   p hareketsiz kalmadan önce bir kaplana dönüştü.

Diğer iki kaplan ortadan kayboldu.

Kısmen rahatlamış olan Marguerite, hâlâ formları arasında gidip gelmekte olan Wren'in yanına diz çöktü.

"Bebeğim?" dedi, ona yardım etmek istiyordu.

"Ona şok tabancasıyla vurmuş olmalılar," dedi Aristotle.
"Muhtemelen sana da, eğer şoklanırsan başına gelecek olanın bu olduğunu söylemeleri gerekir. Böyle bir şeyden sonra bir forma tutunamazsın."

Bunu bilmek güzeldi ama Wren'e yardımcı olmadı. "Ona yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey," dedi Aristoteles üzüntüyle. "Elektriğin hücrelerinin etrafında zıplamayı durdurması gerekiyor. Durduğunda normale dönecek ama bu arada çaresiz durumda."

Aristoteles onunla bakışlarını kilitledi. Mavi gözlerindeki sıcaklık ve korku onu kavurdu. "Ve siz ikinizin zamanı doldu. Artık burada olduğunuzu bildiklerine göre, ikiniz için de geri döneceklerdir. Hem de güçlü bir şekilde."

"Ne yapacağız?" diye sordu, Wren'i korumak için savaşmaya ya da ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Babası bir elini Wren'in koluna koydu. "Dolunay tepeye çıkıyor. İkinizi de geldiğiniz yere geri göndermenin zamanı geldi."

Marguerite yeni bir korku onu sardığında başını salladı.
"Daha çok erken. Masum olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok."

Yine de bu gözler onu korkutucu bir yoğunlukla yakıyordu.
"Güven bana. Laurens hukuk bürosuna git ve onlardan bir paket iste. Ben buradan göndereceğim ve onlar da

kasalarında, ikinizi bekliyor. Wren'in masumiyetini kanıtlayacak."

Kulağa çok kolay geliyordu. "Emin misin?"

"Başka seçeneğin yok Maggie," diye ısrar etti. "Eğer burada kalırsan, ikiniz de ölürsünüz. Umarım seni dönüştürdükten sonra bunu başaracak kadar gücüm kalmıştır."

"Ya yapmazsan?"

Gözlerini kaçırdı. "Her şey Kader'in elinde. Umalım da merhametten tamamen yoksun olmasınlar."

Marguerite tartışmak için ağzını açtı ama daha konuşmadan etrafındaki her şey bulanıklaştı.

Bir dakika sonra kendini New Orleans'taki küçük evinden çok da uzak olmayan çimenlik bir alanda buldu.

Şok olmuş ve biraz da kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. Gün ortasıydı ve her şey normalmiş gibi görünüyordu. Güneş parlaktı ve başının üzerinde parlıyordu. Gün sakin ve huzurlu görünüyordu.

Ancak şu anda başlarına gelenlerin huzur verici hiçbir yanı yoktu. Hissettiği korku ve endişenin de huzur verici bir yanı yoktu.

İnsan formundaki Wren tısladı, sonra da kafasını çimlere vurdu. Onun tekrar bir kaplana dönüşmesini bekleyerek nefesini tuttu.

O yapmadı.

Çimlerin üzerinde hareketsiz yatıyordu, gözleri pişmanlık ve suçluluk dolu uzak bakışlarla açıktı.

"Wren?" diye sordu tereddütle.

"Kahretsin baba," diye öfkeyle nefes aldı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Wren'in gözlerindeki ıstırabı gördü ve bu kendi gözlerini de yaktı. "Üzgünüm, Wren. Onu durdurmalıydım."

Adaletsizlik karşısında çığlık atmak ister gibi görünüyordu. Yüzünde acımasız bir kararlılıkla ayağa kalkmadan önce bu sadece bir an sürdü.

Wren elini ona doğru uzattı. "Hadi gel. Gidip bu işi halledelim. Onun boşu boşuna ölmesine izin vermeyeceğim."

Onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu ve bu durumu düzeltmek için de en az onun kadar hazırды. "Anladın sen onu."

Kız onun eline dokunur dokunmaz, adam onları caddeden Laurens Hukuk Bürosu'nun arkasındaki ara sokakta bulunan küçük bir oyuğa götürdü. Onu rahatlatan şey, kıyafetlerinin her zamanki 2005 kıyafetlerine dönüşmesiydi.

"Teşekkür ederim," dedi pembe kazağına ve haki pantolonuna bakarak. "Şimdi kendimi çok daha normal hissediyorum, ki ne kadar anormalleştiğimi düşündüğünüzde bu gerçekten ürkütücü."

Wren gülümseyerek, onu içeri götürmeden önce cesaretlendirici bir bakış attı.

İçeri girdiklerinde siyah saçlı resepsiyon görevlisi kaşlarını çatı. Evander Holyfield'ın gözünü korkutabildiği için bu iş için seçildiği belli olan orta yaşlı kadın onlara şüpheyle baktı. Wren'i tanımadığı çok açıktı. "Yardımcı olabilir miyim?" dedi soğukkanlılıkla.

Wren bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Maggie, Marguerite'in babasını gururlandıracak kadar züppe bir tavrı olan kadına hitap ederken onun tedirginliğini hissedebiliyordu.

"Evet. Ben Wren Tigarian ve babamın firmanın benim için tutması için buraya bir şey gönderdiği söylendi."

Ayağa kalkan kadının yüzünde bu isim hemen belirdi. Ona çok daha saygılı bir şekilde baktı. "Oh, siz Bay Laurens'ın kişisel müşterilerinden birisiniz. Siz ve arkadaşınız burada beklerseniz, Bay Tigarian, gidip onu size getireceğim." Ofis bölümünün kapısına ulaştığında durakladı. "İkinizden biri içecek bir şey ister mi?"

Wren Marguerite'e baktı.

"Ben iyiyim," dedi çabucak.

Kadın Wren'e baktı, o da başını sallayarak reddetti. "Çok iyi, efendim. Bay Laurens'la birlikte hemen döneceğim. Siz kendinizi evinizde hissedin."

Vay canına, ses tonundaki değişiklik dikkat çekiciydi.

Marguerite, Bill'i beklerken Wren'in tedirginliğini hissedebiliyordu.

Gerçi çok beklemeleri de gerekmedi. Resepsiyon alanına, yerine dönen resepsiyon görevlisinin bir adım gerisinden girdi.

Bill onları görür görmez endişeyle kaşlarını çattı. Marguerite onu suçlamıyordu. Hâlâ avlanıyorlardı.

"Burada ne yapıyorsun Wren?"

"Babam sana bir şey gönderdi. Kasanızda olduğunu söyledi."

Bill başını salladı. "Hayır, yapmadık."

Wren sesini alçalttı, böylece onu sadece Bill ve o duyabilecekti. "Az önce yanından ayrıldım Bill ve sana tutman için bir şey göndereceğini söyledi. Bunun masumiyetimi kanıtlayacağını söyledi."

Bill'in gözleri Wren için duyduğu üzüntüyü gösteriyordu. "Ondan hiç mektup gelmedi. İnanın bana. Burada hiçbir şey yok. Elimde senin için bir şey olsaydı bunu sana uzun zaman önce söylerdim."

Hissettiği hayal kırıklığının Wren'in yüzüne yansıdığını gördü. "Emin misin?"

"Bu konuda asla şaka yapmam."

Lanet olsun. Marguerite ürperdi. Babası bunu nasıl göndermemiş olabilirdi? Ya da, Tanrı korusun, posta servisine kurban gitmişti. Bu korkunç bir şeydi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Wren.

Wren gözlerinin hemen arkasında başlayan ağrıyı dindirmek için başını ovuşturdu. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama en çok da üzgündü. Kalbi çok az tanıdığı babası için acıyordu. Her şeye rağmen ondan nefret etmeyen bir baba.

Sadece bu bilgi bile geçmişe yaptığı yolculuğa değerdi. Masumiyetini kanıtlayamazsa ne olacaktı? En azından sonunda babasının onu sevdiğini biliyordu.

Güvende olması için kendisine muhtaç olan Maggie'ye baktı. Ve kalbinin derinliklerinde ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Omegrion'a gidiyorum." Resepsiyon görevlisinin duymaması için sesi alçaktı.

"Delirdin mi sen?" Bill tısladı. "Seni öldürecekler."

"Eğer yapmazsam beni öldürecekler. Bunu biliyorsun."
Wren bunun neden yapılması gerektiğini anlamasını umarak ona baktı. "Savitar benim tek umudum. Bir diki isteyeceğim ve sonra ne olacağını göreceğiz."

"Diki nedir?" Marguerite sordu, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Bill, "Dövüşle yargılama," diye açıkladı. "Wren kendisini suçlayan kişiyle yüzleşiyor ve dövüşüyorlar."

Bu fikir onu dehşete düşürdü. "Hayır!" dedi kararlılıkla.

"Başka seçeneğimiz yok Maggie. Bizi yerin dibine sokacaklar. Ne sen ne de ben onlardan asla kurtulamayacağız. Bizi bulamayacakları hiçbir yere gidemeyiz. Söyle ona, Bill."

Bill derin bir iç çekti. "O haklı. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de. O ölene kadar durmayacaklar."

Marguerite doğruldu ve Wren'e kararlılıkla baktı. "Peki. O zaman ben de seninle geliyorum."

"Maggie-"

"Hayır, Wren," dedi sertçe. "Bunu tek başına yapmayacaksın. Yanında birine ihtiyacın var."

Wren ona baktı. Ve işte o zaman gerçeği öğrendi.

Bu kadını sevmişti. Onun gücünü ve cesaretini seviyordu. Onun için kesinlikle her şeydi. Çiftleşsin ya da çiftleşmesin, başka bir kişiye karşı asla böyle hissetmezdi.

Aslında yalnız gitmek istemiyordu. Eğer ölmek zorunda kalırsa, Maggie'nin kollarında ölmek istiyordu, ellerinin tenine dokunması onu rahatlatacaktı.

"Tamam." Wren resepsiyon görevlisine baktı.

Bill onun görüş alanını takip etti. "Terry? Masamdaki dosyayı alıp bana getirebilir misin?"

"Elbette, Bay Laurens. Hemen döneceğim."

Wren, Maggie görüş alanından çıkana kadar bekledi. Kollarını Maggie'ye dolayarak gözlerini kapattı ve onları Savitar'ın evine ışınladı.

Wren büyük dairesel odaya göz gezdirirken birkaç saniye boyunca yerinden kıpırdamadı. Konseyde bir koltuğu olmasına rağmen buraya daha önce hiç gelmemişti. Oda büyüktü, neredeyse bunaltıcıydı.

"Neredeyiz biz?" Maggie mekanın zenginliği karşısında ağzı açık kalırken sordu.

"Seyahat eden bir ada."

İki kaşını da kaldırdı. "Bir ne?"

"Brigadoon gibi bir ada. Savitar'ın kaprislerine göre kaybolup yeniden ortaya çıkıyor."

Kafası daha da karışmış görünüyordu "Peki Savitar kim?"

"O ben oluyorum."

İkisi de arkalarında duran inanılmaz uzun boylu bir adamı görmek için döndüler. Tipik bir sörfçü gibi bembeyaz giyinmiş olan Savitar'ın omuz hizasında koyu kahverengi saçları ve bronzlaşmış bir teni vardı.

Savitar'ı tanıyınca Wren'in çenesi düştü. "Sen mi?" "Onu tanıyor musun?" Maggie sordu.

Wren başını salladı. "Babam öldükten sonra ormanda tanıştığım adam."

"Seni New Orleans'a götüren kişi mi?"

Savitar onların yanından geçip bir duvara dayalı bir tahta doğru yürürken, "O bendim," dedi yine.

Marguerite adamın kayıtsızlığı karşısında ağzı açık kalmıştı.

O oturduğunda, oda başka şeylerle uğraşıyormuş gibi görünen insanlarla doldu. Hatta bir adam kızarmış bir bageti sanki yemek yiyormuş gibi dudaklarına götürüyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu siyah saçlı bir adam, çıplak vücuduna hızla giysilerini geçirirken. "Savitar mı? Duşumun ortasıydım."

Savitar hiç pişmanlık duymamış gibi görünüyordu.

Marguerite gülmek üzereydi ki bakışları onları takip eden kaplanlardan birine takıldı. Adam bir kaplana dönüşmeden ve onlara doğru koşmadan önce bir an dudağını büktü.

Wren'in üzerine atladı.

Tam onlara ulaşacakken, görünmez bir duvar gibi görünen bir şeye çarptı. İnleyerek yere düştü.

"Beni daha fazla kızdırma, seni aptal serseri," diye hırladı Savitar. "Şimdi ayağa kalk, Zack."

Kaplan insana dönüştü. Savitar'ın tahtına doğru dönerken ağzı kanıyordu. "Adalet istiyorum!"

Savitar kötü kötü güldü. "Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin."

Marguerite, her şeyi en az kendisi kadar anlıyormuş gibi görünen Wren'le şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Burada neler oluyordu?

"Hayvanlar," dedi Savitar. "Hepinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ancak göz önünde bulundurmanız gereken yeni bir kanıt var gibi görünüyor."

"Bir şeyler biliyor," diye fısıldadı Wren'e. Wren onun elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu.

"Nicolette?" Savitar onlara çok kötü davranan ayıya seslendi. "Bana daha önce anlattıklarını konseyle paylaşmak ister misin?"

"Oui."

Zack, Nicolette'e bir uyarı homurdandı. "Kaybedeceklerini bir düşün, ayı."

"Sen kendi kışının derdine düş kaplan," dedi Savitar küçümseyerek. Ayıya döndüğünde bakışları yumuşadı. "Konuş Nicolette. Klişe olacak ama, gerçek seni özgür kılacak."

Nicolette tekrar konuşmadan önce Wren ve Marguerite'e baktı. "Zack Tigarian hem bana hem de kızıma Wren'in delirmedişini bildiğini itiraf etti. O ve babası onu sadece parasını almak için suçluyorlardı."

Bir başka siyah saçlı adam Nicolette'e kaşlarını çattı. "Peki ya önceki ifaden? Onun, bir adam tarafından öldürüldüğüne tanık olduğunu söylemiştin."

Kendini delirt."

Nicolette başını salladı. "Son zamanlarda daha düşmanca davranıyor, yalan söylemedim. Ve bizi gereksiz insan incelemelerine maruz bıraktı."

Zack alay etti. "Şu anda burada bir senatörün kızıyla birlikte duruyor. Söyleyin bana, ne tür bir hayvan böyle bir şey yapar? Deli olduğu çok açık. Hatta hayvanat bahçesinde kendini bir kaplan kafesine attı ve burada insanlar tarafından filme alındı."

Savitar soğukkanlı bir ifadeyle Maggie ve Wren'e baktı. "Söyleyecek bir şeyin var mı Maggie?"

"Adımı nereden biliyorsun?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Her şeyi biliyorum evlat. Ve büyük çoğunluğunu, keşke bilmeseydim... özellikle de şu anda Wren hakkında düşündüğün o kızsı düşünceleri. Beni gerçekten iğrendiriyorlar ve Dante'nin Pandora hakkında düşünmeyi bırakmasını cidden diliyorum..." Savitar yüzünü buruşturdu, sonra da silkinir gibi oldu. "Şimdi bu iddiaları çürütecek bir şey söyleyecekseniz konuşun."

Marguerite Wren'in elini bırakarak öne çıktı ve yuvarlak masada toplanmış olan Hayvanlara hitap etti. "Wren'i suçladığınız her olayda tanık olarak oradaydım. Kendini ya da beni savunmadığı sürece bir kez bile saldırmadı. Sadece küçük bir çocuğun hayatı tehlikede olduğu ve onu kurtarabileceğini bildiği için kaplanların kafesine atladı. Bu delilik değil, nezaketti."

Sarışın bir kadın onunla alay etti. "Bir insan ne bilir ki?"

Savitar homurdandı. "Sanırım küçük insanımız hayvanlar hakkında epey bir şey biliyor... özellikle de şimdi."

Marguerite kaşlarını çattı. Sesinin tonundan, Savitar'ın bir şekilde onun yarı kaplan olduğunu bildiğini anlayabiliyordu.

Aman Tanrım, adam her şeyi biliyor gibi görünüyordu. Bunu düşünmek gerçekten korkutucuydu.

Wren onun önünde durmak için hareket etti. "Ben deli ya da çılgın değilim. İçimde trelosa yok. Omegrion'un uygun gördüğü şekilde yargılanmak için buradayım, ancak Maggie'ye hiçbir şey olmayacağına dair bana söz verdiğiniz sürece."

Zack onunla alay etti. "Kendi hayatım için bir insanınkinden daha çok korkarım."

Wren tuhaf bir şey hissedince başını öne eğdi. Tam arkasından bir şey parladığı sırada döndü.

O tepki veremedi, bir adam Maggie'yi yakaladı ve onunla birlikte ortadan kayboldu.

Zack de ortadan kaybolmadan bir an önce güldü. "Ne oluyor be?" Fury yuvarlak masadan talepte bulundu.

Savitar fiziksel olarak hiçbir tepki vermedi. Tahtında tamamen duygusuz bir şekilde oturdu. "Bu kesinlikle özeldi," dedi, sesi alaycılıkla doluydu.

Çakal temsilcisi "Birinin buradaki kutsallığı tehdit etmesine izin mi vereceksiniz?" diye sordu.

"Olamaz," dedi Savitar. Saatini kontrol etti. "Ben kaplanı bu işi bitirmesi için göndermeden önce onlara birkaç dakika verelim."

"Onu hangi cehenneme götürdü?" Wren talep etti.

Savitar ona alaycı bir bakış attı. "Atlarını ya da yarı kaplan olduğun için kuyruğunu tut."

"Tek başına ayakta duramaz!" Wren öfkesi içinde kaynarken kükredi. Savitar Maggie'nin iyiliğini umursamıyor olabilirdi ama o kesinlikle umursuyordu. "Beni hemen ona göndermelisin."

"Fehrista nara gaum."

Wren anlamadığı kelimeler karşısında kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Omlet yapmak için önce biraz yumurta kırmalısınız."

* * *

Marguerite kendini lüks ve aşırı dekore edilmiş bir odada bulunca biraz şaşırdı. Bir ev ve bahçe dergisinde bulabileceği bir şeye benziyordu. Her şey son derece cilalı ve titizlikle temizlenmişti.

Hareket etmeye çalıştı ama kaplan onu hâlâ arkasından tutuyordu ve kaçmasını engelliyordu. Bu nedenle, zar zor nefes alabiliyordu.

Gözlerini kapatarak güçlerini çağırdı ve kendini bir kaplana dönüştürmeye çalıştı.

Kolay olmadı.

Ama Zack odaya girdiğinde başarmıştı. Onu tutan adam ona saldırmak için bir kaplana dönüşmeden önce küfretti. Marguerite adamın boynunu sertçe ısırmadan önce boğazına bir kesik attı.

Onu savaşmadan almayacaklardı.

Zack saldırırken ondan topallayarak uzaklaştı, sonra da onu arkasından yakaladı. Kadın kükreyerek onu da ısırmaya çalıştı ama

onu öyle bir tuttu ki, yapamadı.

Orta yaşlı bir adam odaya girdiğinde nefes nefese kaldı. Pahalı siyah bir takım elbise giymiş olan bu adam Fortune 500'ün poster çocuğuydu.

Marguerite başını eğdi. Bu Grayson'dı. Aristoteles'e inanılmaz bir benzerliği olduğu için onu hemen tanıdı.

"Onu yakaladın mı?" Grayson

sordu. "Hayır. Bu onun insan

arkadaşı."

Grayson inkâr edercesine başını salladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bana sorma," dedi Zack sinirli bir ses tonuyla. "Büyük olan sensin baba." Diğer kaplanın yerde ölü ve kanlar içinde yattığı yeri gösterdi. "Theo'yu çoktan öldürdün ve eminim Wren her an onu bize kadar takip edebilir."

Grayson temkinli bir şekilde onlara yaklaştı.

Marguerite Grayson'a çıktı, sadece Wren'e değil Aristotele'a da yaptıklarından dolayı onu parçalamak istiyordu. Bir insan kendi kardeşini nasıl öldürebilir?

Ve ne için?

Para mı?

Bu çok saçmaydı ve içindeki hem kadın hem de hayvan, Grayson'ın Wren'e yaşattığı gereksiz acı için intikam almak istiyordu.

Grayson'a onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyebilmek için insan formuna dönmek için elinden geleni yaptı ama vücudu

o anda onu dinlemiyordu.

Grayson kasıtlı bir niyetle ona doğru ilerledi. Yumruğunda bir kelebek bıçak ortaya çıkardı. Döndürerek açtı ve ona şeytani bir sırıtışla baktı. "O zaman ben de derim ki, onun acısına son verelim ve Wren onu boğazı kesilmiş halde bulsun."

"Sakin ona dokunayım deme."

Marguerite, Grayson ve Zack'in yanı sıra, bir daha asla duymayacağından emin olduğu bir sesle donakaldı.

Olamazdı...

Aristoteles karşılarındaki odada belirdiğinde kimin daha çok şaşırdığından emin değildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, garip bir şekilde sakın görünüyordu ama aynı zamanda öfkesi de elle tutulur gibiydi. Bu ürkütücü bir kombinasyondur.

"Sen öldün!" Grayson tersledi.

Aristoteles güldü. "Ölü gibi mi görünüyorum, kardeşim?" "Karina seni öldürdü."

Aristoteles bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Beni Wren'in öldürdüğünü sanıyordum. İddia ettiğin bu değil miydi?"

Grayson yavaşça ondan uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi. "Sen bir hayaletsin. Öyle olmak zorundasın. Eşin seni yirmi yıldan fazla bir süre önce öldürdü."

"Öyle mi yaptı?" Aristotle kollarını açtı ve Zack'in koluna küçük bir Japon fırlatma yıldızı fırlattı.

Acı içinde küfreden Zack, Marguerite'i bıraktı.

Yüzü bir kötülük maskesine dönüşen Aristotle kardeşine döndü. "Sana uzun zaman önce söyledim Gray, bir kaplanla eşinin arasına asla girme."

Grayson bir kaplana dönüştü ve Aristotle'a doğru hamle yaptı. Aristoteles onu kollarının arasına aldı ve kalbine yakın tuttu.

Ona acımasız bir bakış attı. "Wren'i korumak için ne yapman gerekiyorsa yap Maggie. Sana ihtiyacı var," dedi ve ortadan kayboldu.

Marguerite hırlayarak Zack'e döndü.

* * *

Savitar Maggie'nin yerini bulmasına izin verdiğinde Wren çok öfkeliydi.

Tanımadığı bir eve girdi, gerekirse şeytanın kendisiyle savaşmaya hazırdı.

Ama bulduğu şey onu kesinlikle şaşkına çevirdi. Maggie çırılçıplak bir köşeye büzülmüş, titriyor ve ağlıyordu; Zack'in kaplan bedeni ise birkaç adım ötesinde yatıyordu.

Kendisine yapılanlar karşısında sersemlemiş ve dehşete düşmüş olan Wren, Maggie'yi kollarının arasına alana kadar yavaşça ona doğru ilerledi. Maggie gözlerinde yaşlarla ona baktı. Kendini zihinsel olarak en kötüsüne hazırladığı için midesi düğümlendi.

"Onu öldürdüm, Wren," diye nefes aldı, "tıpkı diğerini öldürdüğüm gibi. Çok korkunçtu." Ağzını o kadar sert sildi ki Wren derisinin yüzülmediğine şaşırdı. "Ağzımdaki kan tadını çıkaramıyorum."

"Onlar... sen iyi misin?"

Başını salladı, sonra daha da çok hıçkırdı.

Ona tecavüz etmedikleri için rahatlayan adam, onu kendine yakın tuttu ve sessiz bir teşekkür duası gönderdi. "Şşşt," dedi, onu kucağına çekip giysilerini giydirirken. "Kendini korumak için yapman gerekeni yaptın. Bunda yanlış bir şey yok."

"Ama ben birini öldürdüm."

"Sen artık bir kaplansın Maggie. İçindeki hayvan daha güçlü..." Bunu düşünürken durakladı. Bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu. "Hayır. İçindeki kadın bunun yapılması gerektiğini bilecek kadar güçlü. Eğer sen onları öldürmeseydin, onlar seni öldürecekti."

Marguerite, Wren'in ona hayatının ne kadar zor olduğunu anlattığını hatırlayınca kesik kesik bir nefes aldı. Ne kadar acımasız. O zamanlar onun sadece melodramatik davrandığını düşünmüştü.

Şimdi anlamıştı.

Haklıydı, içindeki kadın dehşete düşmüş olsa da hayvani yanı tatmin olmuştu. Bu iki parçası hem savaşta hem de barıştaydı.

Çok garipti.

Nasıl böyle hissedebilirdi? Onlar da insan sayılırdı. Ve onları öldürmüştü.

Wren ve kendisi için. Hayır, o haklıydı. Bu kendini savunmaydı. Onları öldürmemiş olsaydı, ondan çok daha fazlasını alacaklardı.

Wren ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. Gözleri endişeyle kararmıştı ve bu, acısına rağmen içini ısıtıyordu.

dehşeti. "Çatışmada yaralandın mı?"

"Birkaç sıyrık var ama yaşayacağım." Tüm olay düşüncelerinde yeniden canlanırken ona baktı ve ürperdi. "Baban buradaydı."

Wren şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Başını salladı. "Zack beni buraya getirdikten hemen sonra baban geldi ve kardeşini yakaladı. Sanırım onu geçmişe götürdü."

"Bu hiç mantıklı değil. Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de onunla yüzleşmek için?" Ama bu bile mantıklı gelmiyordu. Tamamen tuhaftı.

Wren uzun bir nefes verdi. "Artık masumiyetimi kanıtlamamın hiçbir yolu yok. Zack ya da Grayson'ı itirafa bile zorlayamayız."

"Ama onlar öldü. Sizi suçlayacak kimse yok."

Bakışları onu yaktı. "Bizim adaletimiz bu şekilde işlemiyor." Elini dudaklarına götürdü ve avucuna öpücüklerin en şefkatlisini kondurdu. "Hadi, Omegrion'a dönelim."

"Hayır," diyerek onu durdurdu. "Hadi koşalım. Yapabiliriz-"

"Hayır, Maggie. Ben hiçbir zaman korkak olmadım ve bu olayda da kaçmayacağım. Ayrıca, Savitar beni bulabilir."

İçinde umut alevlendi. "O gerçeği biliyor. Her şeyi bildiğini söyledi. Eğer onu yakalayabilirsek-"

"Savitar diğerlerinin kararlarına karışmayacaktır. Bu onun doğasında yok."

"O zaman ne işe yarar?"

Wren cevap veremedi kendilerini tekrar Omegrion'un konsey odasında buldular.

Bölüm 15

Marguerite, gözlerini dikmiş kendisine bakan Savitar'ın yüzündeki hiç de eğlenmemiş ifadeyi görünce yutkundu. Az önce Wren'e söylediklerini duymamıştı herhalde...

Öyle miydi?

"Evet," dedi karanlık bir sesle. "Yaptım ve her lanet olası gün kendime tam olarak ne yaptığımı soruyorum. Ben ne kadar iyiyim? Cevap basit. Benimle ilgili iyi olan hiçbir şey yok ve ben bundan hoşlanıyorum. Hatta bununla gurur duyuyorum."

Savitar gerçekten tuhaf bir

adamdı. Ve hala sinirli

görünüyordu.

Odadaki konsey üyelerine baktı, hepsi de onlara değil, kapılara bakıyordu. Onların bakışlarını takip etti ve sonra nefesi kesildi.

Wren herkesin bakışlarının olduğu yere bakana kadar kaşlarını çattı. Çenesi gevşedi.

Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Ama yine de olamayacak bir şey gördü.

"Baba?"

Wren'in babası gülümsedi ve başını salladı.

Wren ileri doğru tereddütlü bir adım attı, sonra kendini tuttu. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Babası Wren'i kucaklamak için aradaki mesafeyi geçti. Wren şok içinde öylece durdu, kucaklamaya karşılık veremedi.

Wren en az onun kadar şaşkın görünen Maggie'ye, sonra da soğukkanlı görünen Savitar'a baktı.

Bunun bir oyun olmasından korkan Wren, babasına benzeyen adamı iterek uzaklaştırdı.

"Bu da ne böyle?" Wren talep etti.

Savitar kayıtsızca, "Babanız ölmedi," dedi. Onlara yaklaşmak için tahtından kalktı. "Cehennem gibi bir geceydi. Bayılıp havai fişekleri kaçırmamız çok kötü oldu."

Wren başını salladı. "Ona dokundum. Vücudunu gördüm. Ölmüştü. Öldürülmüştü."

Wren'in babası, "Grayson'ın cesedini gördün," diye açıkladı.

Savitar elini salladı ve uzak duvarda görüntüler belirdi. Wren babası ve amcasının kaplanlar gibi dövüştüğünü görünce nefes alamadı. Wren'in babası sert bir hareketle kardeşinin boğazını açtı.

Grayson topallayarak uzaklaştı ve Wren'in babasını bulduğunu hatırladığı yerde öldü. İki saniye sonra, kaplan bir insana dönüştü.

"Cesedin insan gibi görünmesinin tuhaf olduğunu hiç düşünmedin mi?" Savitar ona sordu. "Haklı olarak, babanın ölü bir adam olarak kaplan olması gerekmez miydi?"

Wren'in gözleri büyüdü. Bu doğrudu. Bunu kendisinin de düşünmesi gerekirdi ama o travma sırasında bu hiç aklına gelmemişti. Geriye dönüp düşündüğünde bile. O gece üzerinde durmayı alışkanlık haline getirdiğinden değil.

"Anlamıyorum."

Babası bir elini Wren'in omzuna koydu. "Kardeşim aslında annemiz gibi bir Arkadyalıydı. Ve bu özelliğinden nefret ederdi. Senin gibi, ne olduğunu dünyadan sakladı. Bununla yüzleşmeyi asla öğrenemedi. Bu yüzden ona güvenmezdim. Bir kaplanın tüm gücüne ve bir insanın tüm kıskançlık ve nefretine sahipti."

"Size her şeyin parayla ilgili olduğunu söylemiştim piçler."

Wren kaşlarını çatarak, masadaki koltuğundan konseye "sana söylüyorum" sırtışıyla bakan Dante Pontis'e baktı.

Wren'in babası boğazını temizleyerek dikkatini tekrar ona çekti. "Sen ve Maggie yokken, ikinizin beni bulduğunuz gece hakkında söylediklerinizi düşünmeye başladım. Ve benim insan olduğumu söylediğinizi hatırladım. Gördüğünüzün ben olmadığımı fark ettim. O olamazdı. Ben bir kaplanım ve ölürken de bir kaplan olurdum."

"Ama güçlerini bana sen verdin," dedi Maggie, kafası karışmış bir halde.

Aristoteles başını salladı. "Annemin bana verdiği güçleri sana verdim. Kendiminkileri sakladım." Wren'le yüzleşirken gözleri dehşete kapıldı. "Karina'nın Grayson'ı görmüş olması gerektiğini biliyordum ve onu öldüren her neyse yüzü o kadar kötü hasar görmüş olmalıydı ki ben olduğumu düşündü, çünkü onu savaşıması için kendim getirmediğim sürece kardeşimin evime girmesine asla izin vermezdim. Bunu neden ve ne zaman yapmış olabileceğimi düşünüp durdum."

Wren'in omzundaki tutuşunu sıkılaştırırken bakışları keskinleşti. "Sonra aklıma geldi. Eğer Grayson sen dönmeden önce seni suçlamak için hayattaysa, o zaman onu sen gittikten sonra öldürmek için zamanında geri getirmiş olmalıyım."

Wren Marguerite'e baktı. "Bunu takip ediyor musun?"

"Pek değil, ama garip bir şekilde, sanırım anlıyorum."
Babasına baktı. "Eğer Grayson'ı sen öldürdüysen, Karina'yı kim öldürdü?"

Wren'in babası derin bir nefes aldı. "Ben yaptım. O gece hala ölmem gerektiğini düşündüm, bu yüzden seni kaleme aldıktan sonra onunla ve sevgilisiyle yüzleştim. Kavgaya ettik ve bu sırada sevgilisi şöminenin içine düştü. Kömürleri odanın içine sürükledi ve ölmeden önce evi ateşe verdi. Karina ve ben sert bir şekilde dövüştük. Onu öldürdüğümde her yer alevler içindeydi ve yangında öleceğimi düşündüm. Bayılmışım ve uyandığımda bir hayvan barınağındaydım."

Wren bu açıklama karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Babası bunca yıldır hayatta mıydı? "Neden bana hiç söylemedin?"

"Çünkü onsuz büyümek zorunda olduğunuzu biliyordu," dedi Marguerite sessizce. "Aksi takdirde her şey değişecekti."

Aristoteles başını salladı. "Beni ölümüm konusunda uyarmak için geri dönmeyecektin ve bunu yapmamış olsaydın, ben de senin gibi ölecektim. Vasiyetimi değiştirmeyecektim ve sen de Grayson'ın gözetimine girecektin."

Savitar yanlarında durmak için hareket etti. "Bu doğru. Her şey olması gerektiği gibi değişti."

Wren hâlâ inanamıyordu. Bütün bunlar nasıl olmuştu? "Bunca yıldır nerede saklanıyordun?" diye sordu babasına.

Utangaç bir sırıtma yaptı. "Bir insan kılığında perde arkasında şirketi yönetmek. Bu yüzden Sığınak'tayken kimse seni rahatsız etmedi." Wren'e göz kırptı. "Gerçekten de işleri bir insanın halletmesine izin vereceğimi düşünmedin,

Öyle mi? Ama ikinizin bana verdiği ipuçlarını gerçekten takdir ediyorum. World Wide Web. Haklıymışsınız, müthiş bir şeymiş."

Marguerite tüm bu olanlar karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

Aristotle cık cık etti. "Söylediklerinizden sonra Microsoft'un üzerine atlamamanın zor olduğunu söylemeliyim, ama bunun için Kader'le uğraşamayacak kadar hayatta olduğum için minnettardım. İkinci en iyi, ölüden daha iyidir."

Dante masadakilerin dikkatini çekmek için ısıklık çaldı. "Biliyor musunuz, tüm bunlar çok çekici ve ilginç... aslında pek değil. Sıkıldım ve evde yapacak işlerim var. Şimdi geri kalanımız gidebilir mi?"

Savitar omuz silkti. "Duruma göre değişir. Wren hakkındaki ölüm emri kaldırıldı mı?"

"Adam yaşıyor," dedi Vane diğerlerine. "Ve eşini nefsi müdafaa için öldürdüğünü kabul ediyor. Wren'in bundan nasıl sorumlu olabileceğini anlamıyorum. İptal etmeyi öneriyorum."

Savitar başıyla onayladı. "Destekleyen var mı?" "Ben varım," dedi Dante.

Savitar grubu taradı. "Kabul edenler evet desin."

Oybirliğiyle kabul edildi.

"O halde hepiniz gitmekte özgürsünüz," dedi Savitar sert bir sesle.

Puf diye dışarı çıktılar. Onlara doğru yürüyen Dante hariç hepsi.

"Tebrikler kaplan," dedi Wren'e elini uzatarak. "Masum olduğunu biliyordum. Ve eğer bir sığınağa ihtiyacın olursa, Dante'nin Cehennemi senin için orada.... Umarım sakıncası

yoktur

Kışın kışınız donuyor. Bir parka getirin. İkiz Şehirler soğuktur."

Wren onun teklifiyle ısındı. "Teşekkürler, Dante."

"Sorun değil." Maggie'ye gülümsedi, sonra da göz kırptı. "İyi şanslar. İçimde ikinizin de buna ihtiyacı olacağına dair bir his var." Ortadan kayboldu.

Wren Savitar'la yüzleşmek için döndü. Daha önce başka bir canlıya hiç yapmadığı bir şey yaptı. Ölümsüze elini uzattı. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Savitar elini salladı. "Bunun için övgü almıyorum. Tek yaptığım senin rütbeli kışını kaldırıp New Orleans'a götürmektir. Gerisini sen ve baban yaptınız." Wren'in elini bıraktı ve geri çekildi. "Şimdi izin verirsiniz... sörf zamanı."

Savitar, kıyafetleri siyah bir dalgıç kıyafetine dönüşürken yüzüne bir güneş gözlüğü yerleştirdi. Sonra o da ortadan kayboldu.

Wren tüm bu olanları kabullenmeye çalışırken babasına baktı. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Gerçekten yaşadığına inanamıyorum."

"Yapamaz mısın?" Aristoteles inanmayarak sordu. "Bunca yıldır takma bir isimle yaşayan benim." Titredi. "Josiah Crane. Bu saçmalık değil de ne?"

Maggie ona gülümsedi. "Bence harika bir isim."

Aristotle ona bakarken ayıldı. "Grayson'ı yakaladığımda seni Zack'le yalnız bıraktığım için özür dilerim. Sana zarar vermedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Güzel." Aristotle cüzdanını çıkardı ve açtı. "Bakın, New Orleans'a döndüğünüzde ikinizin de yapacak çok işi olduğunu biliyorum." Bir kartvizit çıkardı ve Wren'e uzattı. "Bir ara beni ara. Eğer New York'a gelirsen, uğra."

Wren kartı aldı ve başını salladı. "Hemen geliyorum

baba." Wren'in babası umutla ona baktı. "Peki

Maggie?" "Hemen onun yanında olacağım."

Aristotle onlara gülümsedi. "Mükemmel. Şimdi şu güçleri geri alabilsem de tamamen şarj olabilsem... Ah, ne olacak ki? Zaten sana daha çok yaklaşıyorlar."

Wren babasına sarıldı, o da Maggie'ye sarılmak için geri çekildi. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın."

Maggie ondan bir adım geri çekildi. "Sen de."

Başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

Marguerite, Wren'in babasının kartını cebine koymasını izledi.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu, başlarına gelen onca şeyden sonra nasıl öylece eve gidebileceklerini merak ediyordu.

Wren onu tamamen şaşırtarak önünde diz çöktü. Kızın elini kendi elinin içine aldı ve ona baktı. "Marguerite, kaplan hanım, benimle evlenir misin?"

Bu sözleri duyunca nefes alamadı. Ona evlenme teklif edemez miydi? Bir insan olarak değil. Bu mümkün değildi. "Biz çiftleşmedik."

Umursamazca omuz silkti. "Kaderlerin ve onların istediklerinin canı cehenneme. İşaret olsun ya da olmasın, seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Marguerite'in gözleri yaşlarla dolarken görüşü karardı. Küfürler bir yana, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştı.

Sanki onu reddetmesinden korkuyormuş gibi elini sıkıca kavradı. "Benimle evlenir misin, bebeğim?"

"Tabii ki yapacağım." Ona şeytani bir gülümseme verdi. "Ayrıca, artık sıradan bir adamla evlenebileceğimi sanmıyorum. Dolunayda falan yanlışlıkla onu yiyebilirim."

Wren onun şeytani gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık vererek yavaşça ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. Yüzünü sıcak elleriyle kavradı. "Dolunayın ışığını beklemek zorunda değilsin Maggie. Ne zaman acıkırsan akşam yemeğin ben olacağım."

Marguerite ona sımsıkı sarılırken gülüyordu. Bu şüphesiz hayatının en mutlu anıydı.

Ta ki bir şey hatırlayana kadar. "Çocuk sahibi olamayız, değil mi?"

Wren geri çekildi ve başını salladı. "Her zaman evlat edinebiliriz. Tabii senin için sakıncası yoksa."

"Benim için sakıncası yok ama sen olmadığina emin misin?" "Hayır. Sen yanımda olduğun sürece hep mutlu olacağım."

Marguerite adamın başını kendi başına doğru çekerek ona sıcak, cızırtılı bir öpücük verdi.

Şimdi tüm bunları babasına açıklamanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Bölüm 16 İki

gün sonra

Maggie yanında olduğu halde, Wren Sığınak'ın kapılarından içeri sanki oranın sahibiymiş gibi girdi. Tüm olanlardan sonra geri dönmek çok garipti. Tam olarak kurtulamadığı ürkütücü bir deja vu hissi vardı.

Son yirmi yılını burada masaları temizleyerek geçirmiş, bir kez olsun burayı evi olarak görmeyeceği bir zamanı düşünmemişti. Bu duvarların dışında var olan dünyayı hiç düşünmemişti. Burada bir münzevi ve içi boşaltılmış bir kabuk olarak yaşamıştı.

Şimdi yepyeni bir aileyle yepyeni bir hayatla karşı karşıyaydı. Maggie, Marvin ve babası. Bu bir bakıma korkutucuydu ama yine de dört gözle bekliyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Eski Wren gitmişti ve onun yerine ne istediğini çok iyi bilen bir adam gelmişti.

Ve o da yanındaki kadındı.

Kalbi küt küt atarken, kapının önünde oturan Dev'e doğru yürürken Maggie'yi kendisine doğru tuttu.

Ayı hiçbir şey olmamış gibi ona "Tekrar hoş geldin," dedi.

"Evet," diye alay etti Wren. "Merak etme. Burada kalmayacağım. Sadece Marvin'i almak için buradayım, tabii siz piçlerden biri onu yemediyse."

Dev'in gözleri mizahla dans etti. "Remi denedi ama o küçük haylaz çok hızlı. O zamandan beri Aimee'nin odasında saklanıyor."

Wren eğlenmiyordu. Başka bir şey söylemeden Maggie'yi bara, mutfğa ve Peltier Evi'ne açılan kapıya götürdü. Her zamanki gibi Remi kaşlarını çatmış bir halde oradaydı.

Remi'nin gözdağı karşısında Wren, "Üfle bana ayı," diye hırladı. "Ya o hantal kıcını kaldırırsın ya da tekmeyi yersin."

Remi, Wren'e meydan okurcasına bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bırakın geçsin, mon ange."

Wren omzunun üzerinden bakınca Nicolette'in arkalarında olduğunu gördü. Yüzü soğukkanlıydı ama ilk kez ondan bir düşmanlık hissetmemişti.

Remi'nin yüzü annesinin sözleri karşısında şok olmuştu. "O kadın-"

Nicolette, Remi'nin sözünü keserek, "Onunla gitmesine izin verildi," dedi. "O artık bizden biri."

Wren, Remi'ye sıırtmadan önce başını ona doğru eğdi. Remi kavgaya etmek istiyordu, kokusunu alabiliyordu. Ama neyse ki ayı için kenara çekildi.

Wren kapıyı açtı ve önce Maggie'nin girmesine izin verdi. Ayılara hâlâ güvenmiyordu ve onlar buradayken kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için gözünü ondan ayırmak istemiyordu.

Lo onu salona kadar takip etti. "Olanlar için üzgünüm kaplan."

Buna acı acı güldü. "Hayır, değilsin."

Nicolette merdivenlere ulaştığında onu durdurdu. "Bu senin kendi hatandı, biliyor musun? Burada hiçbir zaman gerçekten bizden biri olmadın."

"Asla senin kuklalarından biri olmadı, demek istiyorsun." Wren başını salladı. "Hayır Lo, değildim. Burada senin için hayatlarını feda edebilecek diğer aptalların aksine, ben gerçeği biliyorum. Yapman gerekeni yapıyorsun ama sonuçta hiçbirimizi burada istemiyorsun. Sizin için bir amaçtan başka bir şey değiliz ve garip bir şekilde buna neredeyse saygı duyuyorum. Bu Darwin'in kanunu. Ya sen ayıyı yersin ya da ayı seni yer. Benim amacım yemek yemek, asla akşam yemeği olmamak."

Wren, Maggie'nin ilk basamakta beklediği yere baktı, kahverengi gözlerinde parlayan gururla onu izliyordu. "Sadakatimi sadece bir kişiye borçluyum."

Nicolette başını salladı. "Anlıyorum. Ve yasalarımız hâlâ geçerli. Artık affedildiğine göre-"

"Kendine sakla, Lo. Geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeyecek kadar içimde insan var. Bana sırt çevirdin ve bunu unutamam. Artık kaybedecek çok şeyim var."

Nicolette başını ona doğru eğdi. "O zaman gitmenizi istersem anlayışla karşılarsınız?"

"Sadece maymun için buradayım."

"O zaman al ve git."

"İnanın bana, niyetim bu." Wren önünde Maggie olduğu halde merdivenlerden yukarı çıktı. Onu koridorda Aimee'nin odasına götürdü ve kapıyı çalıp beklemeye başladı.

"İçeri gel."

Kapıyı iterek açtığında, ayıcığın insan formunda yatağında televizyon izlediğini gördü. Marvin elindeki muzu bıraktı, sonra çığlık atarak Wren'e koştu. Kendini Wren'in kollarına attı.

Wren gülerek onu göğsüne bastırdı. Maymun kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarılırken, "Selam dostum," dedi. "Ben de seni özledim."

Aimee'nin yüzünden Wren onu burada gördüğüne şaşırıldığını anlayabiliyordu.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler." "Benim için zevkti."

Wren gitmek için döndüğünde, Aimee onu durdurdu. "Senin için birkaç şeyim var."

Kadın yatağının yanında diz çöküp plastik bir kutu çıkarınca kaşlarını çatı. "Geride bıraktığın bir avuç eşya."

Wren, Maggie'nin ona diğer giysileriyle birlikte verdiği sweatshirt'ü görünce şaşkına döndü.

"Kokun konusunda ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum, bu yüzden onu hava geçirmez bir kaba koydum."

Ayıvan için duyduğu şefkat dalgası içini kapladı. Annesinin aksine Aimee bir insandı ve ilk kez bunu aşağılayıcı bir şekilde söylememişti. "Teşekkürler, Aimee."

Onlara gülümsedi. "Sorun değil."

"Fang nasıl?" Maggie sordu.

Uzaklara bakarken Aimee'nin yüz hatları hüznle karardı. "Bilmiyorum. Artık onu görmeme izin yok. Onlar

beni izliyor. Her zaman."

Wren onun için üzülyordu. Sevdığı insandan men edilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Maggie ile arasına giren herkesi ya da her şeyi öldürebilirdi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Onlara bakarken Aimee'nin dudaklarında acı tatlı bir gülümseme belirdi. "Olmayın. Siz ikiniz bana umut veriyorsunuz."

"Ne için?" Wren sordu.

"Kendi geleceğim için." Aimee onu yanağından hafifçe öptü. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın."

Başını ona doğru eğdi. "Sen de Aimee."

Marvin Wren'in omzundan Maggie'nin omzuna atladı. Saçlarını karıştırdı, sonra alnına bir öpücük kondurdu.

Maggie güldü. "Sanırım benden hoşlanıyor."

Wren hafif bir ses tonuyla, "Daha iyi," dedi. Tekrar Aimee'ye baktı. "İyi şanslar bearswan."

"Teşekkürler, yavrum."

Wren kolunu Maggie'ye doladı ve onları evine geri götürdü.

Hayır, artık onların eviydi.

Sonunda bir evi vardı. Bunca zaman sonra, gerçekten ait olduğu bir yeri vardı. Bu duygu, daha önce sadece tek bir yerde tattığı türden bir sevinçle kapladı içini...

Maggie'nin kolları.

"Zavallı Aimee," dedi Maggie, Marvin'i mutfak tezgâhında yemeğinin ve suyunun nerede durduğuna bakmaya götürürken. "Sence Fang'le birlikte olmanın bir yolunu bulabilecek mi?"

"Bilemiyorum. Ona sahip olmak için ailesinden vazgeçmesi gerekir. Bunun olacağından şüpheliyim."

Marvin su kabına su sıçratırken Wren arkasından yaklaştığında Marguerite hülyalı bir şekilde iç çekti. Kendisine yakın duran Wren'in yanağına alnını yasladı. Wren'in kokusu onu sarmaladı ve ona karşı açlık duymasına neden oldu.

Her şey mükemmeldi. Ya da en azından ona çok yakındı. Zaman yolculuğu yüzünden okulda sadece bir hafta kaçırmıştı.

Dr. Alexander'ın yardımıyla, bir kaza olmadan ve başarısızlığa uğramadan bunu telafi edebilecekti.

Wren'le birlikte hukuk fakültesinin son dönemini bitirmeye karar vermişlerdi ve daha sonra avukatlık sınavına girmeyi düşünmeden önce bir süre seyahat edeceklerdi.

Bu ona cennet gibi geldi.

Wren ona sarılırken, Marvin'in mutfak dolabını keşfetmesini izledi. "Marvin nereden geldi?"

Wren'in gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bilmiyorum. Beni kurtardığında Savitar'ın arabasındaydı. O zamandan beri benimle birlikte."

"Küçük sevimli bir maymun." Wren'in boynuna nazikçe sokulurken kalçasındaki şişkinliği hissedince iç çekti.

"Marvin," dedi Wren boğuk bir sesle. "Git yatak odanı kontrol et ve kapıyı kapat."

Maymun itaat etmeden önce Wren'e ciyakladı.

"Akıllı maymun," dedi Marguerite gülerek.

"Mmm," diye nefes aldı Wren boğazına doğru, adam onun tenini nazikçe okşamadan önce.

Adam kısa deri eteğinin kenarını kaldırıp ellerini üzerinde gezdirirken damarlarında ateş dolaşıyordu.

"Küçük aç bir kaplansın, değil mi?" dedi adam külotunu bacaklarından aşağı iterken.

"Doyumsuz." Belden aşağısı çıplak kalsın diye eteğinin kenarını kaldırmadan önce pantolonunu gevşetti. Tezgâhın üzerine oturması için onu kaldırdı.

Marguerite, adam kendini onun derinliklerine kaydırırken tısladı. Adam kalçalarına doğru iterken Marguite vücudunu onunkinin etrafına sardı.

Onun gücünü içinde hissetmeyi seviyordu. Onun tamamen kendisine ait olduğu gerçeğini seviyordu. Onun Wren'i gibi başka hiçbir şey yoktu.

Şiddetle boşalırken onu kendine doğru çekti.

Wren, kadının vücudunun kendi vücudu etrafında kasıldığını hissedince hırladı. Hayatta bu kadından daha fazla değer verdiği hiçbir şey yoktu. Vuruşlarını hızlandırdı ve birkaç itişte daha ona cennetinde katıldı.

Ona sarıldı ve nefesinin tenini yakmasına izin verdi. Vücutları hâlâ bir aradaydı ve adam onu hissetmekten zevk alıyordu. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Günün geri kalanında burada, içinde kalmamın bir sakıncası var mı?"

Aslında mırıldandı. "Hiç de değil."

Dudağını ısırarak vücuduyla onu okşadı ve yeniden sertleşmesini sağladı.

Adam uzanıp ipek bluzunun düğmelerini açarken Wren kendini ne kadar iyi hissettiğini düşünerek homurdandı. Kadının sütyen giymediği gerçeğine gülümsedi.

"Onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum," dedi sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi.

Başını aşağı eğip gergin tepenin tadına bakmadan önce ona gülümsedi.

Marguerite, adamın dilinin işkence edercesine ileri geri hareket etmesinin verdiği hisle inledi. Her vuruşta vücudu kasılıyor, onu tehlikeli bir şekilde başka bir orgazma yaklaştırıyordu.

Tam tekrar boşalacağından emin olduğu sırada, diğer odadan Marvin'in çığlıklarını duydu.

Wren bir lanetle onu içinden çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu, yarı korkuyla başka birinin onlar için gelmekte olduğunu düşünerek.

"Garaj yolunuza birinin girdiğini söylüyor."

Marguerite kaşlarını çatı. Kimse ziyarete gelmemeliydi. Todd'a, Blaine'e ve diğerlerine artık çalışma gruplarıyla ilgilenmediğini söylemişti.

Kim olabilir?

Wren pantolonunu yeniden bağlarken o da bluzunun düğmelerini ilikledi. Eteğini düzeltirken, biri kapısına vurmaya başladı.

Kapıyı açmaya giderken Wren'le kaşlarını çattı. Kapıyı açar açmaz, anında kapama ihtiyacı hissetti.

Gelen babasıydı ve yanında iki gizli servis görevlisi vardı. Üçü de siyah takım elbise giymişti. Kadının evinin önünde büyük bir gösteri yaptılar.

"Oh ne güzel," dedi nefesinin altında. "Bu Gizli Dosyalar."

Babası ona ters ters baktı. "Bana ukalalık yapma, genç bayan. Neyi böldüğün hakkında bir fikrin var mı? Sen okuldan kaçarken ve yüzüme telefonu kapatırken neler olup bittiğini görmek için buraya uçacak vaktim yok."

Marguerite ona sıkılmış bir ifadeyle bakarken yorgun bir nefes verdi. Onunla konuşmadan kapıyı açık bıraktı ve kayıtsızca küçük masasına doğru yürüdü. Wren'e baktı ve ona sessiz bir uyarı gönderdi: "Bunu ben hallederim."

Wren pek memnun görünmüyordu. "Emin misin?"

Babasına olan kızgınlığının arttığını hissetmesine rağmen başını salladı.

Babası, yanında adamları olduğu halde eve girerken dudağını büktü. "Peki bu giydiğin kıyafet de ne Marguerite? Bir sokak fahişesi gibi görünüyorsun."

Siyah mini eteğine ve yüksek topuklu ayakkabılarına baktı. Bu kıyafeti daha dün Wren ona bacaklarını görmeyi ne kadar çok sevdiğini söyledikten sonra almıştı. Bordo ipek bluzu biraz salaştı ama yeterince sakindi. Bir fahişe gibi görünmüyordu.

Ve derinlerde bir yerde, kendi öfkesi yükseldi. Artık on üç yaşında değildi ve bu adam onun hayatını yönetmiyordu.

"Evet, ama asıl soru şu baba, ben ucuz bir fahişeye mi benziyorum yoksa pahalı bir fahişeye mi?"

"İkisine de benzemiyorsun," diye homurdandı

Wren. Kadın ona gülümsedi.

Babası Wren'i görünce dudağını büktü. "Birlikte gezip tozduğun komi bu mu?"

Marguerite, onu kollarına çeken Wren'e doğru yürüdü. "Evet, baba. O benim komim ve ben ona aşığım. Ay sonunda evleneceğiz."

Babası ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Wren'in savaşacakmış gibi gerildiğini hissetti. "Onu yakaladım aşkım, bırak işimi yapayım."

Wren sadece biraz rahatladı.

"Aklından ne geçiyor senin?" diye hırladı babası.

Marguerite ondan özür dilemeyi reddetti. "Bu benim hayatım baba ve şu andan itibaren bunu ben yaşayacağım. Senin de bunun bir parçası olmanı çok isterdim, ama olamayacaksan, o zaman tamam. Seni memnun etmeye çalışmaktan bıktım."

Yakışıklı yüzü sertleşti. "Beni dinlesen iyi edersin, genç bayan. Senin hayatın benim elimde. O araba, bu ev, gittiğin okul... Cep telefonunun faturasını bile tek başına ödeyemezsin. Bu serseriyle evlenirsen bu evden gidersin. Seninle ilişkimi öyle hızlı keserim ki, başın döner."

"Peki," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "O zaman gidiyoruz."

Babası midesinden rahatsız görünüyordu. "Peki sen nereye gideceksin? Bekle, unuttum. İhtiyaç duydukları her yere gidebilirsin.

Masaları temizlemek için komi. Bir düşün Marguerite, aptal olma. Barda bulduğun ucuz bir çöp parçası için hayatını bir kenara atma. İnsanlar aşkla yaşamaz. Seni beslemez ve korumaz."

"Yanılıyorsun baba. Wren beni güvende tutabilir ve tutacaktır da."

Öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun sana! Senin için yaptığım onca şeyden sonra... sana verdiklerimden sonra. Ne cüretle yüzüme tükürürsün? Ve ne için? Bunu yaparak benden intikam almak için mi?"

"Bu seninle ilgili değil baba. Bu benimle ve Wren'le ilgili. Wren'e neden aşık olduğumla senin hiçbir ilgin yok. Hiçbir şey."

Gözlerini onlara dikti. "İkinizin de yarına kadar bu evden çıkmanızı istiyorum."

"Tamam."

Yüzü taşa döndü. "Bu bir oyun değil Marguerite ve şaka yapmıyorum. Hayatını bir kenara atmana izin vermeden önce seni sokakta göreceğim. Buradan çıkar çıkmaz kredi kartlarını iptal ediyorum ve öğrenci banka hesabını boşaltıyorum. Önümüzdeki birkaç saat içinde hiçbir şeyin kalmayacak."

Wren'e yaslandı ve başını kaldırıp ona baktı. "Sence nerede yaşamalıyız tatlım? Hangi acınası küçük izbe sana hitap ediyor?"

Wren omuz silkti. "Kuzey İskoçya'da bir arazimiz var ama orası biraz soğuk ve soğuk hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Güney Afrika'da bir av koruma alanımız var. Pasifik'te gerçekten güzel olduğu söylenen bir ada var. Oraya hiç gitmedim ama annem eskiden

ve babam ne zaman istersek bizim olduğunu söyledi. Çok büyük bir yer değil, sadece 10 mil kare kadar. Ama sahibi biziz. Bir de Bahamalar'da demirli bir teknemiz var." Bunun üzerine durakladı. "Aslında bir tekne ama on yatak odası var, yani bir tür ev gibi. Sonra Tigarian binasının üst iki katına sahibiz, ama bence bu dükkanın üstünde yaşamak gibi bir şey. Şehrin gürültülü olmasından bahsetmiyorum bile."

Dişleriyle bir düşünme sesi çıkardı. "Ama biliyorsun, madem okulu bitirmek istiyorsun, Garden District'te o çok sevdiğin evi satın alabiliriz."

"Havuzlu üç katlı malikaneyi mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Sadece ne kadar? Dört buçuk milyon mu? Muhasebecime söyleyeyim de yarına kadar taşınabilelim."

Babasının gözleri her geçen saniye daha da büyüyordu. "Bu ne saçmalık böyle?"

"Bu saçmalık değil, baba. Bu gerçek."

Yine de babası buna inanmayı reddetti. "Sana yalan söylüyor, Marguerite. Uyan ve aptal olma."

Babasına kaşlarını kaldırarak baktı. "Bir sorum var baba. Eyalet Senatörü Laurens'a ne kadar yakınlaşmak ve ondan bağış koparmak istediğini biliyorum, çünkü sık sık söylediğin gibi onun Tanrı'dan daha çok parası var. Ailesinin parayı nereden bulduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki. Onlar Tigarian şirketinin hissedarları."

Başıyla onayladı. "Bu hisselerin yüzde elli ikisini elinde tutan adamla tanışmak ister misin?"

Çenesi gerçekten de gevşedi. "Bu mümkün değil."

Marguerite ona gülümsedi. "Evet baba, öyle. Wren Tigarian'la tanışın. Enchilada'nın sahibi olan adam."

Hayatında ilk kez babasını suskun görüyordu.

Marguerite döndü ve tamamen kaba ve görgüsüz bir şey yaptı. Marvin için ısıklık çaldı. Maymun kollarına girer girmez Wren'den uzaklaştı ve tezgâhtan anahtarlarını aldı.

Daha önce hiç bilmediği bir güvenle babasına doğru yürüdü ve anahtarları ona uzattı. "Alınma baba ama bana verdiğin hayatı istemiyorum. Kendim için yaratacağım hayatı istiyorum... Wren'le birlikte. Buradaki her şeye hoş geldin. Beni kontrol etmene izin vermeyeceğim."

Ellerini anahtarlarının üzerine kapattı. "Seni seviyorum baba ve geleceğimin bir parçası olmanı istiyorum. Ama eğer olamayacaksan, bu senin kararın. Artık seni utandıracağından korkan küçük kızın değilim. Ben artık Maggie Goudeau'yum ve ne istediğimi biliyorum. Beni koşulsuz sevebileceğine ve kabul edebileceğine karar verdiğinde beni ara."

Onu bıraktı ve Wren'in elini tutmak için döndü. Hayatında ilk kez kendini özgür hissediyordu. Mutlu hissediyordu. Gelecek, birkaç hafta önce onu korkutacak bir enginlikle önünde uzanıyordu.

Şimdi bunun zorluğunu dört gözle bekliyordu.

Evden çıktıklarında, yarı yarıya babasının onu geri aramasını bekledi, ama aramadı.

Ve bu sorun değildi. Babasının zamana ihtiyacı olacaktı ve onun önünde... kelimenin tam anlamıyla yüzyıllar vardı.

Arkasına bakmadan Wren'in eski kırmızı Mustang'ine bindi ve Marvin'i kucağına aldı.

"Bundan emin misin?" Wren arabada ona katılırken sordu.

"Kesinlikle."

Wren onun elini kaldırdı ve avucunu hafifçe öptü. "Peki nereye gidiyoruz?"

Ona sıcak bir bakış attı. "Babamın yarıda bıraktığı işi bitirebileceğimiz sessiz bir otele oy veriyorum."

Wren bunun üzerine ona hınzırca bir sırıtış attı. "İşte, işte, bayan kaplan. Bana bir plan gibi geldi."

Maggie'nin gülümsemesi arkasına dönüp baktığında babasının ön verandada onların gidişini izlediğini gördü. İçindeki küçük kız ona koşmak ve sarılmak istiyordu.

Ama o artık bir çocuk değildi ve bunu kabul edene kadar aralarında konuşulacak başka bir şey yoktu.

Güle güle baba.

Tek umudu bir gün onun aklının başına gelmesiydi. Ama o gelene kadar, bu onun sorunu değildi. Onun kendisini daha fazla tutmasına izin vermeyi reddetti.

Kalbi daha da hafifledi ve işaretlenmemiş avucuna baktı. "Wren? Sence hiç eş olabilecek miyiz?"

Wren ona doğru baktı. "Zaten öyleyiz Maggie. Bana bildiklerimi söylemesi için dışarıdan bir işarete ihtiyacım yok."

Ona gülümsedi. "Seni seviyorum, Wren."

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Bu da mucizelerin en büyüğüydü. "Yani hâlâ benimle evlenmek istediğine emin misin? Kötü kayınvalide ve diğerleri?"

Homurdandı. "Dünürler beni korkutmaz. Eğer gelmezse, onu her zaman yiyebilirim."

Güldü. "Tamam, en azından yemek şirketinin menüsüne ne koyacağımı biliyorum. Bir senatörün kafası. Harika."

Wren onun kahkahalarına katıldı ama bunu yaparken bile içindeki hüznü hissetti ve bunun için babasını gerçekten öldürebilirdi. Adamın tek çocuğuna karşı nasıl böyle bir pislik olabildiğini anlayamıyordu. Eğer Wren'in kendi çocuğu olursa, onun sevgisinden asla şüphe duymamalarını sağlayacaktı.

Ama bu Maggie'ye yardımcı olmadı. "Her şey yoluna girecek Maggie, güven bana."

"İstiyorum."

Wren onu bırakmadan önce elini sıktı ve Fransız Mahallesi'ne doğru yola koyuldu. Bir ışıktaki durduğunda ona baktı ve kendi kendine bir söz verdi. Babası onu sevmiyor olabilirdi ama Wren ona kendinden o kadar çok şey verecekti ki bunu asla özlemeyecekti.

Ve bu kesinlikle bankaya götürebileceği bir şeydi.

Sonsöz

Bir ay sonra

Garden District'teki yeni evlerinin arkasındaki küçük bahçede dururlarken Marguerite Wren'e gülümsedi. Hava biraz sıcak ve bunaltıcıydı, bu yüzden evlenirken straplez, çay boyunda, son derece sade bir gelinlik giymeyi tercih etmişti. Saçlarını minik beyaz çiçeklerle toplamıştı ama duvak takmamıştı.

Wren siyah kravatı ve frakıyla biraz sıcak olmasa da muhteşem görünüyordu. İlk kez saçları gözlerinin önünde dağılmamıştı. Aslında saçlarını yüzünden geriye doğru taramıştı.

"Bu işe gözlerimi dört açarak giriyorum ve hiçbir şeyin görüşümü bulanıklaştırmamasını istemiyorum..."

Daha önce söylediği o sözler hâlâ içini ısıtıyordu.

Düğün partileri küçüktü; sadece Elise, Whitney, Tammy, Vane, kucağında bebek oğlu olan Gelin, Fury, Fang, Aristotle... ve tabii ki sağdıç olduğu için küçük bir maymun smokini giymiş olan Marvin.

Marguerite'in babası da davet edilmişti ama görünüşe göre gelemeyecek kadar meşguldü ve bu onun için sorun değildi. Zaten bugünü gölgeleyecek bir şey istemiyordu. Burada olup kaşlarını çatmasındansa gelmemesi daha iyiydi.

Wren, rahip onları karı koca ilan ederken Wren'in dudaklarını öpmeden önce onun sakın altın kordonunun bulunduğu yüzük parmağını öptü. Bugünlerde daha çok kaplan ve tigerswan oldukları için bir parçası bu durumla fazlasıyla eğlenmişti ama bu başka bir hikâyeydi.

Wren onu serbest bırakır bırakmaz, arkadaşları onu kucaklamak ve tebrik etmek için öne çıktılar. Marguerite onları kucaklarken bir yandan da kurtların Wren'i taciz edişini dinledi.

Fury ürpererek, "Şimdi sen de Vane gibisin, sonsuza kadar bağlısın," dedi. "Dostum, çok aptalsın. Vane'in aksine, bunun için bir nedenin bile yok."

"Sessiz olsan iyi olur, Fury," dedi Vane gülerek. "Yoksa Bride'ı senin üzerine salarım."

"Evet," diye onayladı Gelin oğlunu babasına teslim ederken. "Kurt etinin tadını seven küçük bir iblis tanıyorum..."

Sadece şaşkın şaşkın bakan Elise, Tammy ve Whitney dışında hepsi güldü.

Resepsiyon için eve girdiklerinde, koridorda Savitar'la karşılaştıklarında Marguerite kısa kesti. Vane kaşlarını çatarak, üzerinde bir çift beyaz hımbıl pantolon ve sekiz karın kaslarını göstermek için açık bırakılmış mavi-beyaz bir plaj gömleği olan adama bakmak için durakladı. "Plaj kıyafetleri dışında bir şey giydiğin oluyor mu?"

Savitar omuz silkti. "Diğer her şey rahatsız ediyor. Ayrıca, takması kolay... çıkarması kolay."

Marguerite onun sözleri karşısında burnunu kırıştırdı. "Ew. TMI ... çok fazla bilgi."

Vane başını sallayıp diğerlerini yemek odasına kadar takip ederken Wren, "Katılıyorum," dedi.

Yalnız kaldıklarında, Wren kaşlarını çatarak Savitar'a baktı. "Peki, bu onuru neye borçluyuz?"

Savitar onlara ukala bir sırıtış attı. "Düğününüzü böldüğüm için üzgünüm ama uzun sürmeyecek."

Maggie hemen, "Bizim hesabımıza acele etmene gerek yok," dedi.

Wren kabul etti. "Kalmak isterseniz bir sürü yemeğimiz var. Sizi davet ederdik ama düğünlerin size göre olmadığını düşündüm."

"Değiller," dedi sert bir şekilde. "Ama ikinize bir arkadaşımın hediyesini vermek istedim."

Wren'in kaşları daha da çatıldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama bunu yapmak istiyorum." Savitar başka bir şey söylemeden Wren'in sol elini sağ eliyle birleştirdi ve ikisini de kendi elinde tuttu.

Nefes nefese kalan Marguerite ani bir yanma hissetti. Elini geri çektiğinde avucunun üzerinde dövmeye benzer küçük, karmaşık bir iz buldu. "Bu da ne-"

"Bu bir çiftleşme işareti," dedi Wren alçak bir sesle, elinden Savitar'a bakarken. "Anlamıyorum. Bu gerçek mi?"

Savitar başını salladı. "Kaderlere güvenmiyorum. O üç kaltağın kötü bir mizah anlayışı var ve isteyeceğim son şey seni sırf inat olsun diye başka biriyle eşleştirmelerini görmek. Ayrıca, eminim ikiniz de bir gün çocuk sahibi olmak istersiniz." Gözlerine derin bir hüznün girdi, ama hemen geçti. "Herkes çocuklarının büyüdüğünü görme şansına sahip olmalı."

Wren dehşetle baktı. "Ama kaderle oynayamazsın."

Savitar ona hınzırca bir sırıtış attı. "Yapamazsın küçük kaplan, ama ben istediğimi yaparım. Kadere lanet olsun. Eğer bir parça istiyorlarsa

O zaman gelsinler. Ne düşündükleri umurumda değil ve günün sonunda kiminle uğraşmamaları gerektiğini biliyorlar." Onlara göz kırptı. "Siz ikinizin harika bir hayatı var. Ben gidip bir dalga yakalayacağım ve zen yapacağım."

Savitar yok olurken Marguerite'in çenesi gevşemişti. Sol eliyle sağ elindeki izi ovuşturdu. "Bu yasal mı?"

Wren onun elini kendi elinin içine aldı.

"Sanırım öyle." "O zaman çocuk sahibi olabiliriz..."

Kaşlarını sallayarak ona tamamen şehvet dolu bir gülümseme verdi. Baştan çıkarıcı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bence düğün partisini ekelim ve öğrenelim."

Onun yüzündeki hevesli ifadeye güldü. "Çok kötüsün."

Kadına sıcak bir bakış atarken boğazından kısık bir sesle hırladı. "Elimde değil. O elbisenin içinde çok yenilebilir görünüyorsun."

Wren, boğazını temizleyen birinin sesiyle geri çekildi.

Marguerite babasının kapıda dikildiğini görünce kızardı.

Aristoteles onlara başını salladı. "Buradaki bazılarımız da aç, bu yüzden yemeği siz olmadan yememizin bir sakıncası var mı?"

Wren gözle görülür bir şekilde irkildi. "Üzgünüm baba. Biz de geliyoruz."

Babası ona inanmıyormuş gibi kemerli bir bakış attı.

Yemek odasına girdiklerinde, kapı ziliyle bir kez daha bölündüler.

Wren ve Marguerite kaşlarını çattı.

"Benim tarafımdan kimse değil," dedi Wren, "biz kapı çalmayız."

Ona gözlerini devirdi. "Muhtemelen UPS'dir. Bence bizi rahatsız etmeye cüret eden teslimatçıyı da menüye ekleyelim."

Wren güldü. "Bilemiyorum. Sanırım arkadaşların iğrenirdi." Kapıya doğru yöneldi.

Adamın kapıyı açmasını izledi, sonra kaskatı kesildi.

Onun hareketlerine kaşlarını çatarak ve nedenini merak ederek, kapıyı daha geniş açmasıyla aynı anda ileri doğru yürüdü. Marguerite babasını kapının eşiğinde görünce duraksadı, biraz utangaç görünüyordu.

Wren onu eve almak için geri çekildi. Onu gören babasının yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, ancak bu ifadenin yerini hayal kırıklığı ve keder aldı.

"Geciktiğim için özür dilerim, düşün çiçeğim," dedi huysuzca. "Gerçekten gelmeye çalıştım ama Kongre'de bütün gece süren bir oturum vardı ve hava o kadar kötüydü ki uçak rötar yaptı. Elimden geldiğince çabuk geldim."

Marguerite onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Özü mü yoksa küçüklüğünden beri onun ağzından duymadığı bir lakabı kullanması mı?

"Sorun yok, baba."

"Hayır, değil." Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarmadan önce boğazını temizledi. "Bunu sana göndermeye başlamıştım ama buraya gelip sana şahsen vermeyi düşündüm." Kutuyu ona uzattı.

Marguerite kaşlarını çattı. 1950'lerden kalma, eski, açık mavi bir kolye kutusuydu. "Nedir bu?"

"Büyükannenin incileri. Annen onları düğünümüzde takmıştı ve senin de takmanı istedi."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Babası annesinden bu şekilde bahsetmeyeli yıllar olmuştu.

Kutuyu açıp mükemmel beyaz inci dizisini ve uyumlu küpeleri gördüğünde Wren arkasından yaklaşıp sırtına rahatlatıcı bir el koydu.

"Çok güzeller."

Babası başını eğdi. "Annen gibi... ve senin gibi."

Gözyaşları dökülmeye başladığında dudakları titredi. Ve sonra Marguerite annesinin ölümünden beri yapmadığı bir şeyi yaptı. Babasına sarıldı.

Hafızasında ilk kez, adam gerilmedi ve uzaklaşmadı. Kollarını ona doladı ve yakınında tuttu.

"Seni seviyorum babacığım," diye fısıldadı yanağına doğru.

"Ben de seni seviyorum, Marguerite." Doğruldu ve Marguerite'in yüzündeki gözyaşlarını silmeden önce kollarını bir anlığına ona doladı. Gülümsemesine hüznün karışmıştı. "Seni vermek için burada olamadığım için üzgünüm. En azından aramalıydım."

"Sorun yok."

Wren kutudan incileri aldı. Incileri ona takmak için hareketlendiğinde babası onu durdurdu.

"Hayatının geri kalanında ona bu konuda yardım edebilirsin. Sakıncası yoksa, bunu sadece bu seferlik yapmak istiyorum."

Wren onları uzatırken "Elbette," dedi.

Marguerite, Wren'in turkuaz gözleriyle karşılaştığında pek de hanımefendice olmayan bir koklama yaptı. Bakışlarındaki sevgi içini ısıttı.

Babası incileri bağladı, sonra Wren'in önünde durmak için hareket etti. "İkinize de hıyarlık ettiğimi biliyorum ama yanıldığım zaman bunu kabul edecek kadar büyük bir adamım." Ona bir bakış attı. "Sen benim kızımsın Marguerite ve eğer o seni mutlu ediyorsa, isteyebileceğim en iyi şey bu. Son birkaç haftadır söylediklerin hakkında çok düşündüm ve hayatının bir parçası olmak istiyorum... eğer bana izin verirsen."

"Elbette baba. Ne olursa olsun, sen her zaman benim babam olacaksın."

Wren'e tekrar bakana kadar gözleri yumuşadı. "Baltayı gömelim mi? Artık dargınlık yok mu?"

Marguerite nefesini tutarak Wren'in cevabını bekledi.

Babasının elini tutup sıkmadan önce bir an tereddüt etti. "Onu mutluluktan ağlattığın sürece hiçbir şey olmaz."

Babası diğer elini Wren'in elinin üzerine koydu. "Merak etme. Onu incitmeye hiç niyetim yok."

Yine birinin boğazını temizlediğini duydular. Marguerite döndüğünde Aristoteles'in bir kez daha kapı aralığında durduğunu gördü.

"Hiç yemek yiyecek miyiz?" diye sordu.

Marguerite güldü. "Kesinlikle yemek yiyeceğiz," dedi babasını Wren's ile tanıştırmadan önce.

Ve dördü akşam yemeği partisinin geri kalanına yeniden katıldıklarında, içinden sıcak bir telaş geçtiğini hissetti.

"İyi misin?" Wren onu masaya götürmek için elinden tutarken sordu.

"Keşke annem de burada olsaydı diye düşünüyordum."

"Eminim sana tepeden bakıyor ve gülümsüyordur."

Marguerite onun yanağına bir öpücük kondurdu. Garip bir şekilde onun haklı olduğunu hissetti ve o anda bu günün gerçekten mükemmel olduğunu fark etti.

Ve bunun için teşekkür etmesi gereken tek bir kişi vardı ve bu kişi hayatının geri kalanını teşekkür ederek geçirmeyi planladığı kişiydi. Onun yardımıyla yerine oturmadan önce o kişinin elini sıktı ve o da yanına oturdu.

Yemeklerine başladıklarında Marguerite Wren'e gülümsedi. Geleceklerinde başka bir mükemmel gün olmayabilirdi ama bu gün vardı ve Wren yanında olduğu sürece, gelecekte ne olursa olsun, onunla hep böyle yüzleşeceklerini biliyordu. Birlikte.

* * *

Savitar kumsalda oturmuş dalgaları seyreden yalnız adama yaklaşırken yüzüne boş bir ifade yerleştirdi. Rüküş bir Hawaii tişörtü ve bir çift sörfçü şortu giymiş olan siyah saçlı adam kollarına yaslanmış, dikkati tamamen başka bir yerdeydi.

Bu uzak bakışı biliyordu. Kendisi de bu bakışı çok sık takardı. Ve bu yüzden kumsal ona rahatlık veren tek şeydi.

Okyanus, tıpkı zaman gibi, sonsuzdu ve sürekli değişiyordu. Uçsuz bucaksız. Boştu. Ezici.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sahildeki adama yaklaştı. "Hediyeni onlara teslim ettim."

O sırada Nick Gautier ona baktı. Savitar, Nick'in yüz ifadesinden, bu sözlerin algılanmasının birkaç saniye sürdüğünü anlayabiliyordu.

"İyiliğin için teşekkürler Savitar."

"Sorun değil. Onlar iyi çocuklar."

Nick dudaklarının kenarında hüzünlü bir gülümseme belirirken başını salladı. "Maggie'nin geleceği için mücadele edebileceğini hiç düşünmezdim. Wren'in de öyle. Arkadaşlarını mutlu görmek güzel, değil mi?"

Savitar homurdandı. "Ben nereden bileyim? Benim hiç arkadaşım yok. İnsanlar temelde berbattır ve tüm arkadaşlar sonunda seni mahveder. Sözüme güvenin."

"O zaman ben neden buradayım?"

"Biliyorsam ne olayım." Ama gerçek bu değildi. Nick buradaydı çünkü Acheron ondan bunu istemişti ve Acheron, Savitar'ın asla inkâr edemeyeceği çok az sayıdaki varlıktan biriydi.

"Bana bir şey söyle Sav. Onlar-"

"Sonsuza dek mutlu yaşayacaklar. Merak etmeyin. Bir sürü küçük kaplan yetiştirecekler ve zaman zaman seni düşünecekler. Kahretsin, onlar

Hatta ilk çocuklarına senin adını verecekler... Tabii ki kız olacak ama küçük Nikki adını umursamayacak. Bunun havalı olduğunu düşünecek."

Nick başını salladı ama yine de Savitar onun acısını hissedebiliyordu. Nick ölmek istememişti ve ölümü onu birden fazla yönden mahvetmişti.

Ama hayat ve ölüm devam ediyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Hadi evlat," dedi başını dalgalara doğru eğerek. "Sörf başlıyor."

Nick ona gözlerini devirdi. "Beni bir Karanlık Avcısı olarak eğitecek misin?"

"Evet, ama şu anda aklımda daha önemli şeyler var. Yirmi metrelik bir tekne kıyıya yaklaşıyor ve ben de bundan bir parça istiyorum."

Nick kendini yukarı iterken iç çekti. Savitar çoktan dalgıç giysisini giymiş, suya doğru ilerliyordu. Yanında bir sörf tahtası belirdi.

Savitar onu yanına aldığı için minnettardı çünkü şu anda Nick'in öldüğü gece olanlar yüzünden o piçi öldürmek istemedi Acheron'la yüzleşemedi. Ama dürüst olmak gerekirse, kışının üstünde oturup eğitiminin başlamasını beklemekten yorulmaya başlamıştı.

Eski hayatı sona ermişti. Bunu biliyordu. Bildiği şeylere geri dönmenin bir yolu yoktu. New Orleans'a geri dönüş yoktu.

Artık Wren ve Maggie gibi onun da hayatında yeni bir bölümün başlama zamanı gelmişti.

Ve bunun geldiğini hissedebiliyordu, tıpkı doruğa ulaşan dalga gibi...

Sözlük

Abaddon: Atlantisli onur terimi. "Yok edicinin kalbi" anlamına gelir.

İntikam Eylemi: Artemis, ruhları karşılığında tüm yeni Karanlık Avcılarına, insan yaşamlarında kendilerine haksızlık edenlerden intikam almaları için yirmi dört saat verir. Yirmi dört saatlik sürenin sonunda ona ait olurlar ve Acheron tarafından eğitilirler.

Adelfos: Yunanca "kardeş" demek.

Agrotera, Katra (Kat): Hem Apollymi'nin hem de Artemis'in hizmetçisidir ve Cassandra Peters'a koruma olarak hizmet eder. Acheron'a karşı gizemli bir yakınlığı vardır ve Abaddon olarak bilinir. Geceyi Ele Geçir'de Artemis, Apollymi'nin Acheron'a yardım edebilmesi için onu hizmetinden azat eder.

Agrotera aynı zamanda Artemis'in Yunanca isimlerinden biridir ve "güç" ya da "vahşi avcı" anlamına gelir.

Akelos Daimon'ları: Daimonların sadece hak eden insanları - katilleri ve suçluları- öldürmeye yemin etmiş bir kolu.

Akra: "Hanımefendi ve efendi" için kullanılan

Atlantis terimi. Akri: Atlantislilerin "efendi ve

sahip" anlamına gelen terimi.

Akribos: "Sevgili" veya "değerli" anlamına gelen Yunanca sevgi sözcüğü.

Alastor: Bazen yaramazlık yapmak için Varlık Avcıları ile birlikte çalışan bir iblis. Gece Oyunu'nda Vane'in annesi Bryani tarafından Bride'ı Karanlık Çağ Britanya'sına geri götürmek için yaratıldı.

Alexander, Grace: Gerçekçi bir psikolog olan Grace, medyum Selena Laurens'i en iyi arkadaşı olarak görme şansına (ya da şanssızlığına) sahiptir. Julian Alexander'ın karısı ve Fantezi Aşığı'nın kahramanıdır. Ve evet, hem kendisi hem de kocası ölümsüzdür.

İskender, Julian: Trakyalı Kyrian'ın yanında eğitim görmüş ve savaşmış (ve aslında onun komutanı olan) eski bir Yunan generali. Üvey kardeşi Priapus tarafından seks kölesi olması için lanetlenmiş bir yarı tanrıdır. Julian şimdi Grace Alexander'ın kocası ve Loyola ve Tulane'de klasik profesörüdür. O bir Kahin ve Fantezi Aşığı'nın kahramanıdır.

Alexion: Atlantisçe "savunucu" anlamına gelen bir kelime.

Ambrosia ve Nektar: Tanrıların yiyecek ve içecekleri. Bunları tüketmek bir ölümlüyü ölümsüz bir yarı tanrıya dönüştürür.

Anaimikos Daimon: Sadece başka bir Daimon'u tüketmek için ondan beslenen bir Daimon.

Apollitler: Apollitler Yunan tanrısı Apollo tarafından yaratılmış bir ırktır. İnsanoğlundan daha güzel ve daha güçlü olan bu ırk psişik yeteneklerle kutsanmıştır. Apollon halkını sevdi ve onların insanoğlunun yerini almasını istedi. Atlantis'e gönderildiler ve burada Atlantis yerlileri ile evlendiler. Ta ki Apollite/Atlantean kraliçesinin kıskançlık öfkesiyle halkını Apollon'un Yunan insan metresini ve oğlunu öldürmeye gönderdiği güne kadar. Misilleme olarak Apollon halkını üç kez lanetledi:

1. Bir hayvanın sevgilisini öldürmüş gibi görünmesini sağladıkları için, yaşamak için birbirlerinin kanıyla beslenmek zorunda kalacaklardı. Onlara yırtıcı bir hayvanın dişleri ve gözleri verildi.

2. Bir daha asla onun gün ışığı diyarında yürüyemeyeceklerdi.

3. Yirmi yedinci doğum günlerinde (metresinin öldürüldüğü yaş), hepsi yirmi dört saatlik bir süre içinde yavaş ve acı verici bir şekilde toz haline gelene kadar parçalanacaktı. (Ayrıca bkz. Daimonlar.)

Bugün birçoğu insan dünyasına sorunsuz bir şekilde karışırken, diğerleri ayrılmış komünlerde yaşıyor.

Apollymi: "Büyük Yok Edici" olarak bilinen Atlantisli bir tanrıça. Spathi Daimonlarını korur ve kullanır ve Charonte iblisleri ve ceredonlara ek olarak yaklaşık otuz Illuminati'den oluşan seçkin bir grubu muhafızları olarak tutar. Archon'un karısı ve Apostolos'un annesidir. Yüzyıllar boyunca, insan dünyasını ve diğer tanrıları görebildiği ancak onları etkileyemediği Kalosis'te hapsolmuştur. Ancak yine de Charonte'leri kontrol edebilir.

Apostolos: Apollymi'nin oğlu. Dünyanın sonunu getirecek olan Habercidir.

Arkadyalılar: Were-Hunters'a bakın.

Archon: Zeus'un Atlantisli muadili. Babasının yarattığı evrende düzeni ilk kuran Kaos'un oğludur. Apollymi'nin eşi. "Emir veren" anlamına gelen Kosmetas olarak da adlandırılır. Apostolos'un ölüm emrini veren ve Apollymi'yi Kalosis'te tuzağa düşüren kişidir.

Aristo/Aristi: Zahmetsizce büyü yapma yeteneğine sahip nadir bir Arkadyalı türüdür. Türlerinin en güçlüleridir. Aristi, Arkadyalı diyarında tanrı olarak kabul edilir ve onlar için seve seve ölebilecek olan patria tarafından gayretle korunur.

Artemis: Kızıl saçlı, tutkulu Yunan av tanrıçası ve Kara Avcılar'ın yaratıcısı. Acheron Parthenopaeus ve kendi rahatlığı ile ilgili ikiz takıntıları vardır.

Astrid: Astrid, Themis'in kızı ve Üç Kader'in kız kardeşidir. Kendisi bir Adalet Perisi, olası haydut Kara Avcılar hakkında karar vermek üzere dünyaya gönderilen ölümsüz ve tarafsız bir yargıçtır. Olimpos adaleti, bir kez suçlanan sanığın merhamete layık olduğunu kanıtlaması gerektiğini belirtir. Tanrılar sadece haklı sebeplerle suçladıklarından, Astrid sadece suçlu Kara-Avcıları yargılamak için çağırılmıştır ve masumlar olduğuna dair umudunu yitirmeye başlamıştır. Şeytanla Dans'ın kahramanıdır ve Moesia'lı Zarek ile evlidir.

Atlantis: Gelişmiş bir kültüre ve kendi tanrılar panteonuna sahip eski bir ada ülkesi. On bir bin yıl önce Ege Denizi'ne battı.

Atropos: Üç Kader'in en yaşlısı, yaşamların iplerini kesmekten sorumlu. Themis'in kızı ve Astrid'in kız kardeşi. Atty olarak da bilinir.

Kan Ayini Dublörleri: Sincaplar, haydut Kara-Avcıları avlamak ya da dünyalarına ihanet eden insanları/Sincapları infaz etmek için çağrılır. Hepsinin ellerinde bir örümcek ağı dövmesi bulunur.

Mavi Kan Sincapları: Birçok nesilden Squires olan bir aileden gelen Squires'lar.

Cıvata delikleri: Kalosis ve insan dünyası arasındaki portallar, genellikle Spathi Daimon'ları tarafından Karanlık Avcılardan kaçmak için kullanılır. Laminalar olarak da bilinir.

Brady, William Jessup: Sundown'a bakın.

Callabrax: Spartalı ya da aslında Dorean (Spartalıların kadim öncüleri) Karanlık-Avcı. Kyros ve Ias ile birlikte Artemis tarafından yaratılan ilk üç Karanlık-Avcı'dan biri.

Callyx: Şeytanla Dans'ta karısının ölümünden dolayı Zarek'ten intikam almak isteyen bir Apollite. Thanatos'un en son vücut bulmuş hali.

Camulus: Emekliliğe zorlanmış Galyalı bir savaş tanrısı. Tanrılığını geri kazanmak istiyor.

Carvaletti, Otto: Yarı İtalyan mafyası, yarı Blue Blood Squire, Princeton'da film üzerine doktora yapmış. Parmak eklemlerinin arkasında siyah bir örümcek ağı dövmesi var. Şimdi New Orleans'ta Valerius'a atanmıştır ve patronunu kızdırmak için sık sık aptal, yüksek sesle giyinen bir hödük gibi davranır.

Ceredon: Köpek başlı, ejderha gövdeli ve akrep kuyruklu bir yaratık. Birkaç tanesi Apollymi'yi korur.

Charonte iblisi: Atlantis tanrılarının evcilleştirmeyi başardığı eski bir iblis türü. Korkunç, güçlü ve durdurulamaz olan bu iblisler tanrılara, avcılara veya insanlara yoldaş olarak bağlanabilir. Bir kez bağlandıklarında, bağlandıkları kişinin vücudunda bir dövme şeklinde dinlenebilirler. Charonte'ler iştahlıdır; alışveriş yapmayı, öldürmeyi ve her şeyi yemeyi severler. Sinirlenmeleri çok kolaydır ve kızdıklarında çok tehlikelidirler.

Simi, Acheron'un bağlı olduğu Charonte'dir ve onun kızı gibidir.

Clotho: Hayatların ipliğini eğirmekle görevli Üç Kader'den biri. Themis'in kızı ve Atropos, Lachesis ve Astrid'in kız kardeşidir. Cloie olarak da bilinir.

Corbin: Eski bir Yunan kraliçesi olarak doğan Corbin evlendi ve genç yaşta dul kaldı. Kocasının tahtını kendi tahtı olarak tutmak için savaştı ve sevilen bir kraliçeydi. Kayınbiraderi şehri yağmalamak ve yakıp yıkmak için bir barbar kabilesiyle anlaşma yapana kadar hükümdarlığı tartışmasızdı.

Hizmetkârlarını ve onların çocuklarını kurtarmaya çalışırken

öldü. Cronus: Yunan zaman tanrısı.

Pollux Kültü: Apollon'un onları lanetlediği gibi ölmek için yemin eden Apollitler - ne intihar etmek ne de Daimon'a dönüşmek.

Daimonlar: Daimonlar yirmi yedi yaşında ölmeyi reddeden Apollitlerdir. Yaşam sürelerini yapay olarak uzatmak için insan ruhlarını çalmak zorundadırlar. Bununla birlikte, bir insan ruhu alındığında ölmeye başlar ve Daimonların her zaman bir sonraki kurbanlarını aramasına neden olur. İçlerinde yaşayan bir insan ruhu olduğu sürece, süresiz olarak yaşamaya devam edebilirler. Bedenine bir insan ruhu alan her Apollite bir Daimon olarak sınıflandırılır.

D'Alerian: Morpheus'un oğlu olan Oneroi Rüya Avcısı, bir şifacı ve Karanlık-Avcıların yardımcısıdır. D'Alerian sevmediği bir kuralla hiç karşılaşmamış dürüst bir adamdır. Kara Avcıların başında sürekli nöbet tutar ve içlerinden birinin ihtiyacı olduğunda hemen yardıma koşar. O ve Acheron yakın arkadaştır.

Tehlike: Fransız Devrimi sırasında ölen bir Kara Dişi Avcı. Gecenin Günahları'nın kahramanıdır.

Karanlık Avcıları: Karanlık-Avcılar, haksız yere ölenlerden yaratılan ölümsüz savaşçılardır. Böyle bir kişi öldüğünde, ruhu intikam için çığlık atar. Çığlıkların en güçlüsü ve en kızgını Olimpos'un koridorlarında yankılanır. Ne zaman biri Artemis'e ulaşsa, çığlık atan kişiye bir anlaşma teklif etmeyi düşünür:

Ona ruhunu ver, insanlığı öldürmeye ve köleleştirmeye çalışan Daimonlarla savaşmayı kabul et ve o da seni ölümsüz yapsın.

Pazarlık yapıldıktan sonra, yeni Kara-Avcı Artemis'in çift yay ve ok logosuyla damgalanır ve İntikam Eylemi'ne izin verilir. Karanlık-Avcıların esrarengiz lideri Acheron Parthenopaeus ile eğitim görür ve kendisine dünyada bir yer tahsis edilir. Karanlık Avcısı daha sonra sonsuzluğun geri kalanını Daimonlarla ve diğer kötülüklerle savaşarak geçirir. Öldürdükleri Daimon'lar gibi onların da sivri dişleri, ışığa duyarlı gözleri ve gün ışığında dışarı çıkma yasağı vardır.

Bir Kara Avcıyı öldürebilecek tek şey güneş ışığı, kafasının kesilmesi ya da tamamen parçalanmasıdır. Şeytanla Dans'ı okuyanlar ok ve yay işaretini delmenin de onları öldürebileceğini bilirler. Bu, Acheron'un onlardan sakladığı bir şey çünkü savaşırken paniklemelerini ve buna konsantre olmalarını istemiyor. Bunu yapmak, onları öldürmenin çok kolay bir yolunu bulacak olan Daimonlara bu bilgiyi verecektir.

Artemis onlara hizmetleri için iyi para öder ve insan yardımcılar sağlar. (Bkz. Squires.)

Bir Kara-Avcının Artemis'ten kurtulmasının tek yolu, Artemis'in testini geçecek kadar onu seven tek gerçek ruhu bulmaktır. Bu kişi Kara-Avcı'nın ruhunu içeren madalyonu almalı ve ruh geri dönene kadar Kara-Avcı'nın bedenindeki ok ve yay işaretine tutmalıdır. Madalyon lav kadar sıcaktır ve eli yaralayacaktır. Kişi tutuşunu koruyamaz ve madalyon düşerse, ruh hiçliğe salınır. Bu, Karanlık Avcısı'nı bir Gölge olarak acı dolu bir varoluşa hapseder. Eğer,

Öte yandan, aşık başarılı olursa, Kara-Avcı bir kez daha ruhu olan bir ölümlü olur ve hayata ilk öldüğü yaşta yeniden başlar.

Karanlık Avcısı Kodu: Artemis'i onurlandır. Kan içmeyin. Hiçbir insana ya da Apollite'e zarar verme. Yaverine asla dokunma. Seni ölmeden önce tanıyan hiçbir ailenle, hiçbir arkadaşınla konuşma. Hiçbir Daimon'un canlı kaçmasına izin verme. Ne olduğun hakkında asla konuşma. Yalnız yürüyeceksin. Yay işaretini saklı tut.

Dark-Hunter.com: Bir kurgu ve rol yapma Web sitesi olarak gizlenmiş Karanlık Avcılar ve Dervişlerden oluşan çevrimiçi bir topluluk.

Gün Katili: Gün ışığında yürüyebilen bir Daimon/Apollite'in Apollite miti. (Bkz. Thanatos.)

Desiderius: Devereaux ailesine karşı kin besleyen tehlikeli yarı tanrı Spathi Daimon. Seize the Night ve Night Pleasures'da görünür. Zihinleri kontrol edebilir ve yıldırımlar fırlatabilir.

Devereaux: Sihirli yeteneklere sahip kız kardeşlerden oluşan birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile. Kızları Esmerelda (Essie); Yasmina (Mina); Petra; Ekaterina (Trina); Karma; Tiya (Tia)

-Bir voodoo prensesi; Selena (Lane)-bir medyum; Tabitha (Tabby)-bir insan vampir avcısı; ve Amanda-bir muhasebeci. (Ayrıca bakınız Devereaux, Tabitha; Hunter, Amanda; ve Laurens, Bill ve Selena).

Devereaux, Tabitha: Daimon'ları avlayan Devereaux ailesinin bir üyesi. Bourbon Caddesi'nde bir yetişkin dükkânı olan Pandora'nın Kutusu'nun sahibi. Başkalarının duygularını sezme yeteneği, çabuk öfkelenme ve eşsiz bir canlılığa sahip. Amanda Hunter'ın ikiz kardeşi ve Valerius Magnus'un karısı.

Dionysos: Yunan şarap ve aşırılık tanrısı-şimdi bir şirket

yağmacısı olarak kendini eğlendiriyor. Genellikle uzun boylu bir adam olarak görünür.

kısa kahverengi saçlı ve düzgün bir keçi sakallı. Night Embrace'de görünüyor. Çok iyi bir sürücü değil ...

Divine, Marla: Tabitha Devereaux'un drag queen arkadaşı. Erkeklerin paltolarını çalmayı sever. Bir keresinde bir drag yarışmasında çok gergin bir Kara-Avcı tarafından eşlik edilmişti.

Dorean Sincapları: Dorean Sincapları belirli bir Kara Avcısına hizmet etmez, daha ziyade tüm gruba hizmet eder. Bu Sincaplar, özel silahlar veya arabalar yapmak gibi Kara Avcıların daha tuhaf ihtiyaçlarını karşılayan işletmeler kurarlar. Ayrıca Kara Avcı dünyası hakkında her şeyi bilen ve normallik görüntüsünü korumaya yardımcı olan bankacılar ve avukatlardır.

Doulos: Apollitler ve Daimonların insan hizmetkarı.

Rüya Avcıları: Rüya Avcıları Yunan uyku tanrılarının çocuklarıdır. Bazıları insan annelerden doğmuştur, ancak çoğu Yunan tanrıçası Sis'ten doğmuştur.

Rüya Avcıları Oneroi olarak da bilinir. Uzun zaman önce, Oneroi'lerden biri Yunan tanrısı Zeus'a bir oyun oynadı. Öfkelenen tanrı, onların tüm türünü hiçbir duyguya sahip olmamaları için lanetledi. Artık herhangi bir şey hissedebildikleri tek zaman, bir insanın rüyasında oldukları zamandır.

Bu baştan çıkarıcı olduğu için, Oneroi sadece rüyaları ziyaret edebilir; asla katılamazlar ve aynı insanı asla tekrar ziyaret edemezler.

Kendi kardeşlerini denetlemek dışında rüyalardan uzak durmayı tercih eden birkaç Rüya Avcısı da vardır. Tüm Rüya Avcıları, herkesin rollerini bilmesi için isimlerine bir ön ek alır:

M'ler uygulayıcılardır, bir polis gücü gibi çalışırlar ve liderdirler.

V'ler uyku sorunu yaşayan ya da kabus gören insanlara yardım eden kişilerdir.

D' tanrılara ve ölümsüzlere yardım edenlerdir. Bunlardan biri neredeyse her zaman yeni yaratılan Karanlık Avcılara yardım etmek için gönderilir. Karanlık-Avcılar genellikle korkunç geçmişlerden geldikleri için, kabuslarla boğuşma eğilimindedirler. Kendilerine atanan Rüya-Avcısı genellikle tüm DH varoluşları boyunca onları izleyecektir.

Rüya Avcısı dünyası karmaşıktır ama anlaşılması zor değildir. Hatırlanması gereken en önemli şey, doğuştan tanrı veya yarı tanrı olduklarıdır. Erkek ya da dişi olabilirler ve çoğunlukla insan alemini yalnız bırakırlar ve sadece en çılgın rüyalarınızda aşıklar ya da iblisler olarak bulunurlar.

Bazen bir Rüya Avcısı bir rüya görene aşık olur. Hatta bazen rüyaları kışkırtır ve ödünç aldıkları duyguları güçlendirmek için onları değiştirirler. Bu olduğunda, Skoti olarak adlandırılırlar. Oneroi, eylemlerinden dolayı onları cezalandırmak için onları aramakla görevlendirilir.

Bununla birlikte, Skoti'lerin çoğu kontrol edilmeden ve yakalanmadan gider. Rüyalarımızda incubi ve succubi olarak yaşarlar.

Eda: Archon'un kız kardeşi, Atlantisli Dünya

tanrıçası. Elekti: Atlantisçe "seçilmiş" anlamına gelen kelime.

Elysia: Apollitlerin hem insanlardan hem de Daimonlardan gizli yaşadığı gizli bir yeraltı Apollit şehri. Kuzey Amerika'daki en eski Apollite şehirlerinden biri. Phoebe Peters'in evi. Gecenin Öpücüğü'nde yer aldı.

Eriksson, Christopher (Chris) Lars: Wulf Tryggvason'un yaveri ve Wulf'un kardeşinin doğrudan soyundan gelen biri. Chris, Wulf'un ailesinin hayatta kalan tek üyesi olduğundan, Wulf'u ve kim olduğunu hatırlayabilen tek insandır.

Eros ve Psyche: Evli Yunan cinsel arzu ve ruh tanrıları. Sanctuary'de sık sık bilardo ve poker oynarken görülürler.

Eycharistisi: Atlantis dilinde "zevk" anlamına gelir. Ayrıca vücudu endorfinle dolduran ve tüm engellemeleri yok eden güçlü bir Atlantis afrodizyağı.

Gallagher, Jamie: Amerikan İçki Yasağı döneminden gangster karanlık avcısı. Aşık olup düzgün yaşamaya çalışırken öldürüldü. "A Dark-Hunter Christmas "da yer aldı.

Gataki: "Yavru kedi" anlamına gelen bir sevgi sözcüğü.

Gautier, Cherise: Nick Gautier'in annesi, onu henüz on beş yaşındayken doğurmuş. Kırklı yaşlarının başında, Sanctuary'de çalışan güzel ve iyi kalpli bir kadın.

Gautier, Nicholas (Nick) Ambrosius: Kyrian'ın yaveri. Zorlu bir geçmişi, sevgi dolu bir annesi ve saygısız bir tavırlı olan genç bir adam. Nick son derece sadık ve bir ölümlünün olabileceği kadar Acheron'un dostu olmaya yakın.

Gilbert: Valerius Magnus'un güvenilir hizmetkârı ve uşağı, yaver olmak istiyor.

Godeau, Marguerite D'Aubert: Bir Louisiana senatörünün ve bir Cajun güzellik kraliçesinin kızı olan Maggie, sosyal dünyasından kaçmak istemektedir. Tulane Üniversitesi'nde öğrenciyken Nick Gautier ile bir çalışma grubuna katılır. Unleash the Night'ın kahramanı.

İnsan saçını tut: Sığınak'ta bir Were-Hunter'ın özellikle sert bir içki istediğini belirtmek için kullanılan bir ifade.

Bir insanı bir kadehle sarhoş edecek kadar. Kurtların metabolizması daha yüksektir ve çok daha fazla alkolü kaldırabilirler.

Hunter, Amanda: Devereaux kardeşlerden biri olan Amanda her zaman birlikte büyüdüğü empatlardan, vudu rahibelerinden ve medyumlardan daha normal olmak istemiştir.

Tabitha Devereaux onun ikiz kardeşi. Amanda bir muhasebeci oldu, ama doğaüstü onu yine de buldu. Gece Zevkleri'nin kahramanı, insan bir büyücü, Kyrian Hunter ile evli ve Marissa Hunter'ın annesi.

Avcı, Kyrian: Antik Yunan Karanlık Avcısı. Trakya'nın prensi ve varisi olarak doğan Kyrian, babasının isteklerine karşı gelerek eski bir fahişeye evlenince mirastan mahrum bırakıldı. Efsanevi bir Makedon generali olarak, Dördüncü Makedon Savaşı sırasında Akdeniz'de bir katliam izi bıraktı. Tarihçiler onun Roma'nın bilinen dünya üzerindeki hakimiyetini kıracağını ve Roma'yı kendi topraklarına katacağını yazarlar. Karısı tarafından ihanete uğrayıp düşmanlarının eline teslim edilmeseydi bunu başarabilirdi. Haftalarca işkence gördükten sonra Valerius'un büyükbabası tarafından idam edildi. Gece Zevkleri Kahramanı. Amanda Hunter'ın kocası ve Marissa Hunter'ın babasıdır.

Hunter, Marissa: Amanda ve Kyrian Hunter'ın kızı Marissa, şaşırtıcı güçlere sahip bir bebektir ve Acheron ile Simi'nin favorisidir.

Hypnos: Tüm uyku tanrıları üzerinde hakimiyeti olan Yunan Tanrısı.

Ben Lir'in Işığımı: Daimon ve Apollitler tarafından başka bir Daimon veya Apollitten sığınmak için kullanılan ifade. Güneş tanrısı Apollo ile olan akrabalıklarını ifade eder.

Groesia'lı Ias: Eski bir Yunan Karanlık Avcısı. Callabrax ve Kyros ile birlikte yaratılan ilk üç kişiden biri. Karısı tarafından acımasızca ihanete uğradı.

Icelus: Rüyalarda insan şekilleri yaratan Yunan tanrısı ve bazı Rüya Avcılarının babası. Çocukları daha erotik Rüya Avcıları olma eğilimindedir. Seks için yaşarlar ve yeni partnerler aramak için rüyadan rüyaya sürüklenirler.

Idios: Oneroi tarafından yapılan ve kullanıcısının kısa bir süreliğine rüya gören kişiyle bütünleşmesini sağlayan nadir bir serum. Rüyalarda rehberlik etmek ve yönlendirmek için kullanılır, bir uyuyanın başka birinin hayatını deneyimlemesine izin verir, böylece onu daha iyi anlayabilir.

İlluminati: Stryker tarafından yönetilen ve otuz ila kırk üyeden oluşan Apollymi'nin Spathi Daimon korumaları. Spathi'lerin en yaşlı ve en güçlülerini içerirler.

Inferno: Dante'nin Cehennemi olarak da bilinir. Minnesota'da bulunan Dante Pontis tarafından işletilen gece kulübü.

Mürekkep lekesi: Apollitlikten insan avcılığına geçtiklerinde tüm Daimonların göğüslerinde oluşan tuhaf siyah lekeden kaynaklanan, Daimonlar için kullanılan aşağılayıcı bir terim. Bir Daimon'u öldürmek için hançer veya keskin bir nesnenin delmesi gereken şey budur.

Kallinos, Jasyn: Bir Katagaria Were-Hunter, Jaysn bir şahine dönüşür. Sığınak'ın en ölümcül sakinlerinden biridir.

Kallitechnis: "Rüya ustası" anlamına gelen Yunanca bir terim.

Kalosis: Atlantis dilinde "cehennem" anlamına gelir. Apollymi'nin insan dünyasını görebilmesi ancak ona katılamaması için hapsedildiği yer. Aynı zamanda Spathi Daimonlarının yaşadığı yerdir.

ebedi karanlık. Hiçbir Kara-Avcı giremez ve çok az sayıda Varlık-Avcısının bu diyarı ziyaret ettikten sonra yaşamasına izin verilir, ancak Daimonlara cıvata delikleri veya laminalar aracılığıyla erişilebilir.

Katagaria: Bkz: Were-Hunters.

Katotos: "Cennet" için kullanılan Atlantis terimi ve Acheron'un evini yaptığı yer. Tüm Apollitler ve Daimonlar burada dinlenme haklarını geri alabilmeyi hayal ederler.

Kattalakis: Kral Lycaon'un oğullarından birinin soyundan geldiğini gösteren bir aile adı. Bu isim hem Arcadian hem de Katagaria tarafında Drakos ve Lykos kollarına aittir. Aile üyeleri arasında Vane, Fang, Fury, Sebastian, Damos, Makis, Illarion, Bracis, Acmenis, Antiphone, Percy, Markos, Dare, Bryani ve Star gibi birçok isim bulunmaktadır.

Kattalakis, Bryani: Bir Arkadyalı Lykos Were-Huntress; Vane, Fang, Anya, Fury, Dare ve Star'ın annesi. Yüzünde ve boynunda üç adet kötü görünümlü yara izi vardır ve bir Sentinel'dir. Bryani, Zeyna bölümlerinden fırlamış gibi giyinir. Vane'den ve onu eşi olarak kabul etmeye zorlayan Katagaria'lı babasından nefret eder. Karanlık Çağ Britanya'sında yaşıyor.

Kattalakis, Fang: Kahverengi bir kereste kurduna dönüşen bir Katagari Were-Hunter. Fang kötü şakalar yapmayı seviyor ve şu anda Sanctuary'de Aimee Peltier'in bakımı altında yaralarından iyileşiyor. Vane ve Fury'nin kardeşi.

Kattalakis, Fury: Vane'in yavru arkadaşı. Vane gibi o da hayvan formunda, ayırt edici kahverengi bir lekesi olan büyük beyaz bir ahşap kurttur. Fury insan formunda doğmuştur ve ergenlik çağına kadar Arkadyalıyken Katagari yarısı onu ele geçirmiştir.

Kattalakis, Markus: Katagari Were-Hunter. Kahverengi bir ağaç kurduna dönüşür. Bryani'yi kendisini bir kurt olarak kabul etmeye zorlamaya çalıştı.

ve başarısız oldu. Diğerlerinin yanı sıra Vane, Fang ve Fury'nin babası.

Kattalakis, Sebastian: Arcadian Drakos Were-Hunter, Kral Lycaon'un torunu. Kız kardeşinin ölümünden sonra patria'sından aforoz edildi. Şimdi yalnız bir Nöbetçi olarak yürüyor ve bunu dört yüz yıldır yapıyor. "Dragonswan (Goblen) "ın kahramanı.

Kattalakis, Vane: Arcadian Were-Hunter. Hayvan formunda büyük, beyaz bir ağaç kurdudur. Vane Katagaria'da doğdu ancak ergenlik ona büyüsünü ve insan formunu verdiğinde Arcadian'a dönüştü. Sürüsünden erkek kardeşi Fang ve kız kardeşi Anya tarafından korunmuştur. Vane bir Aristo ve bir Sentinel. Anya, Fang ve Fury'nin kardeşidir. Gece Oyunu Kahramanı.

Kell: Dacia'dan eski bir Romalı gladyatör, şimdi Dallas'ta konuşlanmış bir Karanlık Avcısı. Karanlık Avcılar için silah üretiyor.

Kori: Artemis'in hizmetkârları, en ünlüsü Kat Agrotera'dır.

Kouti, Pandora: "Winter Born (Stroke of Midnight)" kitabının kahramanı, Arkadyalı panter kadın. Pandora, kadınları Katagaria panter patria'sıyla pazarlığa tabi olan bir patria'dandır, ancak o buna uymak istemez - savaşacaktır. Pandora, Katagaria panteri Dante Pontis ile çiftleştirilir.

Kyklonas: Apollymi'nin Kalosis'teki tapınağını koruyan bir ceredon. Adı "kasırga" anlamına gelir.

Kyrios: "Lord" için kullanılan saygılı bir Atlantis terimi.

Sekloslu Kyros: Eski bir Yunan Karanlık Avcısı. Callabrax ve las ile birlikte yaratılan ilk üç kişiden biri. İstasyonlu

Aberdeen, Mississippi'de.

Lachesis: Üç Kader'in ortancası, kaderin örülmesinden sorumlu. Astrid'in kız kardeşi ve Themis'in kızı. Lacy olarak da bilinir.

Laminas: Atlantislilerin "sığınak" anlamına gelen terimi. Kalosis ile insan dünyası arasında, genellikle Spathi Daimon'ları tarafından kullanılan ve cıvata deliği olarak da bilinen bir geçide atıfta bulunabilir. Bu terim aynı zamanda herhangi bir Were-Hunter sığınağına da uygulanabilir. Bunlar, Were-Avcılarının kendi türleri tarafından avlanma korkusu olmadan gidebilecekleri yerleşik güvenli evlerdir. Bu sığınaklardaki Apollitler ve Daimonlar Kara-Avcılara karşı güvendedir.

Laurens, Bill ve Selena: Bill siyasi bağlantıları olan bir avukattır, bazen Karanlık-Avcılar için çalışsa da asıl bağı Were-Avcılardır. Karısı Selena, New Orleans'taki Jackson Meydanı'nda fal bakan bir medyumdur. Selena bir Devereaux kız kardeşidir ve Grace Alexander'ın en iyi arkadaşıdır. Aslında Selena, Fantezi Aşığı'nın başında Grace'e büyü kitabı veren kişidir. Fevri ve duygusaldır - Bill için mükemmel bir folyo.

Limani: Arcadialıların ve Katagaria'lıların avlanma korkusu olmadan gidebilecekleri bir Were-Hunter sığınağı. Bir limani'de şiddete izin verilmez. Limani statüsüne ulaşmak zordur.

Liza: New Orleans'taki Royal Street'te bir oyuncak bebek dükkânı olan bir Dorean Squire. Kara Avcılar için özel bebekler ve özel silahlar yapar.

Loki: İskandinav hileci tanrısı.

Lycaon: Were- Hunter ırkını yaratmak için sihrini kullanan kral.

MacRae, Channon: Virginia Üniversitesi'nde Norman öncesi Britanya üzerine uzmanlaşmış bir tarih profesörü.
"Dragonswan (Goblen) "ın kahramanı.

M'Adoc: Bir Oneroi Rüya Avcısı, Phantasos'un oğludur. Hem Oneroi hem de Skoti'yi gözetten bir İnfazcıdır. Emir vermekte hızlıdır ama nadiren emir alır. M'Adoc, Oneroi'nin son çaresidir. Peşinize düştüğünde, bedelini ödeyeceğinizi bilirsiniz. Genellikle kimsenin yapmak istemediği işleri alır.

Magnus, Valerius: Antik Roma'dan bir Kara-Avcı olan Valerius, bir zamanlar Romalı bir senatörün oğluydu. Romalı bir general olarak Yunanistan, Galya ve Britanya'da fetihlere öncülük etti. Çoğu Yunanistan'dan veya fethettiği diğer ülkelerden geldiği için çoğu Kara-Avcı ile iyi oynamaz. Val, kardeşlerinin geri kalanından gerçekten dışlanmış durumda. Çok resmidir ve şu anda New Orleans'ta görev yapmaktadır. Zarek'in üvey kardeşi ve Seize the Night'ın kahramanıdır.

Maymun Marvin: Sanctuary'nin maskotu Marvin, Sanctuary'deki tek gerçek hayvandır. Wren Tigarian ile iyi arkadaştır.

McDaniels, Erin: Daha yaratıcı dürtülerini bastırmış ve bu nedenle Skoti için birincil hedef olan kurumsal asalak.
"Phantom Lover (Geceyarısı Zevkleri) "nin kahramanı.

McTierney: Were- Hunter dünyasıyla bağlantıları olan bir insan ailesi. Üyeler arasında anne Joyce, baba Paul ve çocuklar Bride, Dierdre ve Patrick bulunmaktadır. Paul, New Orleans bölgesinde yaptığı işlerle ünlü bir veteriner.

kısırlaştırmayı teşvik eden reklamlar. Ailenin birkaç evcil hayvanı var: Titus, siyah bir rottweiler; Profesör ve Marianne, iki kedi; Bart, bir timsah; ve iyileşmekte olan hayvanlardan oluşan dönüşümlü bir kadro.

McTierney, Gelin: Fransız Mahallesi'ndeki Iberville'de Leylak ve Dantel Butiği'nin sahibi olan bir insan. Dükkanının arkasındaki bir dairede yaşıyor ve Gece Oyunu'nun kahramanı.

Metriazo tasması: Bir Were-Hunter'ın büyü güçlerini kullanmasını engellemek için vücuduna küçük iyonik darbeler gönderen ince gümüş bir tasma.

M'gios: Atlantis dilinde "oğlum" demek.

M'Ordant: Phantasos'un oğlu olan Oneroi Rüya Avcısı, hem Oneroi hem de Skoti'yi gözetken bir İnfazcıdır. Sert mizaçlı ve iş bitiricidir. Yine de, kendi türüne yasak olan bir merhamet derecesine sahiptir. Bu onu işini yapmak için ne gerekiyorsa yapmaktan alıkoymaz. "Phantom Lover (Geceyarısı Zevkleri)"nde ortaya çıkıyor.

Morginne: Wulf Tryggvason'u ruh ticareti yapması için kandıran ve kendi soyundan biri dışında hiçbir insanın onu hatırlayamaması için onu lanetleyen bir Karanlık-Avcı.

Morpheus: Yunan rüya tanrısı; birçok Oneroi'nin babası.

Morrigan: Kelt Kuzgun Tanrıçası. Talon insan yaşamı boyunca ona sadakat yemini etmişti, ancak ölümünden çok önce onu terk etmiş gibi görünüyordu. Sunshine Runningwolf'un büyükannesidir.

Olimpos Dağı: Yunan tanrılarının evi.

Nynia: Talon'un insan olarak yaşadığı dönemdeki ilk aşkı. Eski bir Kelt'ti ve Talon'un klanın onaylamamasına rağmen evlenmekte ısrar ettiği bir balıkçının kızıydı. Talon'un ölü doğan çocuğunu doğururken öldü.

Nyx: Yunan gece tanrıçası.

Omegrion: Were-Hunter'ların yönetici konseyi. Senatoya benzer şekilde, Arcadian ve Katagaria'nın her kolundan bir temsilci hepsini temsil etmek üzere gönderilir. Tüm Were-Hunter'ları yöneten yasaları yaparlar ve kutsal alanların kurulmasından sorumludurlar. A=Arkadya temsilcisi, K=Katagarya temsilcisi.

Üyeleri şunlardır: Litarian (aslanlar) Patrice Leonides (A), Paris Sebastienne (K); Drakos (ejderhalar) Damos Kattalakis (A), Darion Kattalakis (K); Gerakian (şahinler, doğanlar ve kartallar) Arion Petrakis (A), Draven Hawke (K); Tigarian (kaplanlar) Adrian Gavril (A), Lysander Stephanos (K); Lykos (kurtlar) Vane Kattalakis (A), Fury Kattalakis (K); Ursulan (ayılar) Leo Apollonian (A), Nicolette Peltier (K); Panthiras (panterler) Alexander James (A), Dante Pontis (K); Tsakalis (çakallar) Constantine (A), Vincenzo Moretti (K); Niphetos Pardalia (kar leoparları) Anelise Romano (A), Wren Tigarian (K); Pardalia (leoparlar) Dorian Kontis (A), Stefan Kouris (K); Balios (jaguarlar) soyu tükenmiş (A), Myles Stephanopoulos (K); Helikias (çitalar) Jace Wilder (A), Michael Giovanni (K).

Oneroi: İnsanların rüyalarını gözetmek ve onları Skoti'den korumakla görevli Rüya Avcıları. Genellikle yeni yaratılan Karanlık-Avcıları zihinsel olarak iyileştirmek için görevlendirilirler.

Kahin: Tanrılarla iletişim kuran kişi. Orasia:

Atlantisli uyku tanrıçası.

Ouisa: Beden ve ruhtan farklı olan Ouisa kişiliktir; bir Kara Avcı Gölgeye dönüştüğünde kişinin geriye kalan parçasıdır.

Parthenopaeus, Acheron (Kül): Kadim ölümsüz Atlantisli, Karanlık-Avcıların lideri. M.Ö. 9548 yılında Yunan adası Didymos'ta Kral Acarion ve Kraliçe Aara'nın oğlu olarak dünyaya geldi. Verdiği sözler ve lanetler bağlayıcıdır ve istenmeyen sonuçlar doğurabilir. Uzun boylu ve doğal sarışın, saçlarını farklı renklere boyuyor ve çoğu zaman bir Goth gibi giyiniyor. Yirmi bir yaşlarında görünüyor ve evini Katoteros'ta yapıyor.

Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor ve o da bundan hoşlanıyor. Gerçekte o bir tanrı katili ve kimsenin tam olarak bilmediği güçlere sahip bir Atlantis tanrısıdır. Kişisel sorulara cevap vermeyi reddediyor ve ne olursa olsun sözünü tutmak zorunda. Adının doğru Atlantis/Yunan telaffuzu Ack-uh-rah-n Pahr-thin-oh-pay-us'tur. Bugünlerde sadece yaşlı Kara Avcılar ve Artemis bu şekilde telaffuz ediyor. Geri kalanlar ona Ash ya da Ash-uh-rah-n diyor. Bunun istisnaları, ona akri diyen iblisi Simi ve ona T-Rex diyen Talon'dur.

Patria: Aynı ırktan ve hayvan cinsinden Were-Hunter'ların oluşturduğu bir aile grubu.

Peltier: New Orleans'taki Sanctuary barını işleten ayı Katagaria Were-Hunters ailesi. Aile üyeleri arasında Nicolette, Aubert, Dev, Kyle, Aimee, Remi, Quinn, Zar, Serre, Etienne, Alain, Cody, Griffé ve Cherif bulunmaktadır. Anne (Nicolette) ve Baba (Aubert) Ayı, yavruları Bastien ve Gilbert'in Arcadian Sentinelleri tarafından vahşice öldürülmesinin ardından Sanctuary'yi güvenli bir bölge olarak kurmaya karar verdi.

Peltier Evi: Barın bitişindeki Peltier Evi, Sığınak'ın gizli hayvan nüfusunun yaşam alanıdır. Burada keşfedilme korkusu olmadan hayvan formlarına bürünebilirler ve yavruları korunur. Fort Knox'tan daha fazla alarma sahiptir ve her zaman en az iki Peltier aile üyesi tarafından korunur.

Peters, Cassandra Elaine: Yarı insan yarı Apollit, Apollo'nun doğrudan soyundan gelen son Apollitlerden biridir. Jefferson'ın kızı ve Phoebe ile Nia'nın kız kardeşidir. Peters ailesi, eğer hepsi ölürse Apollitlerin lanetten kurtulacağına dair bir kehanete tabidir, bu yüzden özgürlüklerini isteyen Spathi Daimon'lar tarafından avlanırlar. Ancak gerçek şu ki, soyları tükenirse dünya ve burada yaşayan herkes de tükenecektir. Gecenin Öpücüğü'nün kahramanı.

Peters, Jefferson T.: Cassandra ve Phoebe Peters'in insan babası. Dünyanın en büyük ilaç araştırma ve geliştirme şirketlerinden birinin zengin sahibi ve kurucusu.

Peters, Nia: Cassandra'nın kız kardeşi ve Jefferson'ın yarı Apollit kızı. Apollo'nun son doğrudan torunlarından biri. Spathi Daimonları arabalarını havaya uçurduğunda annesiyle birlikte öldü.

Peters, Phoebe: Cassandra'nın kız kardeşi ve Jefferson'ın yarı Apollit kızı. Apollo'nun son torunlarından biri. Annesini ve kız kardeşi Nia'yı öldüren Spathi saldırısından kurtarıldı. Onların ölümünden sonra Urian onu Daimon'a dönüştürdü. Urian'ın karısı olarak Elysia'da yaşıyor.

Phantasos: Duygusuz rüya nesneleri yaratan Yunan tanrısı, bazı Rüya Avcılarının babası. Çocukları daha beyinsel olma eğilimindedir ve çoğunlukla Rüya Avcılarını denetleyen Oneroi'lerdir.

Fazer: Katagaria'ya karşı kullanılmak üzere geliştirilmiş bir Arkadyalı Sentinel silahı. Bir şok tabancasından daha güçlü olan bu silah, kurbanlara şiddetli bir elektrik şoku göndererek büyülerinin çılgına dönmesine neden olur. Her iki formlarını da tutamazlar ve yeterince güçlü bir sarsıntı, kelimenin tam anlamıyla bedenlerinden düşmelerine ve hayaletler gibi bedensiz varlıklara dönüşmelerine neden olur.

Phobetor: Hayvan şekillerinin tanrısı, bazı Rüya Avcılarının babası. Phobetor'un çocukları kabus görme eğilimindedir. Genellikle iblis, ejderha ve diğer korkunç görüntülerin şekillerini alırlar.

Pontis: Katagaria Havyanları'nın bir patria'sı. Diğerlerinin yanı sıra Dante, Romeo, Michelangelo (Mike), Leonardo (Leo), Gabriel, Angel, Donatello, Bonita, Sal ve Tyla'yı içerir.

Pontis, Dante: Minnesota, Twin Cities'de Dante's Inferno'nun sahibi olan bir Katagari Panteri. Teknik olarak bilinen Were-Hunter barınaklarından birine sahip olsa da, diğer barınak sahipleri kadar hoşgörülü değildir. Ailesinin reisidir ve kimseden bir bok almaz. İlk olarak Kiss of the Night'ta ortaya çıkar, "Winter Born (Stroke of Midnight)" kitabının kahramanıdır ve Arcadian panteri Pandora Kouti ile çiftleşmiştir.

Priapus: Yunan ve Roma seks tanrısı, Julian Alexander'ın üvey kardeşi.

Regis: Esasen kralları ve temsilcileri olan bir Were-Hunter sürüsünün lideri.

Haydut Kara Avcı: Kara Avcı Yasasını ihlal eden ve ölmesi gereken kişi. Kan Ayini Dervişleri veya Thanatos tarafından avlanır.

Runningwolf, Sunshine: Starla ve Daniel'in kızı. Özgür bir ruh ve pratikten kolayca uzaklaşabilen muazzam yetenekli bir sanatçı. Sanatını Jackson Meydanı'nda satıyor ve pembe rengi seviyor. Night Embrace'in kahramanı ve şimdi Talon Runningwolf ile evli.

Koşan Kurt, Pençe: İnsan yaşamında Speirr (kendi dilinde "Pençe" anlamına gelir) olarak bilinen eski bir Kelt Karanlık Avcısı. Bir Druid yüksek rahibinin ve bir Kelt kraliçesinin oğluydu ve klanının yüksek reisiydi. Kısa bir süre içinde teyzesi, amcası, karısı ve oğlunun ölümünden sonra, eski tanrıların onu lanetlediği söylendi. Tanrıları yatıştırmak için kendisinin kurban edilmesine izin verdi. Klanı Talon'u sunağa bağladıktan sonra, gözlerinin önünde kız kardeşini öldürdüler ve sonra ona saldırdılar. Bir Karanlık Avcısı olarak Talon, telekinezi gücüne sahiptir. Ruh Rehberlerinin yardımıyla bu âlem ile öteki âlem arasında gidip gelir ve olumsuz duygular hissettiğinde gücünü kaybeder. Night Embrace'in kahramanı ve Sunshine Runningwolf ile evli.

Runningwolf's: Starla ve Daniel Runningwolf tarafından işletilen New Orleans'taki Canal Caddesi'nde bir kulüp.

Ryssa: Apollon'un en sevdiği metreslerinden biri olan bir Yunan prensesi. Apollon'a bir oğul doğurmuş ve Apollon kraliçesini öyle bir kıskançlığa sürüklemiş ki, onları öldürmeleri için Apollon'dan bir ekip göndermiş. Onlara bunu bir hayvan yapmış gibi göstermeleri emredilmiş. Bu hareket Apollon'un tüm Apollitleri lanetlemesine neden oldu.

Rytis: Her şeyin içinde hareket eden görünmez bir dalga akımı. Dalgalar yankılanır, akar ve zaman zaman bükülür. Rytis, Were- ve Dream-Hunter'ların uzay ve zamanda hareket etmek için kullandıkları şeydir.

Saga: İskandinav şiir tanrıçası.

Sığınak: Katagaria ayılarından oluşan bir klan olan Peltier'lerin sahibi olduğu New Orleans'ın önde gelen motorcu barı. Burası bir limanı: her türden Avcı için doğal rekabetin bir kenara bırakıldığı ve dövüşmeye ya da öldürmeye izin verilmeyen güvenli bir bölge.

Santana, Wayne: Henüz gençken kasıtsız adam öldürmekten hüküm giyip hapse giren Wayne'in şansı, Runningwolf ailesinin siciline rağmen onu işe almaya karar vermesiyle yaver gitti. Sadık bir arkadaş ve dalgın Günişığı için iyi bir gözcü kazanma konusunda da şanslıydılar.

Sasha: Astrid'in Dance with the Devil'daki Katagari Were-Hunter yoldaşı. Hayvan formunda büyük beyaz bir ağaç kurdudur ve herhangi bir formda çok fazla tavrı vardır.

Savitar: Acheron'dan bile daha gizemli olan Savitar'ın Ash'i güçleri konusunda eğiten kişi olduğu söylenir. Hiçbir Varlık Avcısı bunun nasıl ortaya çıktığından emin olmasa da Omegrion'u denetliyor. Sahile ve sörfe karşı büyük bir hayranlığı vardır ve genellikle bir sörfçü ya da plaj serserisi gibi giyinmiş olarak bulunur. Hiç kimse, Acheron bile onun hakkında hiçbir şey bilmiyor. Son derece güçlü ve ölümcüldür. Vücudunun çoğu dövmelerle kaplıdır.

Nöbetçiler: Arcadian patriolarından Sentineller doğdu. -İnsan ve insan türünün koruyucuları. Her patria'da sadece seçilmiş birkaç kişi doğar. Onlar en güçlü Varlık Avcılarıdır ve Katilleri takip edip infaz ederler. Renkli bir geometrik desen, olgunluğa eriştiklerinde bir Arkadyalı Sentinel'in yüzünün bir tarafını kaplar, ancak Sentinel isterse bu deseni gizleyebilir.

Sfora: Katoteros'taki insanların insan aleminde dahil olmak üzere diğer alemlerdeki olayları izlemek için kullanabilecekleri bir kehanet küresi.

Bazen izlenenler, birinin kendilerini izlediğini hissedebilirler.

Gölge: Bir Karanlık Avcısı öldürüldüğünde ve hemen bir ruhla donatılmadığında dönüştüğü şey. Gölge-Özgürlüğü amansız bir açlık ve susuzluğun hüküm sürdüğü bir varoluştur, ancak en kötü yanı Gölge'nin tüm ölümlüler tarafından görünmez olması ve herkesle temas kurmasının engellenmesidir; bu nedenle tek başına hapsedildiği yerde dikkat çekmek için çılgın atarak hızla delirir. Gölgeler için bir çıkış maddesi olduğuna dair söylentiler var.

Simi: Acheron'un insan veya iblis olarak ortaya çıkabilen ve Ash'in vücudunda sürekli değişen bir dövme olarak duran Charonte iblisi. Binlerce yaşında olmasına rağmen, on sekiz yaşındaki bir insanla eşdeğerdir. Acheron'un kızı gibidir. Barbeküyü, filmleri ve QVC'yi sever. Hayır denilmesinden nefret eder.

Ayrıca Charonte dilinde "bebek" anlamına geliyor.

Skoti: Genellikle Phobos'un çocuklarıdır, ancak kötüye giden herhangi bir Rüya Avcısı da olabilir. İnsanların rüyalarına sızarak onlardan duygularını ve yaratıcılıklarını emen kabus iblisleri, aynı zamanda rüya ev sahiplerinden cinsel zevk alan incubi ve succubi'lerdir.

Avcı: Katagaria Were-Hunter'ları ergenlik çağında güçleri ortaya çıktığında deliliğe sürüklenirler, ancak onları kontrol etmenin bir yolunu bulamazlar. Karşılarına çıkan her şeyi ya da herkesi öldüren acımasız avcılara dönüşürler. Kuduza benzer şekilde, tedavisi olmayan bir enfeksiyondur. Sentineller tarafından avlanırlar.

Smith, Janice: Karayip aksanlı Afrikalı-Amerikalı bir Kara-Avcı. Şu anda New Orleans'ta görev yapıyor.

Spathi: Savaşçı Daimonlar. Apollymi'nin muhafızları ve evcil hayvanları, eğer biri yeterince önemsemezse öldükten sonra yeniden bedenlenebilirler; özleri bozulmadan kalır. Ayrıca bakınız İlluminati.

Dalkavuklar: Acheron, Kara Avcıların "normal" görünmelerine yardımcı olmak için onlara hizmet eden insanlardan oluşan bir Yaverler Konseyi kurmuştur. Bir yaver bir Kara-Avcı ile birlikte çalışır, genellikle aynı evde yaşar ve dış dünyaya evin sahibi gibi görünür. Karanlık-Avcı Daimon'ları öldürmeye odaklanabilsin diye evin günlük monoton işleriyle ilgilenmek yaverin görevidir. Daimonlar bir yaverin Kara-Avcı için duygusal bir bağ olduğunu bildiğinden yaverler genellikle risk altındadır.

Eğer bir Karanlık-Avcı tehlikedeyse, onu kurtarmak yaverin sorumluluğundadır, ancak yaverin ölümsüzlüğü ya da psişik yetenekleri yoktur. Hizmet ettikleri Karanlık-Avcılar gibi, hizmetleri karşılığında son derece iyi ücret alırlar. (Ayrıca bakınız Dorian Sincapları, Mavi Kan Sincapları)

Strati: Savaşmak için Arkadyalıları arayan Katagaria askerleri için kullanılan terim. Yüz işaretleri olmaması dışında Sentinellerin Katagaria'daki karşılığıdır.

Strykerius (Stryker): Apollymi'nin Spathi Daimonlarının lideri ve eğitmeni ve seçkin Illuminati gücünün lideri. Apollo'nun oğludur ve Apollo onu ve ırkını lanetledikten sonra babasına sırt çevirmiştir. Apollymi'nin evlatlık oğlu ve Urian'ın babasıdır. Acheron'a karşı kin besler ve Ash'in değer verdiği herkesin ölümünü planlar.

Styxx: Acheron'un insan kardeşi ve tek yumurta ikizidir. Styxx M.Ö. 9548 yılında Yunan adası Didymos'ta Kral Acarion ve Kraliçe Aara'nın oğlu olarak dünyaya geldi. Onun ve Acheron'un yaşam güçleri birbirine bağlıdır, bu yüzden Acheron ölene kadar o ölemez. Styxx yüzyıllardır Ash'ten nefret ediyor.

Çağırma: Gün Katili'nin Daimon ve Apollitleri konferansa ya da savaşa çağırma için kullanabileceği bir Daimon yön bulma feneri.

Sundown: Sundown, on dokuzuncu yüzyıl Amerikan Batı'sından bir Kara-Avcı'dır. Gerçek adı William Jessup "Jess" Brady'dir. Jess beş yaşında yetim kalmış ve yerel yetimhanenin sahibi olan vaiz bir adamın sert elleri altında büyümüştür. On bir yaşındayken kaçarak Batı'ya gitti ve burada hayatın adil olmadığını ve ailesi olmayan bir çocuk için hiç de kolay olmadığını çabucak öğrendi. On altı yaşındayken hayatını silahşörlük, tren soygunculuğu ve kağıtçılık yaparak kazanıyordu. Hayatını zor yaşadı ve düğününe giderken, başına konan ödülü almak isteyen sağdıcı -güvendiği tek adam- tarafından acımasızca sırtından vuruldu. Şu anda Reno, Nevada'da görev yapmaktadır.

Swain: Erkek bir Were-Hunter için son ek, örneğin ejderhaswain, panterwain, ayı-swain, vb.

Kuğu: Dişi bir Were-Hunter için son ek, örneğin, ejderhakuğu, panter-kuğu, ayı-kuğu, vb.

"Sweet Home Alabama": Acheron bara girdiğinde Sanctuary'deki herkesi uyarmak için çalınan Lynyrd Skynyrd şarkısı.

Cronus'un Kılıcı: Julian Alexander'ın kılıcı. Sadece damarlarında Cronus'un kanı olanlar yanmadan ona dokunabilir.

Talpinas: Bir zamanlar tek amacı Karanlık-Avcıların cinsel ihtiyaçlarını karşılamak olan bir tür yaverdi. Artemis tarafından uzun zamandır yasaklanmıştır.

Tartarus: Cehennemin Yunanca versiyonu. İnsanların yaşamları boyunca işledikleri günahlar için cezalandırıldıkları diyar.

Tessera: Türlerinin diğer üyelerini avlamak için gönderilen dört Were-Hunter'dan oluşan bir grup.

Thanatos: Yunancada "ölüm" anlamına gelir. Ayrıca Artemis'in özel güçler verdiği ve haydut Kara-Avcıları öldürmesi için gönderdiği bir Apollit. Apollite mitolojisinde Gün Katili olarak bilinir. Yüzyıllar boyunca birden fazla Thanatos olmuştur. Ayrıca bakınız Callyx.

Themis: Kızıl saçlı Yunan adalet tanrıçası, Astrid'in ve Kaderlerin annesi.

Theodorakopolus, Colt: Bir Were-Hunter Akademi Sentinel olan Colt doğduğunda yetim kalmış ve Sığınak'ta büyümüştür. Colt, Sentinel doğum lekesini gizler.

Theti Squires: Tüm Sincapların yasalara uymasını sağlayan Squire polis gücü. Kan Ayini Sincaplarının aksine, öldürmelerine izin verilmez.

Thirio: Were-Hunter'lar çiftleştiklerinde yaşam güçlerini birleştirme ihtiyacı hissederler, böylece biri ölürse ikisi de ölür. Karşı konulabilir.

Thrylos: Yunanca "efsane" demek.

Tigarian, Wren: Beyaz bir kaplana, kar leoparına ya da ikisinin bir kombinasyonuna dönüşebilen bir Katagari Were-Hunter. Anne ve babası gizemli bir şekilde öldüğünden beri Sığınak'ta yaşıyor. Orada masaları taşır ve son derece tehlikeli ve içine kapanıktır. Hiçbir önyargısı yoktur; herkesten ve her şeyden eşit derecede nefret eder. Tek arkadaşı Nick'tir ve sadece Aimee ve Marvin ile barışçıl bir şekilde etkileşime girer. Unleash the Night'ın kahramanı.

Hayat Ağacı: Sadece Atlantisli Yok Edici'nin bahçesinde çiçek açan doğaüstü ağaç. Yaprakları tek başına ypnisi'yi kırabilir.

Trelosa: Kuduza benzer bir hastalıktır ve Ergenlik çağına gelen avcılar vurabilir. Hastalığa yakalanan Arcadian ya da Katagarian'ın ayırım gözetmeyen bir katile dönüşmesine yol açan bir deliliğe neden olur. Tedavisi yoktur.

T-Rex: Talon'un Acheron için en sevdiği saygısız lakap.

Tryggvason, Erik: Cassandra ve Wulf'un oğlu ve doğrudan Apollo'nun soyundan. Dikkatle korunur ve çok fazla koruyucu erkek tarafından sevilir: Wulf, Chris ve Urian.

Tryggvason, Wulf: Pervasızlığı yüzünden güçlü bir Karanlık Avcısı olan Morginne ile temasa geçen bir Karanlık Avcısı Viking savaşçısı. Morginne onu kendisiyle ruh ticareti yapması için kandırdı. Kendisine asla İntikam Yasası verilmeyen tek Karanlık Avcısı. Ve başka bir Karanlık-Avcı tarafından yanlışlıkla getirildiği için, güçleri diğer kardeşlerinden çok farklıdır. En ilginç gücü ise hafıza kaybıdır. Hiçbir insan ya da hayvan onun yanından ayrıldıktan beş dakika sonra onu hatırlayamaz. Bunun tek istisnası onun kanını taşıyanlardır. Gecenin Öpücüğü'nün kahramanı, Cassandra Peters'ın kocası ve Erik Tryggvason'un babası. Ruhu Loki tarafından tutulmaktadır.

Urian: Reenkarne olmuş bir Spathi Daimon, eskiden Stryker'ın en büyük ve hayatta kalan son oğlu, Illuminati'nin eski bir üyesi ve Phoebe Peters'ın kocası. Stryker, Cassandra Peters'a yardım ettiği için Phoebe'yi öldürdü ve Urian'ın boğazını kesti ve o zamandan beri Urian, Acheron ve Karanlık Avcıların ara sıra ve huysuz bir müttefiki oldu.

V'aiden: Hissetmeyi arzulayan bir Rüya Avcısı. "Phantom Lover (Geceyarısı Zevkleri)" kitabının kahramanı.

Villkatt: "Vahşi kedi" anlamına gelen eski bir İskandinav sevgi sözcüğü.

Were-Hunters: Eski bir Yunan kralı (Lycaon) bilmeden bir Apollite ile evlenir. Kadın, yirmi yedinci yaş gününe kadar ne olduğunu kraldan saklamış ve o gün acı içinde ölmüştür. Kral onun ne olduğunu anladığında, iki oğlunun da annelerinin izinden gideceğini ve yirmi yedi yaşında korkunç bir şekilde öleceklerini fark etti.

Kral bunu önlemek için Apollitleri topladı ve üzerlerinde deneyler yapmaya başladı. Onların yaşam güçlerini çeşitli hayvanlarınkiyle (aslanlar, ejderhalar, yırtıcı kuşlar, kaplanlar, kurtlar, ayılar, panterler, çakallar, leoparlar, jaguarlar ve çitalar) sihirli bir şekilde birleştirerek melez varlıklar yarattı.

Birleştirme iki varlık sınıfı yarattı: İnsan kalbine sahip olan ve hayvanlara dönüşebilen Arkadyalılar ile hayvan kalbine sahip olan ve insana dönüşebilen Katagaryalılar.

Kral deneylerini tamamladıktan sonra en güçlü iki yarattığı (kurtlar ve ejderhalar) seçti ve onları kendi çocuklarıyla birleştirdi. Yunan Kaderleri bunu gördüklerinde, onları engellemeye cüret ettiği için öfkeleniler. Oğullarını ve yarattığı diğer tüm yaratıkları öldürmesini istediler.

Reddetti.

Kader, ceza olarak iki türün daima birbiriyle savaşmasına hükmetti. Arcadialılar ve Katagaria asla barış yüzü görmeyecekti. Bugün ve sonrasında da birbirlerini avlamaya ve savaşmaya devam edecekler.

Apollit kuzenlerinin aksine, yüzlerce yıl yaşarlar. Apollitler ile aynı psişik yetenekleri paylaşırlar, ayrıca zaman gibi birkaç ekstra yetenekleri vardır

seyahat ve şekil değiştirme yeteneği.

Were-Hunter patriaları şunlardır: Litarian (aslanlar); Drakos (ejderhalar); Gerakian (şahinler, doğanlar ve kartallar); Tigarian (kaplanlar); Lykos (kurtlar); Ursulan (ayılar); Panthiras (panterler); Tsakalis (çakallar); Niphetos Pardalia (kar leoparları); Pardalia (leoparlar); Balios (jaguarlar); Helikias (çitalar).

Eş-Avcı Eşi: Her Eş-Avcısı'nın Kaderler tarafından genellikle kendi istekleri dışında seçilen bir eşi vardır. Eşler, seks yaptıktan birkaç saat sonra her iki partnerin elinde beliren özel bir dövme ile belirtilir. Daha sonra eşleşmeyi kabul etmek ya da reddetmek için üç haftaları vardır. Bir partneri diğerini kabul etmeye zorlamanın bir yolu yoktur. Çiftleşme karşılıklı olarak kabul edilirse, birlikte çocuk sahibi olabilirler. Kabul edilmezse, her ikisi de hayatlarının geri kalanında kısır olacaktır. Eşini bulduktan sonra, erkek bir Were-Hunter bir daha asla başka biriyle seks yapamaz. Dişi bir Were-Hunter seks yapabilir, ancak başka birinden çocuk sahibi olamaz. (Ayrıca bkz. Thirio.)

Whitethunder, Carson: Atmacaya dönüşen bir Arkadyalı Were-Hunter olan Carson, Sanctuary'de yerleşik veteriner ve tıp doktorudur. Özellikle zor hayvan vakalarında tavsiye almak için Dr. Paul McTierney'e gider.

Wink: Nyx ve Erebus'un oğlu olan küçük bir Yunan uyku tanrısı. Sisi bir Rüya Avcısı tarafından bir insanı uyutmak veya bir insan üzerinde kontrol uygulamak için kullanılabilir, V'aiden'in büyük amcası.

Ydor: Atlantis okyanus tanrısı.

Ypnsi: Eski Atlantis tanrılarının dünyaya hükmettiği günlerde Orasia'nın bir zamanlar Katoteros'un kutsal salonlarından dağıttığı kutsal uyku.

Moesia'lı Zarek: Yunan bir köle ile Romalı bir senatörün istenmeyen oğlu olarak dünyaya gelen bir Kara Avcı. Doğumundan kısa bir süre sonra annesi onu öldürmesi için bir hizmetçiye verdi. Hizmetçi çocuğa merhamet etti ve onu, bebeğe annesinden daha fazla faydası olmayan babasına götürdü. Böylece Zarek soylu bir Romalı ailenin şamar oğlanı olur. Kimseye güvenmez. Diğer Karanlık-Avcılarla nadiren etkileşime girer, girdiğinde de bu her zaman isteksizce ve onları küçümseyerek olur. Hiçbir emre (Artemis'in emirlerine bile) uymayı kararlılıkla reddetmesi ve kendisinden başka kimseye saygı duymaması nedeniyle, Alaska'da tecrit altında tutulmakta, faaliyetleri ciddi şekilde sınırlandırılmakta ve yakından izlenmektedir. Bir gün güçlerini Daimonların yanı sıra insanlara karşı da kullanacağından korkan pek çok kişi vardır. Şeytanla Dans'ın kahramanıdır ve Astrid ile evlidir.

Zurvan: Eski Pers zaman ve mekân tanrısı. Cas olarak da bilinir.

GECEYI SERBEST BIRAK

Telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Ayın Karanlık Yüzü'nden alıntıdır, telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Sözlük telif hakkı © 2005 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-93433-5

EAN: 9780312-93433-0

Martin's Paperbacks baskısı / Ocak 2006

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9780312362010

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.